

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ ΤΑΧΕΙΑΣ ΕΞΕΛΙΞΕΩΣ
ΕΙΣ ΕΝΑ ΤΩΝ ΣΟΒΑΡΩΤΕΡΩΝ ΤΡΑΠΕΖΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

Υπό την Τραπεζικὴν καὶ οἰκονομολογικὴν ιδιοφυΐαν, πλουτισμένην καὶ ἀνυψωμένην καὶ ἀπὸ καλλιτεχνικὰς καὶ ἀνθρωπιστικὰς ροπὰς, τοῦ Διοικητοῦ αὐτῆς κ. ΛΟΒΕΡΔΟΥ, δικαίως κατέκτησε καὶ κατακτᾷ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κοινου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγάπην του, διὰ τὸ τόσον εὐεργετικὸν αὐτῆς «ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΠΡΟΝΟΙΑΣ», τὸ ὁποῖον ὅχι μόνον σὰς δίδει τόκον 4 °), ὅχι μόνον σὰς δίδει τὰ χρήματά σας ὅταν θέλετε νὰ τὰ πάρετε, ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον καὶ ἂν τυχὸν ἀρρωστήσετε σὰς δίδει δωρεὰν ἀποζημίωσιν καὶ ἀκόμη, ἂν σὰς συμβῇ ἀνεπανόρθωτον ἀτύχημα, δίδει εἰς τὴν οἰκογένειάν σας ἀποζημίωσιν!

Αὐτὸ τὸ μέγα εὐεργέτημα μόνον στὴν

ΛΑΪΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ θὰ τὸ βρῆτε.

ΑΝΑΜΟΡΦΩΤΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΣΜΟΣ—ΜΟΝΤΕΡΝΙΣΜΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ Κ. ΚΑΤΕΧΑΚΗΝ ΕΛΑΧΕΝ Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΚΑΙ ΤΙΜΗΤΙΚΟΣ ΚΛΗΡΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΑΔΟΤΗ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΩ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ἀπὸ τὸν παγκόσμιον πόλεμον, τὸ μεγαλύτερον τοῦτο ἔγκλημα τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ κρίσεως κόσμου, προέκυψαν δύο μεγάλα ρεύματα, ἀκατασχέτως φερόμενα, μετὰ γοργότητος ἐξαπλούμενα, ὑπονομευτικά, κρημνιστικά ἀμφότερα τῆς κρατούσης ἡθικῆς τάξεως. Τὸ ἓνα, ὁ Μπολσεβικισμός, τὸ ἄλλο ὁ Μοντερνισμός ὁ ἀχαλίνωτος, ὁ τυφλῶς ἐγκολπούμενος πᾶν νέον ὅσονδήποτε παρὰλογον, ἀκόμητες, νοσηρόν. Καίτοι σχεδὸν ὁμοία εἰς τὴν οὐσίαν τῶν τὰ δύο αὐτὰ ρεύματα, ὅμως ἡ ἀφετηρία τῆς σκέψεως τῶν καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐνεργείας τῶν εἶνε διαφορετικά.

Ὁ Μπολσεβικισμός μὲ προμελετημένους τοὺς σκοποὺς τοῦ ἐνεργεῖ μὲ σύστημα καὶ ὁργάνωσιν θαυμασίαν. Θεοποιῶν τὴν ὕλην, ὑπερᾶνω τῆς ὁποίας δὲν δέχεται τίποτε, δὲν πιστεύει τίποτε, κατακηρύττει ὅλα τὰ ἡθικά ἐρείσματα διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἄνθρωπος θὰ ἐπιτύγχανε τὴν ὁλοένα αὐτοβελτίωσίν του καὶ τὴν ἀνύψωσιν τῶν ἡθικῶν καὶ ψυχικῶν αὐτοῦ ἰδιοτήτων ἀφαιρῶν ἀπ' αὐτοῦ τὴν αὐτενέργειαν καὶ αὐτοκίνησιν καὶ μετατρέπων αὐτὸν ἀπὸ ἐνώτατον δημιουργημάτων τῆς φύσεως, αὐτόβουλον καὶ αὐτενεργόν, μὲ προορισμὸν τὴν ἄπαστον κλιμακῆδον ἀνύψωσιν του μέχρι τῆς «καθολομωσέως του» πρὸς τὸ Θεῖον, εἰς νοῦμερον ἄβουλον καὶ ἑτεροκίνητον, ἀνευ ἀναιρέων ἡθικῶν σκοπῶν, ἀνευ τῆς διηνεκοῦς προσπάθειας τοῦ πρὸς αὐτοβελτίωσιν, τοῦ καθορίζει ἐν τέλει τὸν κτηνωδέστερον προορισμόν, ὅστις περιστρέφεται εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ὕλικῶν αὐτοῦ ἀναγκῶν καὶ μόνον. Καὶ ἔτσι μὲ ὅλας τὰς ἐπιτυχίας πού τυχὸν θὰ ἔχη καὶ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἔχη καὶ τοιαύτας, εἰς ἐκδηλώσεις τινὰς τῆς ζωῆς ἡ Μπολσεβικὴ ἰδεολογία, ἀποτυγχάνουσα ὅμως εἰς τὸ πανύψιστον, εἰς τὴν τελειοποίησιν τουτέστιν καὶ ἡθικὴν καὶ ψυχικὴν ἀνύψωσιν τοῦ ἀνθρώπου, τῆς κορωνίδος ταύτης τῶν δημιουργημάτων, τὸν ὁποῖον καθοδηγεῖ πρὸς τὴν ἀποκτήνωσιν καὶ ἐξουθένωσιν, εἶνε ἀπὸ πάντα

ἀμερόληπτον καὶ βαθυστόχαστον ἄνθρωπον, καταδικαστέα.

Ὁ Μοντερνισμός ἐξ ἐτέρου, καὶ ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ἐννοοῦμεν μὲ τὸν ὄρον τοῦτον ὅχι τὸ νεωτερίζειν, ἀλλὰ τὸ τυφλῶς καὶ ἀνεξετάστως καὶ ἀνεξελέγκτως προσοικειοῦσθαι πᾶν τὸ νέον, οἰασδήποτε προελεύσεως, χωρὶς νὰ ἐπιζητῇ ὡς ὁ Μπολσεβικισμός τὴν κατακρήμνισιν τῶν ἡθικῶν ἐρεισμάτων τοῦ ἀνθρώπου μὲ σύστημα καὶ ὁργάνωσιν καὶ ἐπιδιωκτέους σκοποὺς, ἀρκεῖται, νὰ ἀνταρσιάσῃ κατὰ πάσης ἡθικῆς τάξεως μὲ τὴν κενόδοξον διαιολογίαν ὅτι αἱ νέαι ἀντιλήψεις τῶν νέων ἀνθρώπων ῥίπτουν ἀνεξέταστα εἰς τὸν Καιρὸν ὅλας τὰς παλαιάς, Καὶ ἔτσι ὁ Μοντερνισμός παρουσιάζεται ὡς μόδα πρὸς τὴν ὁποίαν ὅσοι δὲν συμμορφοῦνται θεωροῦνται καθυστερημένοι καὶ ὀπισθοδρομικοὶ καὶ σβύνει μὲ μιὰ σφουγγαριά ὅλα τὰ ἡθικά πορίσματα τῆς ζωῆς ἐκατομμυρίων ὄλων ἔτων.

Τὶ δέον γενέσθαι :

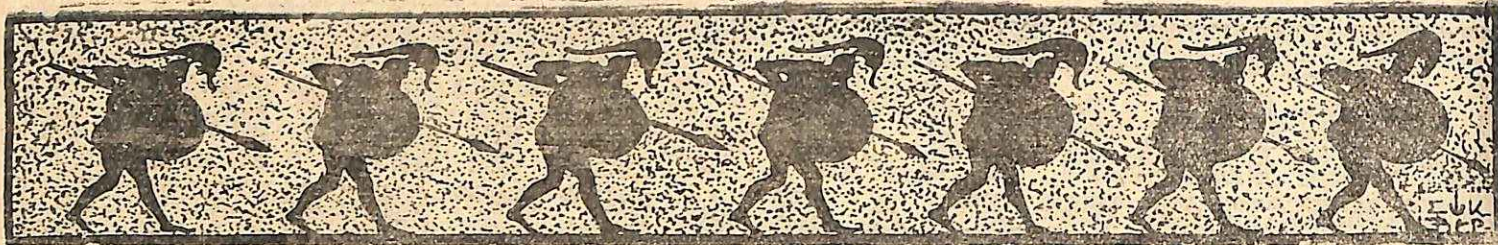
Χωρὶς νὰ παραβλέπωμεν τὴν ἄμεσον ἀνάγκην τῆς ἀναδιοργανώσεως καὶ βελτιώσεως τῶν ἡθικῶν βάσεων τῶν ἀστικῶν καθεστώτων ἐπὶ τὸ ἀν-

θρωπιστικώτερον, χωρὶς νὰ παραβλέπωμεν ὅτι ὁ ἀστικός πολιτισμός πρέπει ν' ἀλλάξῃ κατεύθυνσιν καὶ ἀντὶ νὰ στρέφεται ἐξ ὀλοκλήρου, ὅπως σήμερον, νὰ θεραπεύσῃ τὰς ἐξωτερικὰς ἀνάγκας τοῦ ἀνθρώπου, νὰ στρέφεται προτίστως νὰ τὸν ἐκχερῶσῃ, ἐξευγενίσῃ καὶ ἀνυψώσῃ ἐσωτερικῶς, δὲν δυνάμεθα ὅμως νὰ μὴ φρονοῦμεν ὅτι παρίσταται ἄμεσος ἀνάγκη ν' ἀντιταχθῶμεν πάσῃ δυνάμει εἰς τὴν ἀπεργαζομένην ὑπὸ τοῦ Μπολσεβικισμοῦ κατάρριψιν τοῦ ἡθικοῦ ἐπιπέδου τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἰς τὴν προσπάθειαν του νὰ τὰ «βάλωμε ὅλα κοινούλα» νὰ τὰ κρημνίσωμεν ὅλα, κακὰ καὶ καλὰ μαζί, διὰ νὰ ἀρχίσωμε νὰ χιτῶμεν ὕστερα ἀπὸ τὸ Ἄλφα, κατόπιν ἀνυπολογίστων θυσιῶν, συμφορῶν καὶ ὁρμαθῶν μυριονέκρων ἐκατομβῶν, ὅπως συνέβη εἰς τὴν Μπολσεβικικὴν Ρωσίαν. Ἐχομεν, μὲ τὸ σημερινὸν καθεστὼς, τὰ μέσα-εἶνε ἡ παντοδύναμος λαϊκὴ κυριαρχία-νὰ κρημνίσωμεν τὰ κακὰ, τὰ πλημμελῶς ἔχοντα καὶ νὰ τὰ ἀντικαταστήσωμεν μὲ τὰς ὑποδείξεις τὰς ὁποίας μᾶς παρουσιάζει ἡ ἐξέλιξις τῆς σημερινῆς ζωῆς καὶ αἱ ἐμφανισθεῖσαι νέαι αὐτῆς ἀνάγκαι. Δὲν εἶνε τοῦτο προτιμώτερον, συμφερότερον, φυσικώτερον, διὰ τὸν συνετῶς σκεπτόμενον, παρὰ νὰ τὰ «βάλωμε ὅλα κοινούλα» ; Διὰ σταθμῶν προχωρεῖ ἡ ζωὴ. Ἐξελίσσεται βαθμυδόν. Ὅχι δι' αἱμάτων αὐτὸς δι' ἀνατροπῶν. Ἡ ἐξέλιξις καὶ ἡ βραδεία προσαρμογὴ εἶνε φυσικὸς νόμος, ἀπαρνήκλιτος, καὶ ὅσοι δὲν τὸν σεβασθῶν πληρώνουν ἀκριβὰ τὴν κακοκέφαλον ἀσέβειαν τους.

Ποῖος ὁ ἀρμόδιος :

Ἦδη, διὰ νὰ κατορθώσωμεν ν' ἀντιταχθῶμεν αποτελεσματικῶς κατὰ τῶν δύο τοῦτων ὀλεθρίων ρευμάτων, ὀφείλομεν ν' ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὰς νέας ἀνάγκας αἱ ὁποῖαι μᾶς ἐνδείκνυνται ἀπὸ τὴν ἐξέλιξιν τῆς ζωῆς, προσαρμόζοντες τὸν τρόπον τῆς δι-

δασκαλίας, μορφώσεως και διαπαιδαγωγώσεως μας προς τὰς ἐν λόγῳ νέας ἀνάγκας αἱ ὁποῖαι ἀπαιτοῦν μεγαλειτέραν, συστηματικώτεραν καὶ ἐντονώτεραν καλλιέργειαν τῆς **πνευματικῆς, ἠθικῆς καὶ φυσικῆς** ζωῆς καὶ ἀπὸ τὴν ὁποῖαν τοιαύτην καλλιέργειαν θὰ προκύψῃ ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, ὁ στερεός, ὁ ἐρμαιοσύνης, ὁ ἱκανὸς διὰ τὴν νικηφόρον μάχην τῆς σημερινῆς ζωῆς. Διὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς τοιαύτης ζωῆς ἀρμόδια εἶναι δύο ὑπουργεῖα: Τὸ τῆς Παιδείας καὶ τῶν Στρατιωτικῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα καθορίζεται τὸ εἶδος τῆς καλλιέργειας ὅλης τῆς νεολαίας τῆς χώρας.

Ἡ στρατιωτικὴ προπὸνῆσις καὶ ἐκγύμνασις τῶν νέων, ἀπετέλει τὸν κυριωδέστερον σκοπὸν τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν μέχρι σήμερον. Ἡδὴ διὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους ὀφείλομεν νὰ στρεψώμεν τὸ τιμὸν τοῦ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν, ὅπου ἡ καλλιέργεια τῆς πνευματικῆς, ἠθικῆς καὶ φυσικῆς ζωῆς τῶν νεοσυλλέκτων, θὰ γίνεται ἐπιστημονικώτερα, συστηματικώτερα καὶ πολὺ εὐρύτερα ἀπὸ ὅ,τι γίνεται σήμερον.

Ἄλλ' εἶνε ὁ ἐνδεδεγμένος ὁ κ. Κατεχάκης;

Εἰς τὸν κ. Κατεχάκην, ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν, ἔλαχε ὁ κλήρος τῆς ἐπιβαλλομένης αὐτῆς μεταρρυθμίσεως. Ἄλλ' εἶνε ἄραγε ὁ κ. Κατεχάκης ὁ κατάλληλος διὰ τὸν μέγαν αὐτὸν ἔργον, τὸ ὁποῖον διὰ τὴν ἐπιτυχίαν πρέπει νὰ στηριχθῇ εἰς σαφὴ γνῶσιν τοῦ βαθμοῦ τῆς ἀναπτύξεως καὶ τοῦ ποιοῦ τῆς ἰδιοσυγκρασίας τοῦ νεοσυλλέκτου, εἰς τὴν ἀρμόζουσαν εἰς τὴν νοοτροπίαν καὶ ψυχροτροπίαν τοῦ μέθοδον καὶ διδασκαλίαν καὶ εἰς τὰς ἀνάγκας ποὺ παρουσιάζει ἡ ζωὴ τοῦ ὡς καλοῦ πολίτου, καὶ χορηγίῳ κοινωνικοῦ καὶ ἐθνικοῦ μέλους;

Ὁ κ. Κατεχάκης, ὡς Ἕλληνας πατριώτης, ὑπῆρξεν παραδειγματικός. Μετέβη αὐτοδουλῶς καὶ ἐπολέησεν ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Μακεδονίας. Ποῖαν καλλιτέραν θέλετε τοῦτου ἀτόδειξιν τῆς ζωτικότητος τοῦ Ἑλληνικοῦ πατριωτισμοῦ του; Ὡς στρατιωτικός, εἶνε ἀπὸ τοὺς μάλλον μορφωμένους, ὅχι μόνον εἰς τὴν στρατιωτικὴν ἐπιστήμην ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἐπίπεδον τῶν ἐγκυκλοπαιδικῶν καὶ ψυ-

χολογικῶν γνώσεων. Ἐχει μεγάλην καὶ ποικίλην πείραν τῆς ἐλληνικῆς ζωῆς ὡς ἐκ τῶν μεγάλων ἀξιομάτων ποὺ κατὰ καιροὺς κατέλαβε, προσὸν ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, διὰ πάντα μεταρρυθμιστήν. Καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις, εὐδοίσκομεν τὸν ἐκχωριστὸν ἄνθρωπον. Τὸν τελείως ἰσορροπημένον ἄνθρωπον. Χωρὶς τύφον, χωρὶς ἔπαρσιν, χωρὶς ἑξίππασμα, χωρὶς κορδακισμούς, ἐγωϊσμούς καὶ σατραπισμούς, συνήθεις εἰς τοὺς στρατιωτικούς, προθυμώτατον, προσηνέστατον, κατεδεκτικώτατον, ἔχοντα **θεαθεῖαν** συναίσθησιν τῶν ὑποχρεώσεων ποὺ τοῦ ἐπιβάλλει τὸ ἐκάστοτε ἀξίωμα του, ἀβάρητος ὡς ἐκ τούτου εἰς τὸ νὰ σκοουριάζει τὸ κεφάλι του διὰ νὰ διαφωτίσῃ καὶ τὸ πῶς χοντρο κεφάλι ποὺ θὰ ἐλάμβανεν ἀνάγκην τοῦ ὑπηρεσιακοῦ διαφωτισμοῦ του.

Ὅταν ἦτο Γεν. Διοικητὴς εἰς τὴν Κρήτην εὐρισκόμουν αὐτὸν μὲν ἀπὸ γραφεῖο του. Ἦλθεν ἕνας ἄσχημος πτωχὸς χωρικός καὶ τοῦ ζητοῦσε πλη-

ροφορίες γιὰ κάποιαν ὑπόθεσιν του. Ἄλλος τις Διοικητὴς θὰ τὸν παρέπεμπε στὴν ἀρμοδίαν ὑπηρεσίαν ἢ καὶ δὲν θὰ ἐπέτρεπε τὴν παρουσίαν του καθόλου. Ὁ κ. Κατεχάκης ἀντιθέτως κατηνάλωσεν ἀρκετὴν ὥραν μαζί του γιὰ νὰ μπορέσῃ μετὰ κόπου νὰ δώσῃ στὸ ἄξεστο μυαλό τοῦ χωρικοῦ νὰ καταλάβῃ ποῦ εἶχε δίκαιον καὶ ποῦ εἶχεν ἄδικο εἰς ὅσα τὸν ρωτοῦσε.

Συνεπῶς δικαιοῦμεθα νὰ ἰσχυρισθῶμεν ὅτι ὁ κ. Κατεχάκης εἶνε εἴπερ τις καὶ ἄλλος κατάλληλος διὰ τὴν ἐνδεκνυομένην ὑπὸ τῶν περιστάσεων μεταρρυθμίσιν εἰς τοὺς σκοποὺς τοῦ Ὑπουργείου του. Καὶ τοὺς σκοποὺς τούτους τοὺς καθορίζει ὁ Μεγάλος Στρατάρχης τῆς Γερμανίας, ὁ πολὺς Χίνδεμπουργκ, Πρόεδρος τῆς Γερμανικῆς Δημοκρατίας. Τὰς φωτεινὰς γνώμας του ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐνδεκνυομένην μόρφωσιν τοῦ σημερινοῦ στρατιώτου θὰ παραθέσωμεν καὶ ἀναπτύξωμεν εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον τοῦ «Ἐγερτηρίου».

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ

Λάμπουν τ' ἀστέρια. Κε' ἡ Σελήνη
δειλά, ὡστὶν σεμνὴ παρθένῃ βγαίνει,
καὶ τὸ γλυκὸ τῆς φῶς, μαγεῖα χύνει...
Ἄδρα γὰρ σὰς, ὦ εὐτυχεῖς ἐρωτευμένοι!

Κε' ἐγὼ ἀφίνομαι σὲ ρεμβασμὸ γλυκὸ.
Στὸ παρελθὸν γυρίζει ἡ καρδιά μου,
κ' ἕνα πρόσωπο, ὥρατο, ἁρμονικόν,
προβάλλει μέσ' τὰ ὄνειρά μου,

Καὶ μετὰ καρδιά, μετὰ χρυσὴ καρδιά,
ποῦ γεμάτη ἀγάπη, ἦταν γιὰ μένα...
Ἄδ σκέψι! αὐτὴ τὴν ὁμορφὴν θραυδῶ,
γιατὶ γυρνᾷς στὰ περασμένα;

Κε' ὑψώνεται ἡ Σελήνη, καὶ σκορπᾷ,
τὸ φῶς τῆς τ' ἀργυρῆς, πάνω στὴ Φύει...
χαρὰ στὸ νηὸ, ποῦ θρίσκεται στὸ πλάι,
τῆς κόρης ποῦ ἀληθινά, ἔχει ἀγαπήσει!

Καὶ χαρὰ στὸν τυχερὸ, ποῦδρε τὴν Κόρη,
ποῦ γύρευε μέσα στὰ ὄνειρά του,
κ' ἐνῶ τὰ ἰδανικά του ἐμπαστεύθηκε,
εὔρε πῶς δὲν τὸν γέλασε ἡ καρδιά του!

1926

Ἄθ. Ἀθνασοῦλης

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΥΠΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΦΩΣ

Γ.

Η ΓΛΗ, Η ΖΩΗ ΚΑΙ Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ

«Πόσον ὀλίγα ἐγνωρίζαμεν περὶ τῆς γῆς μας, πόσον ὀλίγα γνωρίζομεν ἀκόμη! Σήμερον μετὰ τόσας χιλιάδας ἔτη ἐφθάσαμεν εἰς τὸ σημεῖον, ὥστε ἡ ἐπιστήμη νὰ ἐπιβεβαιώσῃ ὅ,τι ἀνεκάλυπεν ἡ διαίσθησις διὰ τῶν θρησκειῶν».

Sir Oliver Lodge

Το αἶνιγμα τῆς ζωῆς

Πότε καὶ πῶς ἐνεφανίσθη ἡ ζωὴ ἐπὶ τῆς γῆς, εἶναι ἄγνωστον εἰς τὴν ἐπιστήμην. Ἡ ἐπιστήμη παραδέχεται ὅτι ἡ κίνησις τῆς ἀρχικῆς αἰθερικῆς οὐσίας, τῆς Ἐνεργείας, διὰ τῆς συμπυκνώσεως ἐσχημάτισε τὰ νεφελώματα ἐκ τῶν ὁποίων προήλθον τὰ ἀπειράριθμα ἡλιακὰ συστήματα, καὶ ἡ γῆ μας. Μετὰ τὴν φλογώδη κατάστασιν, ἡ γῆ ἐκτεπλάσθη ἀπὸ ὕδατα θεωρεῖται ὑπὸ τῆς Ἐπιστήμης ὡς δέδοται ὅτι εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτὴν θάλασσαν, ἐνεφανίσθη κατὰ πρῶτον τὸ ζῶν πρῶτοπλάσμα, τὸ μονοκύτταρον, πρῶτη ἐκδήλωσις τῆς ζωῆς, τοῦτο δέ, διὰ διαρκῶν προσθέσεων καὶ μεταμορφώσεων, διὰ τῆς ἐξελλίξεως δηλαδὴ, ἐσχημάτισε εἰς ἑκατομύρια ἔτη ὅλα τὰ εἶδη τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζῶων ποὺ ἐνεφανίσθησαν, ἐπὶ τῆς σφαίρας μας, ἀπὸ τὰς μεμακρυσμένας ἐκείνας ἐποχάς.

Οἱ ἐσχυρισμοὶ τοῦ ὕλισμοῦ.

Ἡ ὀλιστικὴ θεωρία, σχηματισθεῖσα πρὸ ἑκατονταετίας ἐπὶ τῇ δάσει τῶν τότε ἐπιστημονικῶν δεδομένων, ὑποστηρίζει ὅτι δρισμέναι συνθήκαι θερμοκρασίας τῆς γῆς, καὶ δρισμένα τυχαῖα χημικὰ ἐνώσεις τῆς ὕλης, ἀγνωστοί σήμερον, παρήγαγον τὸ φαινόμενον τῆς ζωῆς. Εἶναι βασικὸν δόγμα τοῦ ὕλισμοῦ ὅτι ἡ ζωὴ παράγεται ἀπὸ τὴν ὕλην, ὅτι εἶναι ἐκδήλωσις, ἀποτελέσμα χημικῶν ἐνώσεων τῆς ὕλης.

Ἡ ὕλη καὶ ἡ ζωὴ.

Λέγομεν δόγμα, διότι ἡ σύγχρονος Ἐπιστήμη ἔχει τελείως ἀπορρίψει τοὺς ἐσχυρισμοὺς τοῦ ὕλισμοῦ, ὡς ἀποδείχθέντας λανθασμένους καὶ ἀντιθέτους μετὰ ἐξαιρετικὰ δεδομένα. Ἐκεῖ πειραματικῶς ἀποδείχθη ὅτι

ἡ αὐτόματος γένεσις τῆς ζωῆς εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατος, ὅτι ἐκ τῆς ὕλης εἶναι ἀδύνατον νὰ προκύψῃ ζωὴ, καὶ ὅτι μόνον ἡ ζωὴ δύναται νὰ δημιουργήσῃ ζωὴν.

Θεωρεῖται σήμερον, λέγει ὁ Louis Ponteraau, εἰς τὸ ἐσχάτως ἐκδοθέν ἔργον του LA VIE (ἡ ζωὴ), ὅτι δὲν μένει πλέον τίποτε εἰς τὴν θεωρίαν τῆς αὐτομάτου γένεσεως, τὴν ὁποῖαν ἐξαφάνισαν ὀριστικῶς τὰ πειράματα τοῦ Παστέρ. Οὐδεὶς πλέον ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ζωὴ δύναται νὰ προκύψῃ ἀπὸ τὴν ὕλην, διότι τίποτε μετὰ σημερινὰ δεδομένα τῆς ἐπιστήμης, δὲν δύναται πλέον νὰ τὸ ἀποδείξει. Ποῖα εἶναι λοιπόν, ἡ ἀρχὴ τῆς ζωῆς; Ὅτι ποῦ ἡ Ἐπιστήμη μὲς ἀναγκάζει νὰ δεδαιώσωμεν εἶναι ὅτι πᾶν ὄν ζῶν, γεννᾶται ἀπὸ ἄλλο ζῶν ὄν...

Τὰ βιολογικὰ πειράματα τοῦ καθηγητοῦ κ. Drietsch

Ὁ διάσημος βιολόγος, κ. Drietsch καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λειψίας, πειραματικῶς ἀπέδειξε ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀποτελεῖ φαινόμενον τῆς ὕλης, καὶ ὅτι οὐδὲν δύναται νὰ ἐξηγηθῇ διὰ τῆς ὀλιστικῆς ἢ τῆς μηχανικῆς θεωρίας.

Τὰ πειράματα τοῦ κ. Drietsch εἶναι τὰ ἑξῆς: ἔαν κόψῃ εἰς δύο γονιμοποιηθέν ὄντιον κατωτέρου ζώου, ἀντὶ δύο μισῶν ζώων, παράγονται δύο ὁλόκληρα ζῶα, μόνον εἶναι ὀλίγον μικρότερα τοῦ συνήθους. Ἐάν κόψῃ μικρόν ἐμβριον εἰς πολλὰ τεμάχια, παράγονται τόσα ζῶα, ὅσα καὶ τεμάχια, καθ' ὅλα τέλει, μόνον μικρότερα τοῦ συνήθους. Ἐάν ἐνώσῃ δύο γονιμοποιη-

θέντα ὄντια εἰς ἕνα, δὲν παράγονται δύο ζῶα, ἀλλὰ ἕνα ζῶον μεγαλειτέρον τοῦ συνήθους. Ἐάν ἀφαιρεθῶν ἀπὸ τὸ ἐμβριον ὁλόκληρον μέρη, ἢ ἔαν μετατεθῶν τὰ μέλη τοῦ ἐμβρίου, καὶ πάλιν τὸ ἐμβριον θὰ ἀναπτυχθῇ ὁμαλῶς εἰς τέλειον ζῶον, ὅμοιον μετὰ ἄλλα τοῦ εἶδους του, καὶ μετὰ ὅλα τὰ μέλη τοῦ κανονικοῦ.

Τὰ πειράματα αὐτὰ ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ γένεσις, ἀνάπτυξις καὶ συντήρησις τοῦ μορφολογικοῦ σχηματισμοῦ τοῦ ζώου, δὲν ἀνήκει εἰς τὴν ὕλην, ἀλλ' ἀναγκαιῶς προέρχεται ἐξ ἄλλου παράγοντος μὴ ὕλικου, ὁ ὁποῖος δίδει τὰ ζωικά φαινόμενα.

Σύμφωνα μετὰ τὴν ὀλιστικὴν θεωρίαν, ὅταν μετατεθῶνται τὰ μέλη ἐνὸς ἐμβρίου θὰ ἐπρεπε νὰ ἀναπτυχθῇ παραμορφωμένον καὶ ὄχι ἀρτιμέλές καὶ τέλειον καθ' ὅλα ἐφ' ὅσον δὲ ἀποδεικνύεται ὅτι οἷονδήποτε μέρος τοῦ ἐμβρίου ἔχει μέσα του τὴν δύναμιν νὰ παράγῃ ὁλόκληρον τὸ ζῶον, εἶναι φανερόν ὅτι ἐντὸς τοῦ κυττάρου ὑπάρχει κάτι ἄλλο ἐκτὸς τῆς ὕλης, μία οὐσία μὴ ὀλικὴ ἢ ὁποῖα διαπλάσσει, ἀναπτύσσει καὶ συντηρεῖ τὸν μορφολογικὸν σχηματισμὸν τοῦ ζώου.

Ὁ καθηγητὴς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου καὶ Ἀκαδημαϊκὸς κ. Αἰγινήτης, ἀναφέροντας πειράματα τοῦ κ. Drietsch ἐπιλέγει: «εἶναι φυσικῶς ἀδύνατον νὰ φαντασθῶμεν ὅτι οἷονδήποτε ὕλικός ἀπλῶς ὁργανισμός, θὰ ἠδύνατο νὰ παραγάγῃ τοιαῦτα φαινόμενα. Ἡ θέλωμεν ὑποθέσῃ ὅτι εἰς τὸν αὐτὸν παραλογισμόν, εἰς ὃν, καὶ ἀνεῖχομεν τὴν ἰδέαν, ὅτι ἀποχωρίζομεν μηχανισμόν τινος ἢ ἀγάλματος εἰς πολλὰ τεμάχια, οἷονδήποτε τεμάχιον αὐτοῦ, ἢ πολλὰ ὁμοσχημῶς ἐνοόμενα, θὰ ἀποτελέσῃ πάλιν μηχανήματα πληρῆ, ἢ ἄρα τέλειον καὶ ὅμοιον πρὸς τὸ ἀρχικόν».

Τὰ συμπεράσματα τοῦ Sir Oliver Lodge

Ὁ διαπρεπὴς καθηγητὴς τῶν φυσικῶν Πανεπιστημίου τῆς Ὀξφόρδης καὶ παγκοσμίου φήμης ἐπιστήμων Sir Oliver Lodge, μετὰ δεκάδας ἐτῶν ἐρευνᾶς ἐπὶ τῶν προβλημάτων αὐτῶν κατέληξε ἐπίσης εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ζωὴ δὲν παράγεται ἀπὸ τὴν ὕλην, ἀλλ' ὑπάρχει ἀνεξαρτήτως αὐτῆς.

«Τὸ Σύμπαν, λέγει, εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διάστημα ἡ ὕλη σχετικῶς εἶναι μικρὰς ποσότητος, καὶ αἱ ἐνέργειαι τῶν ὁποίων τὴν δράσιν ἀντιλαμβάνομεθα ἐν τῇ ὕλῃ εἶναι μόνον ἓνα ἐλάχιστον, μέρος τῆς τεραστίας ἐνεργείας, ἡ ὁποία ἐμπεριέχεται εἰς τὸ διάστημα.

Τὸ διάστημα εἶναι πλήρες ἀπὸ ζωῆν. Ὁ αἰθὴρ (αἰθὴρ καὶ ἐνέργεια εἶνε συνώνυμα) εἶναι ἐμποτισμένος μὲ κατὰ τὸ ὅποιον θὰ ἡδύνατο τίς νὰ ὀνομάσῃ ζωὴν καὶ Νόον εἰς τὸ ὑψιστον σημείον, καὶ ἡ μὲν ζωὴ, τῆς ὁποίας εἴμεθα ἐνσυνείδητοι εἶναι ἀπλοῦν ἐλάχιστομόριον τοῦ θλου. Αὐτὸ εἶναι τὸ κυριώτερον συμπέρασμα τοῦ τελευταίου ἔργου μου: Πέραν τῶν Φυσικῶν». Τὸ διάστημα κυριολεκτικῶς πάλαι ἀπὸ ζωῆν, καὶ διότι ἐπὶ τῆς γῆς, εἴμεθα ἱκανοὶ νὰ ἀντιφθώμεν αὐτὴν τὴν ζωὴν μόνον μεσφ τῶν ὀλικῶν ἐκδηλώσεων, δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ ζωὴ ὑπάρχει μόνον ἐν συνενώσει μὲ τὴν ὕλην...

Καὶ ἐξακολουθεῖ ὁ μέγας ἐπιστήμων:

«Ἐπὶ τῶν προσπαθειῶν μας ν' ἀνακαλύψωμε τι ἐπιφέρει τὴν συνένωσιν αὐτὴν, περνώμεν σφόγγον, λέγοντες διὰ αὐτὸ εἶναι θαύμα. Πάντοτε ὅμως εὐρίσκει τις, ὅτι τὰ πράγματα ἔλαβον χώραν, κατὰ τρόπον λογικόν...»

Εἶναι πολὺ δυνατόν, οὐδέποτε νὰ εὐρωμεν τὴν ἐξήγησιν, ἀλλ' εἶναι ὀρθὸν νὰ δοκιμάσωμεν. Κάμνοντες αὐτὸ, βλέπομεν ἐν σχέσει μὲ τὴν ζωὴν ὅτι Νόος καὶ Συνείδησις, εἶναι κατὰ τελευτῶς διαφορετικὸν ἀπὸ οὐρανιότητος ἐναλλαγὴν μορίων, ἀτόμων ἢ ἡλεκτρονίων.

Τὸ «ἀτόμον», εἶναι, ἓνα σύνολον μικροσκοπικῶν ἡλεκτρικῶν σωματιδίων, τὰ ὅποια κινούνται γύρω ἀπὸ ἓνα ἡλεκτρικὸν πυρῆνα. Ἐνας τεραστίος ἀριθμὸς «ἀτόμων» συνενώνονται εἰς μόρια σημαντικῆς χημικῆς πολυπλοκότητος, καὶ αὐτὰ τὰ μόρια, διὰ μιᾶς παραδόξου ἐ-

σωτερικῆς ὠθήσεως, παράγουν μίαν οὐσίαν γνωστὴν ὡς πρωτόπλασμα. Αὐτὸ εἶναι ἡ ἐνδείξις τῆς ζωῆς, ἡ ἔδρα τῆς ζωτικότητος—ὁ σπόρος, ἡ ὁ σπερματικὸς φορεὺς.

«Ἀλλ' οὐδεμία ἐξέταση τοῦ σπόρου, ἐξηγεῖ τὴν ζωτικότητά του. Μένει μόνον εἰς φορεὺς τῆς ζωῆς, ἡ οὐσία τῆς ὁποίας μᾶς διαφεύγει. Δὲν γνωρίζομεν, αὐτὴ ἀπὸ ποῦ ἔρχεται, οὔτε ποῦ πηγαίνει...

Εἰς τὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια, πολλὰς ἀπὸ τὰς ὁργανικὰς συνθέσεις ποῦ εὐρίσκονται εἰς τοὺς ζῶντας ὁργανισμούς, δυνάμεθα νὰ τὰς κἀνωμεν, καὶ ἐὰν ἡδυνάμεθα νὰ ἐπεκτείνωμεν τὴν κατασκευὴν ζώντων ὁργανισμῶν ἐπαρκῶς, τοῦτο θὰ ἡδύνατο νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τὸ τεχνητὸν πρωτόπλασμα.

Ἐν τούτοις ἡ ἀνκάλυψις, τοῦ πῶς νὰ κατασκευάσωμεν πρωτόπλασμα, καὶ πῶς νὰ τοῦ δώσωμεν ζωτικότητα δὲν θὰ μᾶς ἐξήγει τὴν ζωὴν, ἡ ὁποία φαίνεται νὰ εἶναι κατὰ προϋπάρχον εἰς τὸν αἰθέρα, ἱκανὸν νὰ ἔλθῃ εἰς συνένωσιν μὲ τὴν ὕλην, ὅταν αὐτὴ φθάσῃ

μίαν ὁρισμένην συνθετικὴν τα...

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκτιθεμένων δ' ἀναγνώστης βλέπει πασιφανῶς ὅτι ὁ ὕλισμος ἢ ψεύδεται ὅταν κραυγάζῃ ὅτι στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἐπιστήμης. Ἄγνοε τὴν πρόδον τῆς ἐπιστήμης. Τούναντιον ἢ σημερινὴ Ἐπιστήμη ἔχει ἀπορρίψει τὴν ὕλιστικὴν θεωρίαν, ὡς ἀντιεπιστημονικὴν κατασκευάσμα, καὶ θεωρεῖ αὐτὴν ὡς δόγμα καὶ ὄχι ἐπιστήμην. Ἡ πειραματικὴ ἐξακρίβωσις ὅτι ἡ ζωὴ δὲν παράγεται ἀπὸ τὴν ὕλην, εἶναι σπουδαιότερη καθότι ἀποδεικνύει καταφανῶς, τὸ ἀθάλατον καὶ λανθασμένον τῆς ὕλιστικῆς θεωρίας ἐπὶ τῆς ὁποίας βασιζέται καὶ τὸ ἐν Ρωσσίᾳ ἐφαρμοζόμενον κομμουνιστικὸν σύστημα.

Εἰς τὸ προσεχές: Καὶ ἄλλοι ἰσχυρισμοὶ τοῦ ὕλισμοῦ ἀποδεικνυόμενοι ψευδεῖς. Τὸ μονοκύτταρον, ἡ ἔδρα τῆς ζωῆς. Τὸ αἶνεγμα τῆς ἐξελίξεως. Ἀπορριψαίμεθα ἀπὸ τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης τῆς ὕλιστικῆς θεωρίας περὶ «μηχανικῆς» ἐξελίξεως τῶν ὄντων κλπ.

Δ' ΑΡΙΘΡΟΝ

Ἡ ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑΣ

Κάτω στὴν ἀκρογιαλιά
δίνει ὁ Ποσειδὼν φιλιὰ
στὴν ὥρα τοῦ Νισήδα
—Πῶς, τοὺς εἰδες;— Νὰ τοὺς εἶδα

Κάτω καὶ στὸ ἀκρογιάλι
ποῦ περνοῦσα ἀγάλλεται
«φιλὶ φιλί», ἀκούω, «φιλὶ φιλὶ φιλί»
ἐδίδαν θερμὰ φιλιὰ.

Σερέφω ἀμέσως νὰ ἰδῶ
κὴν Ἀκτὴ, ποῦ τραγουδοῦ,
βλέπω νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ
ὁ Θεὸς... κ' ἔχει ἓνα νάξι!

Στάγχιον καὶ κροὸ κῦμα
π' ἄλλοι βρῖσκουν πικρὸ μνηστῆρα,
βρῖσκει αὐτὴ γλυκεῖα ἀγκαλιά
καὶ θερμὰ-θερμὰ φιλιὰ.

Ο ΦΥΛΛΑΞ ΤΟΥ ΛΙΜΕΝΟΣ

Ἐκεῖ στὰς ἀπ' τὸ λιμάνι
ποῦ ὁ ἀνέρος φοικτὰ πιδνεῖ
εἶνε στρογγυλὸ νησάκι
μ' ἓνα ἔρημο ἐκκλησάκι.

Τὶ ζητεῖ στὴν ἐρημία
τὴν φοικτὴ καὶ τὴν ἀγρία
κεῖνο τὸ ἔρημο ἐκκλησάκι
στὸ ἀντιερυνὸ νησάκι;

Νὰ φυλάγῃ μὲ τὴν χάρι
πῶχει ἀπ' τὸν Ἅγιον Πάτερ;
τὰ κροῖβια ἀπ' τὸ λιμάνι
ὁ ἀνέρος μὴν τὰ πιδνεῖ.

Νὰ φυλάγῃ νύχτα-μέρα
ἀπὸ τὸν φοικτὸν ἀνέρα
κάθε πλοῖο π' θὰν ἀράξῃ
μὴ 'στουὺς βράχους τὸ πεσέξῃ.

Ο ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΣ ΒΙΟΣ

ΕΝ ΑΝΤΙΠΑΡΑΒΟΛῃ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΗ ΤΟΙΟΥΤΟΝ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΦΑΣΕΙΣ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ

Τὰ πρὸς ἀλλήλους μαθήμοντα τῶν συζύγων

ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΩΝ ΣΥΖΥΓΩΝ

Εἰς τὸ Παρίσι συνεστήθη Σχολεῖον μέσα εἰς τὸ ὅποιον οἱ τρόφιμοι σπουδάζουν τὰ καθήκοντα τῶν γονέων, ἡτοῦ ἀπὸ τὰ πῶς μεγαλο- σημαντα καθήκοντα ποῦ ἔχει κάθε ἔγγαμος ἄνθρωπος ποῦ ἀπέκτησεν τέκνα.

Ἀλλὰ τί νὰ εἶνε αὐτὸ τὸ πρωτότυπον Σχολεῖον ἀπὸ τὸ ὅποιον κατὰ τὰς ἐπιστήμους στατιστικὰς ἐπέρασεν σὲ τρία χρόνια μέσα εἰκοσι χιλιάδες μαθηταί, ὅλοι πατέρες καὶ μητέρες. Εἶνε μιά ἀμύνα ὑπὲρ τῆς οἰκογενείας, μία ἀντίδρασις τῆς οἰκογενειακῆς παραδόσεως ἐναντίον τῶν κινδύνων ποῦ τὴν ἀπειλοῦν. Διότι ὡς γνωστὸν ἡ σημερινὴ οἰκογένεια διέχεται φοβεράν κρίσιν, μὲ τὸ νὰ μείνῃ ἀπολιθωμένη εἰς τὰ παλαιὰ αὐτοσχέδια συστήματα τῆς ἀγωγῆς ἐνῶ ὅλοι αἱ συνθῆκαι μετεβλήθησαν φυσικῶς, ἠθικῶς, συναισθηματικῶς, δὲν ἐπαρκεῖ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν παιδιῶν τῆς.

Ἡ ὕγιεινὴ μέριμνα, παρ' ὅλας τὰς προόδους τῆς ἐπιστήμης, δὲν ἐσυγχρονίσθη, πρὸ πάντων μεταξὺ τοῦ λαοῦ. Ἡ ἐνόησις χαλαροῦται, αἱ ἠθικαὶ ἀρχαὶ ἐγκαταλείπονται. Τὰ ἰδεώδη τῆς ἀγάπης τῆς ἀλληλεγγύης, τῆς θυσίας, τῆς ἀφοσιώσεως, τῆς ἐντιμότητος, πεθαίνουν διαρκῶς. Ἀντὶ δὲ τούτων, τὸ σπῆτι ὡς ἀτμοσφαῖρα μεταβάλλεται σὺν τῷ χρόνῳ σὲ ἐμπορικὸν κατὰσταμα, ὅπου αἱ νέαι γενεαὶ δὲν ἀκούν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τοὺς πατέρας τῶν καὶ τῶν μητέρων τῶν, παρὰ λογαριασμούς, ὑπολογισμούς καὶ τιμὰς τοῦ χρηματιστηρίου. Αὐτὸ δὲ ἐνγράφει ἀπὸ τὸν κ.

Ἐρριώ, ὡς δικαιολογία, ὡς ἐξήγησις ἐπὶ τέλους, τοῦ ἀποτροπισματικότερου ἐγκλήματος. Δύο παιδικὰ, δεκατριῶν—δεκατεσσάρων ἐτῶν, δύο συμπθέστατα ἀνθρώπινα ἄνθρωποι ποῦ μόλις ἀνοίγουν στὸ μπουμποῦκι τοὺς, ἐσκότωσαν σὺν τοῖς πῶς εἶδε- χθεῖς ἐγκληματίας τῶν κατέργων, ἑναν πλούσιον καταστηματοῦρχον, γιὰ νὰ τοῦ πάρουν τὰ λεφτά. Τὰ ὅποια δὲν ἡξεραναὶν πῶς θὰ χρησιμοποιήσουν. Τὰ εἶχε δηλητηριάσῃ ὁ ἀέρας ποῦ ἔπνεε εἰς τὴν οἰκογένειαν. Ἀπὸ τὸ πρῶτον ἕως τὸ βράδυ, ὅλοι αἱ συζητήσεις πρὸς ἀκούαν ἦσαν πάντοτε γιὰ κέρδη καὶ γιὰ λεφτά.

Ἡ ἰδέα τῆς «σχολῆς τῶν γονέων» προ- ἔρχεται ἀπὸ μίαν Γαλλίδα, μητέρα καὶ συγγραφέα ἀξιολόγων παιδικῶν ἔργων, τὴν κ. Βερνί. Εἰς τὴν ἀρχὴ συνήρχοντο μερικαὶ φίλοι ὁλόγου τῆς, διὰ νὰ ἀνταλλάξουν τὰς σκέψεις τῶν. Ἐπειτα περισσότεροι, ἄλλοι γονεῖς ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὸ θέμα. Κατόπιν διάφοροι κοινωνιολόγοι καὶ ἱατροί, προσθέσαντες εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν ζητημάτων τὰς ἐπιστημονικὰς ἀπόψεις τῶν. Ἔτσι ἡ σχολή, ὁργανωθείσα λίγο-λίγο, ἐνεφανίσθη ἐν ἔτει 1929 ἐπισημῶς ἐνώπιον τοῦ γαλλικοῦ κοινοῦ. Μὲ πρόγραμμα τὴν ἀναγέννησιν τοῦ οἰκογενειακοῦ πνεύματος καὶ τὴν διαμόρφωσιν

μιάς ἐπιλέκτου οἰκογενειακῆς τάξεως, στὴν καρδίᾳ ὅλων τῶν κοινωνικῶν στρωμάτων. Κατὰ τὴν ἐναρξιν τῶν μαθημάτων ἡ σχολὴ διήρσε τὴν ὕλην εἰς κύκλους σπουδῶν διὰ τὴς μητέρας.

Αἱ συνελεύσεις ἐγίνοντο εἰς τὸ «κοινωνικὸν μουσεῖον». τὴν δευτέραν Τρίτην ἑκάστου μηνός. Κάθε γυναῖκα ἀπὸ τὰς συμμετεχούσας προσέφερε τὴν προσωπικὴν ἐργασίαν τῆς, ἀποτελέσμα σκέψεων, παρατηρήσεων καὶ πείρας. Τὸ σύνολον αὐτῶν τῶν εἰσφορῶν ἀπέτελε ἓνα φάκελλον ἀπὸ ζωντανὰ παραδείγματα καὶ σημειώσεις ἐπιλημμένας ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τῆς ζωῆς. Διὰ τὴν περίοδον τῶν συνεδριάσεων μεταξὺ Ἰανουαρίου καὶ Ἰουλίου τοῦ 1932 ἐξελέγη ὡς θέμα: «αἱ μεγάλαι μέθοδοι τῆς νέας εὐρωπαϊκῆς ἀγωγῆς».

Παραλλήλως πρὸς τὰς κυρία μελέτας δύο ἢ τρεῖς συνομιλίας κατὰ τὸ διάστημα τοῦ μηνός, ἀπευθύνονται εἰς τοὺς γονεῖς καὶ γενικότερον εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους διὰ τὰ κοινωνικὰ ζητήματα. Διὰ τὸ ἔτος 1932 καθορίσθησαν ἀπὸ τοῦδε δύο σειραὶ: 1ον) «Τὶ πρέπει νὰ μάθωμε στὰ κορίτσια μας, ὅπου θὰ ἐξετασθῇ ἐκτενῶς ἓνα ὁλόκληρον πρόγραμμα προπαρασκευῆς τῶν δεσποινίδων διὰ τὸν ρόλον τῆς συζύγου καὶ τῆς μητρός.

2) «Ἡ οἰκογενειακὴ ψυχολογία καὶ ἡ σπουδαιότης τῆς καλῆς διατροφῆς διὰ τὴν οἰκογένειαν», θέμα συνδεδεμένον ἀμέσως, ὄχι μόνον μὲ τὴν ὕγιεινὴν, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν τέρψιν τοῦ οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος.

Ἐπακολουθοῦν ἐξὶ διαλέξεις τοῦ δευτέρου κύκλου: «Τὶ δὲν πρέπει νὰ ἀγνοοῦν τὰ παιδιά μας», αἱ ὁποῖαι θὰ ἀναπτυχθοῦν ἀπὸ ἱατροῦς, εἰδικούς καὶ καθηγητάς. Ὁλόκληρος ἡ σειρά, ἀρχίζουσα ἀπὸ τὴν ἐμελέτην τῆς κληρονομικότητος διὰ τοῦ καθηγητοῦ τῆς ἱατρικῆς σχολῆς κ. Λισμπουργιέ, θὰ τελειώσῃ μὲ τὰς «προσπάθειας ἠθικῆς δυνάμεις» διὰ τοῦ κ. Φισσένξερ τῆς ἱατρικῆς ἀκαδημίας.

Ἀπο αὐτοὺς τοὺς κύκλους τῶν μελετῶν καὶ τῶν συνομιλιῶν, διαμορφοῦται μία νέα μέθοδος ἐπιστημονικῆς ἀγωγῆς, τὴν ὁποίαν χαρακτηρίζει ἐκκατὸς εὐλογισία, δεδομένου ὅτι στηρίζεται εἰς τὴν γενικὴν γνώσιν τοῦ παιδινοῦ, καὶ κάθε παιδικοῦ παραδείγματος ἰδιαίτερος. Οἱ ἀναπτύσσοντες τὰ παιδαγωγικὰ θέματα, ἀντὶ νὰ βάσουν τὸ παιδί μέσα στὸ ἴδιο καλοῦπι, ποσοπαθοῦν νὰ ὠθήσουν ἓνα ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ὥστε νὰ πραγματοποιήσῃ ὅλας τὰς λανθανούσας δυνατότητας. Δηλαδή ἀγωνίζονται νὰ δείξουν στὸ καθένα τὸ δρόμο του, νὰ τοῦ ἀποσπάσουν μίαν θεληματικὴν προσπάθειαν. νὰ τοῦ ἀποκαλύψουν τὸ μυστικὸν τῆς ἐσωτερικῆς ζωῆς καὶ τῆς χαρᾶς, τῆς ἀνεξαρτήτου πρὸς τὰς ἐξωτερικὰς περιστάσεις.

Ἡ ἐπιτυχία ὑπῆρξε τόσον καταπληκτικὴ, ὥστε τὸ παρισινὸν κέντρον νὰ ἀποκτήσῃ διακλαδώσεις εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὰ προάστεια. Ἡ Τουλούζη, ἡ Μιλουζή, ἡ Μασσαλία, ἡ Ἀλβὴ, ἡ Λυὼν, τὸ Νανσύ, ἔχουν ὁργανώσῃ ἰδικὰς τῶν «Σχολῶν γονέων» ὅπως καὶ ὅλα τὰ λαϊκὰ ἰδίως διαμερίσματα τοῦ Παρισίου. Ἐκεῖ ἄλλωστε δηλαδὴ εἰς τὰ λαϊκὰ διαμερίσματα, ἡ ὁργάνωσις ἀπεκόμισεν τοὺς πλουσιωτέρους καρποὺς ἰδίως ὅσον ἀφορᾷ τὴν διάδοσιν γνώσεων ἠθικῆς παιδαγωγίας καὶ ὕγιεινῆς εἰς τὰ ἐργατικά σπῆτια.

Ἡ τέχνη τῆς ἀνατροφῆς τῶν παιδιῶν ἡ ἀρχὴ τῆς ἐξουσίας, ἡ ἀσκήσις αὐτῆς τῆς ἀρχῆς, ἡ διορθωσις τῶν παιδικῶν ἐλαττωμάτων, ἡ καλλιέργεια τῶν παιδικῶν ἰδιοτήτων, θέματα ἀγνωστά διὰ τὸ λαϊκὸν κοινόν, συνειδητέμενα νὰ βλέπῃ μέχρι τοῦδε τὸ παιδί μόνον διὰ τὴν στοργῆς του παρακολουθοῦνται μὲ ζωηροτάτην περιέργειαν, ἀποκαλύπτοντα μίαν καινούργια ἀπομὴ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ρόλου τῆς οἰκογενείας. Μὲ ἀπλὰ φιλικὰ λόγια τονίζεται ἡ ἀνάγκη τῶν οἰκογενειακῶν δεσμῶν, ἡ δύναμις τοῦ καλοῦ παραδείγματος, ἡ ἀτμοσφαῖρα τῆς εὐτυχίας ἡ δημιουργουμένη στὸ σπῆτι ἀπὸ τὴν ἀγάπην, ἀπὸ τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ ἀπὸ τὴν ἀλληλοβοήθειαν.

Ἡδὴ ἡ ἐπιλέκτος τάξις τὴν ὁποίαν ἐπεδίωξεν ἡ σχολή, ἀρχίζει νὰ διαμορφοῦται. Ἐως τώρα ἐπέρασεν καθὼς εἶπαμε, ἀπὸ ἐκεῖ εἰκοσι χιλιάδες πατέρες καὶ μητέρες. Ἀκριβέστερον ὑπολογίζεται ὅτι περὶ τὰς δέκα χιλιάδες ἐργατικῶν οἰκογενειῶν ἔλαβον μίαν ἀνωτέραν συνείδησιν τοῦ καθήκοντός τῶν, μὲ ἄλλα λόγια ἀντελήφθησαν ὅτι ὁ ὁλὸς τοὺς ἀπέναντι τῶν παιδιῶν, δὲν τελειώνει ἀπλῶς εἰς τὴν παροχὴν τῆς τροφῆς καὶ τῆς στέγης.

Σημ. Ἐγεν. Εἰς αὐτὸ τὸ τόσον βαρυσήμαντον θέμα τὸ «Ἐγερτήριο» ἀνοίγει τὰς στήλας του εἰς πάντας τὸν ὅποιον ἡ πείρα ἢ ἡ εὐδότης ἔχει νὰ εἴπῃ κατὰ τὴν ἀνύψωσιν τῆς «Ἑλλ. οἰκογενείας».

LOUIS KOLLAS

Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

Ήταν ο άξιωματικός που είχε τραυματισθεί από το βόλι μου. Γι' αυτό με τα μάτια του προχώρησε κοντά στην ψυχή μου, και σαν με κύταξε θαρροσα πώς με ζητούσε εξηγήσεις γιατί διάλεξα να στείλω σε κείνον το βόλι μου. "Εκλείσε τα μάτια του κι' έγερσε στην άγγαλιά του 'Αρχάγγελου. Ή πνοή του είχε πλέον σταματήσει. Κι' εγώ πρώτη φορά έννοιωθα τύψη στη συνείδηση, αν και πολλές φορές έτυχε να πολεμήσω και να δρεθώ κοντά σε πεθαμένους.

"Έννοιωθα πώς ήμουν ένας εγκληματίας, ένας δολοφόνος που δε θα είχα κανένα έλαφρυντικό. Γι' αυτό σ' έλο το μετέπειτα ταξίδι μου κάθε δράδυ στον ύπνο μου έβλεπα το φάσμα του άξιωματικού.

Το μικρό μας πλοιάριο μισοκατεστραμμένο είχε σωθεί ως εκ θαύματος.

Αφού το επισκευάσαμε στα Γαλλικά παράλια, γυρίσαμε πάλι στο Σαιν Μαλώ, όπου οι κάτοικοι μας υποδέχθηκαν με ζητωκραυγές.

Ο γέρος Ντωτιέ ξετίναξε ξανά την πίπα του, που στο μεταξύ είχε άδειάσει και ξαναγεμίζοντάς την τράβηξε μια γερή ρουφηξιά και συνέχισε:

"Από τότε κι' ύστερα πέρασε πολύς καιρός. Το 1814 άρχισε να καταρρέει η Αυτοκρατορία κι' έτσι με την Αγγλία υπεγράφη ειρήνη και δεν μπορούσαν πλέον να γίνουν πειρατείες. Κι' η «Βιργηνία» το παλιό μας πλοιάριο είχε αχρηστεύσει. Στη θέση της βρισκόσαντε μεγάλα εμπορικά πλοία, τα οποία μετέφεραν άπειριακά προϊόντα στη Γαλλία, που είχε μεγάλη έλλειψη μετά τον άποικισμό. "Ένα απ' αυτά είχα αναλάβει να κμδεκνήσω κι' εγώ.

Τα ταξίδια μου ήταν όμως χωρίς περιπέτειες. Καιρός βλέπετε της Ειρήνης. Μά πρέπει να ξέρετε πώς όταν κάτι είνε γραφτό δε χάνεται. Και σε μένα φαίνεται πώς η τύχη προετοίμαζε εκδίκηση. Γι' αυτό μια μέρα υπαχρεώθηκα ν' αναλάβω μια

άποστολή για το Πλουμοθον της Αγγλίας. Ο έμπορος που μ' έστειλε, μούδωσε μια συστατική επιστολή σ' έναν Αγγλο τραυματία, που μετά τη μάχη του Τρανβαλγάρ, είχε έπιδωθεί στο έμποριο. Ονομάζετο Ούιστων Βελφάστ. Σαν έφθασα στο Πλουμοθον, με μεγάλη ευκολία βρήκα το κατάστημα του κ. Βελφάστ, γιατί ήτανε κοντά στην προκυαία, και άφοδ συνομιλήσαμε σχετικά με την έμπορική μου άποστολή, ξεκινήσαμε για το σπίτι του.

Προχώρησαμε αρκετή ώρα, γιατί το σπίτι του κ. Βελφάστ βρισκόταν σε άρκερή απόσταση από την πόλι, σ' ένα έξοχικό χτήμα του και κοντά σε μια βραχώδη ακτή που άξιζε πραγματικώς πάρα πολύ. Ή θάλασσα από τη μια μεριά κι' από τ' άλλο ή πρασινάδα, κι' ανάμεσα ένας ύπεροχος σε θέα βράχος. Στη μέση εκεί, ήταν το σπίτι που πήγα φιλοξενούμενος. Ή κυρία Βελφάστ μάς υποδέχτηκε με μεγάλη ευγένεια, ενώ τα παιδιά της το υ χαρούμενα μάς κύκλωναν.

"Όταν καθήσαμε στο τραπέζι για φαγητό, παρουσιάσθη και μια νεαρά δεσποινίς πολύ ώραία. Τα μάτια της ζωηρά και περίεργα, σκεπασμένα από το μαύρο φροδι της, άστραψαν.

Ο κ. Βελφάστ έτρεξε να μου τη συ-

στήση, Ευγενία Ταϊλάν...

Με κύτταξε με βλέμμα περίεργο, κι' άμέσως περιτριγύρισε έρωτηματικά τη ματιά της στο δωμάτιο και κατόπιλ σταμάτησε στον κ. Βελφάστ.

Δέν είδες τίποτε; Τη ρώτησε ο κ. Βελφάστ.

Τίποτε απήντησε... Τίποτε κι' όμως πέρασε ένας χρόνος από τότε που έφυγε απ' εδώ.

"Ας ελπίσουμε, ξαναείπε ο κ. Βελφάστ. Ή τύχη των ανθρώπων της θαλάσσης εξαρτάται από πολλές περιστάσεις και συμπτώσεις. Ποιός ξέρει τι γίνεται...

"Η ώραία νέα δέν απήντησε. Μόνο το πρόσωπό της χλώμιασε περισσότερο και φαινότανε πώς ή σκέψη της ήταν χαμένη κάπου σ' ένα άόριστο. Άμέσως άρχισε να τρώγ η γρήγορα γρήγορα.

Μόλις τελείωσε το φαγητό, σηκώθηκε, μάς χαιρέτησε μ' ένα νεύμα κι' έβγήκε. Την παρηκολούθησα με τη ματιά μου που έφευγε. Είχε το κεφάλι σκυμένο και δάδιζε νευρικά και ξεχασμένα...

"Όταν έφθασε στην παραλία, σηκωσε το κεφάλι, κύτταξε θαθεία στο πέλαγος λίγα λεπτά κι' ύστερα πλησίασε σ' ένα βράχο και κάθησε. Το άπέραντο κενό της θαλασσινής άβύσσου ήταν το μέρος εις το όποιον ζητούσε κάτι... Μάταια όμως...

Ο κ. Βελφάστ, ο όποιος παρακολουθούσε σαν και μένα τη νέα, κούνησε το κεφάλι του, έστράφη προς έμένα και είπε:

Αυτό το κορίτσι έχει μια μεγάλη ιστορία... Μια ιστορία που άρχισε, με γαλήνη και γλέντια και τελείωσε ή μάλλον δέν τελείωσε ακόμη, με πίκρες και πόνους. Πριν από ένα χρόνο ήταν ή ψυχή της το κέντρο της ετυχίας και της χαράς. "Όπου περνούσε σκόρπιζε το γέλιο χωρίς μέτρο, κι' όποιον γνώριζε του γέμιζε την ψυχή μ' ένθουσιασμό. Μέσα στα μαύρα της μάτια περικλειόταν ή ζωή ή καλωσύνη της ντροπής κι' ή άπαίχθεια της άναιδείας. "Όλος ο έδω κόσμος ύπερηφανευόταν για το δλον της.

"Αλλοίμονο όμως! "Όλα της αυτά τα στολίδια τα έχασε σε μια στιγμή. Και μου φαίνεται πώς ποτέ πλέον δέν θα τα επανακτήσει.

"Έδω κι' ένα χρόνο έφυγε ο άρραδωνιαστικός της με την Αγγλική φρεγάτα «Έλκα» άναζητώντας τη δόξα για την άγαπημένη του, και μέχρι σήμερα δέν έχουμε μάθει τίποτε που να μάς κάνει να ελπίζουμε. Τόν είχε συωδύσει ως το πλοίο και λίγο πριν άναχωρήσει τόν άποχαιρέτησε κι' ήρθε και κάθησε στο βράχο αυτόν που την βλέπετε, και τόν έβλεπε σιγά-σιγά άπομακρυνόμενον με την έλπίδα να γυρίση με δόξες. Στο δεξί της χέρι χέρι λάμπει ένα δακτυλίδι που της τόχε με τα χέρια του περάσει ο άγαπημένος της την τελευταία στιγμή που τη χαιρετούσε, κι' είνε όμοια με άλλο ένα που κι' αυτός έφερε στα χέρια του.

Είναι το μόνο σημείο που προέρχεται από τα χέρια του και κάθε στιγμή της τόν θυμίζει. Έχει περάσει ένας δολόκληρος χρόνος από τότε. Μά όπως σάς είπα ούτε έμεις ούτε το ύπουργείο των Ναυτικών έχει μάθει τίποτε για τόν «Έλκα». Μέχρι τόν περασμένο Αύγουστο, το καύμένο το κορίτσι περίμενε με έλπίδες πολλές. Από τότε όμως κι' έπειτα είναι τελείως άπαγορευμένη. Αν βλέπετε που φαίνεται πώς ελπίζει, αυτό όφείλεται σ' έμάς.

Προσπαθούμε με κάθε τρόπο να την κάμουμε να ελπίζει. Γιατί αν παύση να ελπίζει μάς έχουν πει οι γιατροί πώς θα τρελλαθή. Γι' αυτό κάθε ήμέρα περιμένει στο μέρος που τη βλέπετε και κυτάζει στη θάλασσα να ιδη τόν άγαπημένο της να ξαναγυρίσει από κει που έφυγε.

Αλλά τί τα θέλετε... Αυτή ή ύπόθεσις κατήντησε μυστήριο που το γνωρίζει μόνον ο ώκεανός.

Κάποτε διεδόθη πώς στην περιφέρεια της νήσου «Ούξαντίδος» είχαν άκουστεί κανονιοβολισμοί και είχαν παρατηρηθεί και λάμψεις από πυρά. Αλλά ποιός μπορούσε να προσάλλη την Αγγλική Φρεγάτα που ήταν τόσο μεγάλη και σε στιγμή που ήμθα άπόλυτοι θαλασσοκράτορες; Κανείς.

Ο κ. Βελφάστ έριξε μια ματιά προς τη θάλασσα κι' ύστερα είπε: "Ας αφήσουμε τώρα αυτά. Να κατέβουμε να δης το περιβάλι μου.

Κατέβηκα με το κεφάλι σκυμένο. Στο μυαλό μου άρχισε να ξεχωρίζω ένα μυστήριο. Ή «Έλκα» θα ήταν σίγουρα το καράδι που έμεις είχαμε βεθίσει τόν περασμένο Αύγουστο... και τόσα άλλα.

"Αλλά δέν τόλμησα να είπω τί-

ποτα. Κράτησα το μυστικό για τόν ευατό μου.

Τήν άλλη μέρα πριν φύγω πήγα στ' άκρογιάλι και συνήντησα την Ευγενία. Ήταν καθισμένη στον ίδιο πάντα βράχο και πρόσχε τόν ώκεανό με λαχτάρα.

Τα μάτια της λίγο όγρ άπό το παράπονο, μόλις συναντήθηκαν με τα δικά μου, μου έφεραν μια άκαθόριστη άνατριχίλλα.

Το βλέμα της καρφωμένο στην ψυχή μου φαινόταν πώς κάτι ζητούσε.

Θυμήθηκα τόν δυστυχισμένο άξιωματικό της Αγγλικής Φρεγάτας.

"Όπως αυτός την τελευταία στιγμή που ξεψυχούσε έτσι κι' ή Ευγενία τώρα στο άποχαιρετιστήριο βλέμα της που μουρίχνε κάτι ζητούσε...

Σκόρπιζε πάθος, παράπονο, μίσος.

Ή καρδιά της κλεισμένη με τη φλόγα της ματιάς μ' άποκαλούσε κακοβόγο, δολοφόνο, εγκληματία.

Μου πρότεινε το χέρι της να μ' άποχαιρετίση και τότε είδα το δα-

κτυλίδι στο χέρι της.

Δέν ύπήρχε πλέον καμιά άμφιβολία.

Το δακτυλίδι της ήταν όμοιο με εκείνο που είχα είδει στον άξιωματικό την ώρα που ξεψυχούσε.

Και εκείνος που περίμενε ή Ευγενία, άσφαλώς δέν ήταν άλλος από αυτόν που με το βόλι μου είχα σκοτώσει.

Τήν άλλη μέρα έφυγα. Και κανένας δέν έμαθε τίποτε απ' όλα αυτά.

Μονάχα κάθε τόσο ζωντανεύουν στο μυαλό μου οι εικόνες του παρελθόντος και με κάνουν να πονώ.

Για το κορίτσι αυτό δέν έμαθα τί έγινε.

"Ίσως ο χρόνος να την παρηγόρησε με το πέραςμα του. Ίσως πάλι 'Αλλ' άς μην το σκέπτομαι καθόλου.

"Ας πιστεύω πώς ή σφαίρα μου μόνο ένα σκότωσε! κι' όχι δύο. Ο γέρω Μπατιέ τράβηξε την τελευταία ρουφηξιά της πίπας του και σταμάτησε. Στο γεροντικό μάτια του είχε κυλίσει ένα δάκρυ...

Μετ. Π. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

Η ΖΩΗ

"Όλη ή ζωή μας απ' άκρη σ' άκρη θάλασσα μοιάζει πολυδαρμένη έδω είναι κάποιο πνιγμένο δάκρυ χαρά έκει κάποια κι' αυτή πνιγμένη.

Κι' αυτό το γέλιο μας κάποτε μοιάζει κούμα που κάτι μάς έχει πάρει. Τέτοια ή Ζωή - κούμα που σπάζει... μια φουρτουλιάζει, μια μπονανάζει

Άρ. Χατζηδάκη

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΑΓΡΟΤΟΥ ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΜΕΛΙΣΣΩΝ

Πόσον ώρατον εἶνε τὸ γεωργικὸν ἐπάγγελμα καὶ πόσην χαρὰν αἰσθάνεται ὁ μελισσοκόμος, ὅταν ἐπισκέπτεται τὴν κυψέλην, τὸ μικρὸν βασίλειον τῶν μελισσῶν. Ἀλλὰ καὶ πόσα διδάγματα νοικοκυρῶσύνης, εὐσυνειδησίας, τιμιότητος, ἐργατικότητην δὲν πέρνει ἀπὸ τὰ ἀκακὰ αὐτὰ ἔντομα.

Μέσα σ' αὐτὴν βασιλεύει τάξις παραδειγματική, πειθαρχία στρατιωτική, διότι ἡ κάθε μίᾶ γνωρίζει νὰ κάμνῃ τὴ δουλειὰ της με ὑπομονήν, χωρὶς γκρίνια, με μέθοδο καὶ ἀπλότητα ζηλευτήν.

Πραγματικῶς ὁ ἄνθρωπος μπροστὰ στὴ μέλισσα ταπεινώνεται, ἀνομολογεῖ τὴν ἀδυναμία του. Μπροστὰ στὴ πανσοφία τοῦ Θεοῦ, ἀποκαλύπτεται. Διότι, σοφία μεγάλη εἶνε τὸ δημιούργημα τοῦ αὐτοῦ ἡ μέλισσα. Σοφία ποὺ καταπλήσσει καὶ θὰ καταπλήσῃ εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα, δὲν τὸν διανοοῦμενον κόσμον.

Ἄς μεταδοῦμε, λοιπὸν καὶ μεῖς, οἱ μικροὶ στὸ βασίλειον τῶν μελισσῶν, γὰρ νὰ δοῦμε πῶς δουλεύουν, πῶς ζοῦν, πῶς περνοῦν τὸν καιρὸν τους, τῶρα ποὺ δειλὰ δειλὰ τὰ μπουμπουκία τῶν φυτῶν, ἀρχισαν νὰ ἀνοίγουν καὶ ἡ ἀμυγδαλιὰ ἐφόρεσε τὸ ρόδιον πέπλο της.

Πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἔχουμε ἀνάγκην τοὺς κηφήνας, οὔτε τὴ γηραιὰν βασίλισσαν με τὴν δλόχρυσον πορφύρα της. Ἐχουμε ἀνάγκην τὲς ἐργάτιδες, γὰρ νὰ πάρουμε διδάγματα καὶ τὰ ἐφαρμόσουμε στὸ βίον μας.

Ἀπὸ μακρυὰ ἀκόμη ἀκοῦμε τὴ βοή, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας των. Πλησιάζομεν. Ἀλλὰ πρέπει πρῶτα νὰ πάρωμε τὴν ἀδειαν, ὡς πολιτισμένοι ἄνθρωποι, διὰ νὰ μὴ θεωρηθῶμε ἀγενεῖς. Οἱ φρουροὶ εἶνε ἐτοιμοὶ νὰ μᾶς χτυπήσουν. Ζητοῦμε τὴν ἀδειαν καὶ τὴν ταυτότητα τους. Μὲ μεγάλην εὐγένειαν μᾶς ἀπαντοῦν. Εἴμεθα ἡ ὁμάς τῆς ἀστυνομίας.

Ἐχουμε ἐντολὴν νὰ φυλάττωμεν τὸ βασίλειον ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς μας τοὺς κανθάρους, τῆς σφίγγης καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ἐρπετὰ καὶ πετάμενα.

Περιπολοῦμεν καὶ ἀνιχνεύομεν τὸν ἀέρα καὶ τὸ ἔδαφος. Στέλλομεν ἀγγελιοφόρους καὶ προπομπούς. Χτυποῦμεν ἰλύπητα με τὸ κεντρί μας κάθε ἐπισκέπτῃν, ποὺ ἔχει κανοὺς σκοποὺς. Εἴμεθα διηρημένοι εἰς τρία τμήματα τοὺς φρουροὺς, περιπόλους καὶ ἀγγελιοφόρους. Τὸ κάθε τμήμα ἔχει καὶ τὴν ἐργασίαν του.

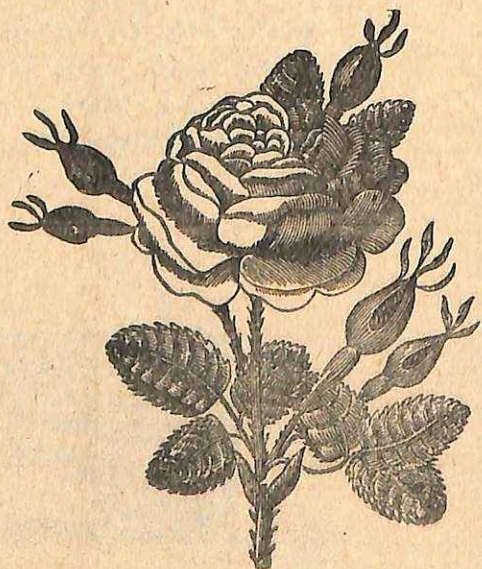
Τὶ ἀγαπᾶτε; Φαίνεσθε καλὰ ζῶα, ἂν καὶ μερικὰ ἀπὸ σᾶς κάθε χρόνον μᾶς ἐπισκέπτονται καὶ μᾶς κλέπτουν τὸ μέλι.

Δηλοῦμεν, δὲ εἴμεθα καλὰ ζῶα καὶ ζητοῦμεν τὴν ἀδειαν νὰ υποβάλωμεν τὰ σέβη μας εἰς τὴν βασιλίσσαν.

Παρουσιάζουν ὅπλα καὶ μᾶς ἀφίνουν ἐλευθέραν τὴν εἴσοδον.

Ὁ βόμβος δλονέν μεγαλύνει καὶ ἀρχίζομεν νὰ φοβοῦμεθα. Ἀλλὰ τί παρατηροῦμεν εἰς τὴν θύραν; Ἐνα σκορπιόν. Μέγας εἶσαι κύριε; Πῶς εὐρέθηκε ἐκεῖ μέσα; Δὲν προφθαίνομεν ὅμως νὰ σκεφθῶμεν καὶ ἰδοὺ πέρα τοῦ μίᾶ ὁμάς ἀπὸ 10 ἡ 15 στέκει εἰς προσοχήν. Ἀφοῦ εἰσῆλθον εἴμεθα φίλοι (καὶ μάλιστα τῶρα (1)). Μὲ μίαν φωνὴν ἰδικιτέραν,

(1) Διότι ὁ τουγητὸς γίνεται τὸν Σεπτέμβριον, ὅποτε ἀφαιρεῖται τὸ μέλι.

γλυκεῖαν καὶ εὐγενικὴν μᾶς ἀπαντοῦν. Εἴμεθα ἡ ὁμάς τῶν ταριχευτρίων.

Σκοπὸς μας καὶ ἐργασία νὰ ταριχεύωμεν τὸν κατακείμενον ἐχθρὸν, ποὺ βλέπετε καὶ τὸν ὅποιον ἐσκότωσαν οἱ ἀστυνόμοι μας. Ἡ πρόπολις εἶνε ἡ κατάλληλος οὐσία. Μᾶς συγχωρεῖτε, διαζόμεθα διὰ νὰ τὸν πετάξωμεν ἔξω μὴ ὥρα ἄρχιτερα, διότι ἔχουμε ἀνάγκην καθαρότητος.

Τὰς ἀφήνομεν νὰ ἐξακολουθοῦν τὴν ἐργασίαν των ἀπὸ σεβασμόν.

Ἀλλὰ τὸ μάτι μας ἔπεσε εἰς κάποιαν σχισμὴν. Τὸ αὐτὶ μας ἀκούει κρότους. Τί συμβαίνει; Καὶ πάλιν ἄλλη προθυμία καὶ σεβασμός. Ἡ δουλειὰ διεκόπη. Ἀφ' οὗ εἰσοθεῖ φίλοι, ἀπαντᾷ ἡ γηραιωτέρα καὶ θέλετε νὰ μάθετε με μεγάλην εὐχαρίστησιν σᾶς ἀπαντῶ. Εἴμεθα ἡ ὁμάς τῶν κολλητρίων.

Εἴμεθα ἐπιφορτισμένοι νὰ πράττωμεν τὰς σχισμὰς καὶ νὰ ἐγκαθίστῶμεν ὁδοφράγματα, διότι μπαίνει ὁ ἀέρας καὶ οἱ ἐπιβουλοὶ ἐχθροὶ κερδοκοῦν διὰ νὰ ἀφαιρέσουν τὴν τροφήν μας.

Εὐχαριστοῦμεν καὶ προσπερνῶμεν. Ἀλλὰ δὲν ἐπροφθάσαμεν νὰ συνέλθωμεν καὶ παγερὰ σιγὴ ἐπεκράτησε. Ἐπληροφορήθη ἡ βασίλισσα τὸν ἐρχομὸν μας καὶ σπεύδει με τὴν ἀκολουθίαν της, νὰ μᾶς υποδεχθῇ. Γεμάτη ἀπὸ ὑγίαν, χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν μᾶς καλοσορίζει. Εἴμεθα ἄλλωστε φίλοι.

Δηλοῦμεν τὴν ταυτότητα μας, τὸν σκοπὸν μας καὶ υποβάλλωμεν τὰ σέβη μας. Μειδιὰ ἀπὸ χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν καὶ ἀναλαμβάνει πλέον αὐτὴ νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τὰ ἄδυτα τοῦ βασιλείου της καὶ νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ τὴν ἐργασίαν τῶν ὁμάδων.

Κύριοι ζῶα μᾶς λέγει. Δὲν ἔχω καιρὸν νὰ χάνω. Ἀλλὰ ἀφοῦ θέλετε ἀπὸ μᾶς νὰ ἰδιδεσθῆτε, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ σᾶς ἐξηγήσωμεν. Ὅσες βλέπετε γύρω μου εἶνε ἡ ὁμάς τῆς ἀκολουθείας μου καὶ τῶν ἐξελεγκτρίων.

Διευθύνει καὶ ἐπιβλέπει τὴν ἐπώσιν τῶν αὐγῶν ποὺ γεννῶ καὶ ἐπιθεωρεῖ νὰ μὴ ὑπάρχῃ διπλὸ αὐγὸ εἰς τὸ κελλίον. Κανονίζει τὴν διατροφήν τῶν ἐργατιδῶν ὑπηκόων μου σύμφωνα με τὰς διαταγὰς μου, διὰ νὰ εὐρίσκεται εἰς σχέσιν με τὰς ἀνάγκας μας καὶ τὰς διαθέσιμους τροφάς.

Ἀφοῦ διέταξε ν' ἀρχίσῃ ἡ ἐργασία ἀπὸ ὅλες, ἔξακολουθεῖ. Βλέπετε ἐκεῖ εἰς τὰ κελλία; εἶνε ἡ ὁμάς τῶν τροφείων.

Αὐτὴ μοιράζει εἰς τὰ κελλία τῶν καμπῶν, τὸ ἀραιωμένο μίγμα τροφῆς καὶ ἔπειτα σφραγίζει τὰ κελλία με κηρὸν, τὸν ὅποιον προηγουμένως ἔχει φυλλάξῃ. Κάτω πρὸς τὸ πάτωμα εἶνε ἡ ὁμάς τῶν καθαριστρίων.

Αὐτὴ ἀσχολεῖται με τὸ καθάρισμα τῶν νεογεννητῶν μελισσῶν, δίδει τροφήν νὰ φάγουν, καθαρίζει τὰ κελλία, πετᾷ ἔξω ἀπὸ αὐτὰ τὰ κομμάτια τοῦ κηροῦ καὶ τὰ κουκούλια, ποὺ καλύπτουν τὰ κουλιώματα καὶ ὅλες τὰς ἀκαθαρσίες.

Εἰς τὰς ἀποθήκας μας ἐργάζεται ἡ ὁμάς τῶν ἀποθηκαρίων.

Συναθροίζει τὸ νέκταρ, τὸ ὅποιον μεταφέρεται ἀπὸ τ' ἀνθὴ καὶ τὸ τοποθετεῖ εἰς τὰς ἀποθήκας (μελόπητας).

Ἐπειδὴ ὅμως ἔχουμε ἀνάγκην καὶ ἀέρος, διότι ἡ ζέστη μᾶς δάπτει τῶρα τὴν ἀνοιξίαν, ἔχει λάβῃ αὐτὴν τὴν ἐντολὴν ἡ ὁμάς αὐτῶν ἀεριστρίων.

Ἡ ὁποία καὶ συγκεντρώνει τὸ μέλι. Παρατάσσεται κοντὰ εἰς τὴν εἴσοδον, κινεῖ τὰς πτέρυγας με ρυθμὸν καὶ τοιουτοτρόπως προκαλεῖ ρεῦμα ἀέρος.

Ἐπειδὴ ὅμως τὸ βασίλειον μου ἔχει καὶ θανάτους ἀπὸ γῆρας, διαυτὸ

ἔχει ἐρισθῇ ἀπὸ ἐμὲ ἡ ὁμάς τῶν ἐπικηδεῶν πομπῶν.

Αὐτὴ μετακομίζει ἔξω τῆς κυψέλης ὅλας τὰς μελίσσας ποὺ ἀπέθανον ἀπὸ γῆρας ἢ δυστυχήματα, ἀλλὰ καὶ τοὺς κηφήνας ποὺ σκοτώνομεν, ὅταν δὲν τοὺς ἔχομεν ἀνάγκην διὰ νὰ μὴ βρωμίσουν καὶ προκαλέσουν τὴν σήψιν τοῦ γόνου.

Αὐτὰς κύριοι τὰς ἐργασίας κάμνομεν μέσα εἰς τὴν κυψέλην μας ὅπως βλέπετε. Ἀλλὰ ἔχομεν καὶ ἄλλας, τὰς ὁποῖες κάμνομεν ἔξω ἀπὸ αὐτήν. Καὶ ἐκεῖ ἐργάζονται ἡ ὁμάς τῶν ἐξερευνητῶν καὶ πληροφορέων.

Διότι ἔχομεν ἀνάγκην ἀπὸ τροφῆν, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἀπὸ πληροφορίας, ποὺ εὐρίσκεται αὐτῇ. Ἐὰν δὲν ἔχομεν τοῦσιαστικὰ αὐτὰ δεδομένα, δὲν μποροῦμεν νὰ κανονίσωμεν τὰ ἀποθέματα μας. Ὡς λογικὰ ὄντα, πρέπει νὰ ἐναποθηκεύσωμεν τροφήν καὶ διὰ τὸν ἐρχόμενον χειμῶνα, διὰ νὰ ζήσωμεν.

Τρέχει λοιπὸν ἔξω εἰς τὰ πέριξ τῆς κυψέλης καὶ κάποτε μακρὰν καὶ συλλέγει πληροφορίας ποὺ ὑπάρχουν πολλά ἀνθὴ; Βγαίνει ἔξω τὸ πρωῒ. Ἐπειτα δίδει διαταγὰς, ἀφοῦ ἐπιστρέψῃ εἰς μελίσσας ὅπως εἶνε ἡ ὁμάς τῶν κομιστρίων.

Τὴν ὅποιαν καὶ διαμοιράζει, ὅπου ὑπάρχουν ἀνθὴ, με νέκταρ καὶ μέλι κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ τὰ μεταφέρει εἰς τὴν κυψέλην.

Ἀλλὰ ἐπειδὴ μᾶς χρειάζεται καὶ νερὸ, ἀλάτι καὶ ὕδρες. Αὐτὰ ὅλα τὰ μαζεύει ἡ ὁμάς τῶν συλλεπτρίων.

Διότι καὶ αὐτὰ εἶνε χρήσιμα ὀλικά διὰ νὰ διατραφῶν αἱ κάμπαι καὶ αἱ ἄλλαι ὅλας μελίσσαι.

Νομίζω πῶς σᾶς διεφώτισα ἀρκετὰ καὶ τῶρα σᾶς ἀποχαιρετῶ.

Πράγματι ἀμέσως ἔκαμε μεατοβολὴν καὶ με δλὴν τὴν ἀκολουθίαν της ἀπεχώρησεν.

Ἡμεῖς δὲ πρὸ τῆς μεγάλης πειθαρχικότητος ἀπεχωρήσωμεν, με τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, τὸ μέτωπον περίφροντι καὶ νὰ σᾶς πῶ καὶ καταντροπιασμένοι. Διότι, ἀφοῦ σύγκρινάμε τὰ τόσα ποὺ εἶδαμε με τ' ἀντίστοιχα τὰ ἰδικὰ μας, βγάλαμε τὸ συμπέρασμα ὅτι, ὁ ἄνθρωπος, τὸ τελειότερον αὐτὸ δημιούργημα τοῦ πλάστου, εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν, εἶνε κατώτερον καὶ ἀπὸ τὴν μέλισσαν, διότι πολλὰ κακὰ συναισθήματα καὶ κακαὶ πράξεις τὸν ἀπασχολοῦν περισσότερο ἀπὸ τὰ καλὰ.

ΕΜΜ. ΑΝΑΣΗΣ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ὁ ἀστυφύλαξ. Κύριε νομίζομεν ὅτι εὐρήκαμε τὴν πεθερά σας ποὺ ἔχει ἐξαφανισθῇ πρὸ μηνός.

—Καὶ τί σᾶς εἶπε;

—Τίποτε.

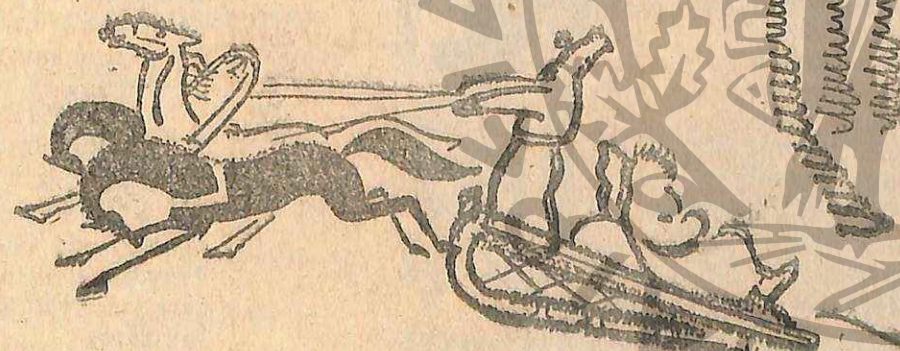
—Τότε ἀσφαλῶς δὲν εἶναι ἡ πεθερά μου.

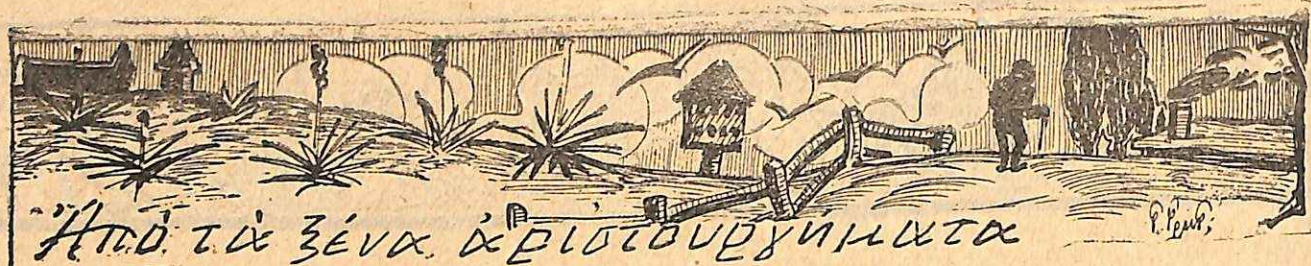
Ἐκεῖνη. Ἀκουσε ἀγάπη μου, θὰ ἤμουν εὐχαριστημένη νὰ γινώμουναι γυναῖκα σου, ἀλλὰ λυποῦμαι νὰ ἀφήσω τὴν θέσιν μου. Τώρα κερδίζω δικασίαν φράγκα τὸν μῆνα.

Ἐκεῖνος. Μὴν τὴν ἀφήσῃς ἀγάπη μου, προτιμῶ νὰ ἀφήσω τὴν δικήν μου ποὺ κερδίζω μόνον ὀγδόνα.

Ὁ πατήρ. Λοιπὸν νῆε μου, ποῖαν ἀπὸ τὰς τρεῖς θυγατέρας μου προτιμᾷς; Τὴν Βιολέττα τὴν Γαρουφαλιά, ἢ τὴν Γιασεμῖ;

—Μὰ δὲν γνωρίζω βοτανικὴν.

ΑΠ' ΟΛΙΓΟ ΝΑ ΤΗΣ ΦΥΓΗ Η ΕΥΤΥΧΙΑ

«Ε λοιπόν, τι σοφ συμβαίνει, 'Υ-
δέτ, ποδ τρέχει δ νοος σου ;

» Ξεύρεις, έν τούτοις, πώς ή
παραγγελία αὐτή εἶνε πολύ διαστι-
κή. Αὐτό τὸ πρῶτ' δέν ἐπροχώρησε
σχεδὸν καθόλου.

Ἡ νεαρά κόρη ξαφνιάστηκε,
κατακκοκίνησε ἀπὸ τὴν παρατήρησι
ποδ τῆς ἔγινε καὶ σκύδοντας ἐπάνω
στὸ βαρύτιμο ὕφασμα, ποδ ἦταν πε-
σμένο στὰ γόνατά της, ξανάρχισε
τὴν ἐργασίαν της.

Πράγματι ἡ «πρώτη» εἶχε δι-
καιον.

Ἡ 'Υδέτ δέν κατώρθωνε ν' ἀ-
παλλαχθῇ ἀπὸ τὰς σκέψεις ποδ στρι-
φογύριζαν πάντα στὸ ἴδιο σημεῖον.
Αὐτὴ δὲ ἡ ἐπιμονὴ τὴν ἐβασάνιζε
ἀπὸ τὴν περασμένη δρεδυά, γικτι
πλησίαζε σὲ μιὰ σοβαρὴ στιγμή τῆς
ζωῆς της.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, μόλις ἐκλείσε
τὸ κατὰστημα, ὁ λογιστὴς Ἐδουάρ-
δος Μπουασιέ τῆς εἶχε ζητήσει νὰ
τὸτ' ἀκούσῃ γιὰ λίγο λεπτά. Καὶ διὰ
μίας τὰ λόγια τὰ τρυφερά ἐξέφυγαν
ἀπὸ τὰ χεῖλῃ του.

Τὴν ἀγαποῦσε πρὸ ἐνὸς ἡδὴ
χρόνου καὶ τώρα πλέον εἶχεν ἀπο-
κτήσει τὴν βεβαιότητα πὼς ποδ ἦταν
ἀδύνατον νὰ ζῆσῃ χωρὶς αὐτήν. Δέν
θα ἦταν εὐτυχής, παρὰ ἀν γινόταν
γυναῖκα του.

Ἡ συγκίνησις τοῦ νέου ἦταν
καταφανής· ἐν τούτοις ἡ 'Υδέτ τὸν
εἶχεν ἀκούσει μὲ ψυχρότητα, τὴν δ-
ποῖαν ἐκεῖνος δέν ἀντελήφθη.

Μποροῦσε νὰ ὑποπτευθῇ ὅτι ἡ
'Υδέτ δέν ἔδιδε τὴν παραμικρὴ προ-
σοχή στὰ φλογερὰ βλέμματά του καὶ
ὅτι ἡ καρδιά της κτυποῦσε δυνατὰ
γιὰ κάποιον ἄλλον ;

Ὁ Ζάν Φουκὸ δέν ἦταν μόνον
ἐνα ὠραϊότατο παιδί ἀλλὰ ἐπὶ πλέον
εἶχε τὸ προνόμιον νὰ εἶνε μονάκρι-
βος υἱὸς τῆς διευθυντρίας, προνόμιο
στὸ ὁποῖον ἡ νέα ἔδιδε μεγάλην ση-
μασίαν. Ἡ ἐξαιρετικὴ αὐτὴ «περί-
πτωση» κολάκευε τὴν φιλοδοξίαν της
καὶ τὴν περιέβαλλε μὲ μιὰ ἀκατα-
μάχητὴ γοητεία. Φανταζόταν ἡδὴ
τὸν ἑαυτὸν της στὰ κατὰλευκα ντυ-
μένη καὶ ἀκουμπισμένη μὲ τρυφερό-
τητα στὸ μπράτσο τοῦ Ζάν Φουκὸ.

Μήπως κάθε φορὰ ποδ τὴν συ-
ναντοῦσε δέν ἐγύριζε νὰ τὴν κοιτά-
ξῃ μὲ ἐπιμονή ; Ἡ συμπεριφορὰ αὐ-

τῇ δέν μποροῦσε νὰ ἔχῃ παρὰ μιὰν
ἐξηγήσιν : Τὴν ἀγαποῦσεν, ἡ σιωπὴ
τοῦ δὲ ἀπεδείκνυε παρὰ μόνον μιὰ
πολύ δικαιολογημένη λεπτότητα.

Ἡ σιωπὴ ὅμως αὐτὴ ἔπρεπε νὰ
τελειώσῃ, γιὰτὶ ἡ 'Υδέτ εἶχεν ὑπο-
σχεθῇ νὰ δώσῃ ἀκριβῶς σήμερα μιὰ
ἀπάντησιν σ' αὐτὸν τὸν καυμένον τὸν
'Εδουάρδον Μπουασιέ. Ἀπὸ τὸ πρῶτ'
λοιπόν, μόλις ἔφτασε στὸ ἐργαστάσιο
ἡ 'Υδέτ προσπάθησε νὰ εὕρῃ τὴν
εὐκαιρίαν ποδ θὰ τῆς ἐπέτρεπε νὰ τὸν
πλησιάσῃ καὶ νὰ τοῦ μιλήσῃ. Διὰ
μίας ἀνεσκήρτησε, γιὰτὶ τὴν εἶχεν
εὕρει.

Τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος, ὁ
Ζάν Φουκὸ ἔφευγε συνήθως τελευ-
ταίος. Ἀργοπορῶντας λιγάκι κι'
αὐτὴ, θὰ τῆς ἦταν χωρὶς ἀμφιβολία
δυνατὸν νὰ τὸν συναντήσῃ.

Τὴν στιγμήν λοιπόν αὐτὴν ἡ
'Υδέτ τὰ κατὰφερε τόσο καλὰ, ὥστε
βρέθηκε δῆθεν κατὰ τύχην στὸ δρόμο
τοῦ νέου καὶ καθὼς τὴν χαιρετοῦσε
χαμογελῶντας, ἐψιθύρισε μ' ἐνα ὕφος
πολύ στενοχωρημένο.

Κύριε Ζάν, θέλετε νὰ μοῦ πα-
ραχωρήσετε λίγες στιγμὲς συνομι-
λίας ;

Μὰ πολὺ εὐχαρίστως, ἀπήντησε,
χωρὶς νὰ δοκιμάσῃ ν' ἀποκρύψῃ τὴν
ἐκπληξίν του.

Ὑπὸ τὸ βλέμμα, μὲ τὸ ὁποῖον
τὴν περιέβαλε, ἐκοκκίνησεν, ἀλλὰ ἀ-
μεσῶς ἀνέλαβε τὸ θάρρος της.

Πρόκειται γιὰ κάποιο συνοικέ-
σιο καὶ θὰ ἤθελα μερικὰς πληροφο-

ρίας, ὅπου μόνον σεις κύριε Ζάν
μποροῦσατε νὰ μοῦ δώσετε.

Ἡ ἀπορία τοῦ νέου ἠδῆσε.
Δέν βλέπω καθόλου σὲ τί μοῦ
ροῦσα νὰ σὰς εἶμαι χρήσιμος,
τούτοις εἶμαι στὴν διάθεσιν σας.

Ἐπιώπησε πρὸς στιγμήν καὶ ἔ-
πειτα ἀπότομα εἶπε γρήγορα-γρή-
γορα :

Λοιπόν, νά. Θὰ ἤθελα νὰ ἤξευ-
ποιὰ ἰδέα ἔχετε γιὰ τὸν Ἐδουάρ-
δον Μπουασιέ.

— Ἀ! αὐτὸς εἶνε ὁ φίλος
Σὰς ἐκφράζω τὰ συγχαρητήριά μου
ἀπήντησε μὲ εὐθυμία.

Τὸ ὕφος αὐτὸ τὸ χαρούμενον
φάνηκε στὴν 'Υδέτ σὰν ψυχρολουσία.

Μὲ ἀμνηχανίαν ἐτραύλισεν ἀλ-
μ' ὅλον τοῦτο ἐξηκολούθησε, διηγώ-
τας τὴν πρότασιν ποδ τῆς εἶχε κά-
τ' ὁ λογιστὴς. Ἐπιμένοντας ἐν τούτῳ
ἀδέξια τὴν ἔλλειψιν ἀγάπης ἐκ
rous της, ζητοῦσε τὴν γνώμην
Ζάν Φουκὸ, μὲ τὴν πεποίθησιν
θὰ τῆς ἦταν ὠφέλιμη.

— Νὰ σὰς συμβουλευσω ;
πῶς ; Δέν μπορῶ νὰ σὰς πῶ νὰ
δρευθῇτε τὸ τίμιο αὐτὸ παιδί,
Μπουασιέ, ἀφοῦ μὲ βεβαιώνετε
δέν τὸν ἀγαπᾶτε!...

Ὑπ' αὐτὸν τὸν ὅρον μάλιστα
ἀπορῶ πῶς διατάζετε, μοῦ φαίνεται
πῶς ἡ ἀπάντησίς σας εἶνε ἐνδεειγ-
νῇ.

Ἡ ἀπροσδόκητὴ αὐτὴ ἀπάν-
σις τὴν ἔκαμε νὰ τὰ χάσῃ ἐντε-
καὶ μὴ ξεύροντας πλέον τί νὰ πῇ.
φερεν ὡς δικαιολογίαν της τὴν δει-
ωσιν τῆς θέσεώς της συνεπεία τοῦ
μου της μὲ τὸν Μπουασιέ.

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα αὐτὸ
Ζάν Φουκὸ τὴν παρατηροῦσεν ἀσφα-
δαμυκτῇ, χωρὶς ν' ἀποδεικνύῃ ὅτι
τελαμδάνετο τὴν στενοχώριαν, τῆς
ποίας αὐτὸς ἦταν ἡ ἀφορμή.

Ὅταν ἐσιώπησε, τῆς ἀπήντη-
μὲ κάποιαν ὀδυνηρὰν ἐκπληξίν.

— Ἀ! καταλαβαίνω, ναι, εἴθε
Σὰς ἐλείπει τὸ συμφέρον ποδ θὰ πῇ
κύψῃ γιὰ σὰς ἀπ' αὐτὸν τὸν γάμον.

» Ἐχω μεγάλην ἐκτίμησιν σ' αὐ-
τὸν ποδ σὰς ἀγαπᾷ εἶνε ἀξίος νὰ
ἀγαπήσῃτε εἰλικρινά· μὴ τὸν ἀπα-
στε γιὰ ὁποιονδήποτε λόγον θὰ
ταν ἄδικο.

» Προσπαθήσατε νὰ εἰσθε λο-

γική καὶ νὰ μὴ ἀπωθήσετε τὴν εὐτυ-
χίαν ποδ περνᾷ. Ὅταν ἀπομακρυν-
θῇ εἶνε γιὰ πάντα καὶ δέν μένει τότε
παρὰ μιὰ ἀνώφελη μεταμέλεια.

— Λοιπόν, μέ... συμβουλευέστε νὰ
τὸν πανδρευθῇ ; ἐτραύλισεν ἡ 'Υδέτ.

— Ναι, ἀν φυσικὰ αἰσθάνεσθε γι'
αὐτὸν κάποια συμπάθεια. Δέν εἶναι
δέδαια τὸ βασιλόπουλο τοῦ παραμυ-
θιοῦ, τὸ ὄνειρο μίας νέας τὸ ξεύρω,
ἀλλὰ θὰ εἶνε ἐνας ἐξαιρετος σύζυγος.
Καὶ αὐτὸ ποδ εἶνε ποδ σὰς εὐχομαι
μὲ δλὴν μου τὴν καρδιά, μικρὴ μου
'Υδέτ!

Γιὰ μιὰ στιγμήν ὁ Ζάν Φουκὸ ἐ-
σιώπησε, διατάζοντας ἀν πρέπη νὰ
ἐξακολουθήσῃ· ἔπειτα διὰ μιᾶς φαί-
νεται πῶς τὸ ἀπέφασκε. Καὶ χαμη-
λώνοντας τὴν φωνή, ἐξηκολούθησε
σὰν νὰ ἐμπιστευόταν κάποιο μυστι-
κό :

— Βλέπετε, στὴν ἐποχὴ μας τὰ
δασιλόπουλα δέν πάντρευνονται μὲ δα-
σιλοποῦλες. Τὸ πολὺ-πολὺ, διασκεδᾷ-
ζουν γιὰ λίγο μαζύ τους καὶ, πιστέ-
ψτε με, τὸ πληρώνουν ἡ καυμένες
κάποτε ἀκριβὰ.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἐπεσφράγισαν τὴν
ἀπογοήτευσιν τῆς κόρης καὶ διὰ μίας
τὰ δάκρυα ἀνέβησαν στὰ μάτια της.

— Πῶς, κλαῖτε ; ἐψιθύρισε στενο-
χωρημένος.

» Σὰς ἐπείραξα χωρὶς νὰ τὸ θέ-
λω. Θεέ μου, ἔχω τὸ ὕφος νὰ σὰς
κάμνω μάθημα ἠθικῆς καὶ εἶμαι πρω-
τόπειρος στὸ εἶδος αὐτό. Εἶνε νομί-
ζω, ἡ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μου ποδ
εἶμαι τόσο σοβαρός. Ἐλάτε, συγχο-
ρήστε με, εἰμεθα πάντα φίλοι, δέν
εἶνε ἔτσι ;

» Δώστε μου τὸ χέρι σας.
» Ἦθελε ν' ἀντισταθῇ, ἀλλ' ἡδὴ
τὸ χέρι τοῦ συνομιλητοῦ τῆς ἐσφιγγε
τὸ δικὸ της.

Γιὰ μιὰ στιγμήν τὴν παρετήρησε
μὲ συγκίνησιν, ἔπειτα ἀπότομα ἀπο-
μακρύνθηκε χωρὶς νὰ πῇ λέξι.

Ζαλισμένη, ἐξευτελισμένη, ἡ
'Υδέτ ἐμείνεν ἀκίνητη. Ἐπὶ τέλους,
σὰν αὐτόματο, κατέβηκε τὴ σκάλα.

Τὰ λόγια ποδ ἄκουσεν, ἐστρυ-
φογύριζαν σ' ἐνα τρελλὸ χορὸ μέσα
στὸ μυαλὸ της.

Ἦταν δυνατὸν νὰ εἶχεν ἀπατη-
θῇ σὲ τέτοιον βαθμό ;

Ἐνῶ δρισκόταν στὸ τελευταῖο
σκαλοπάτι, μιὰ φωνὴ πολὺ ταπεινὴ,
μιὰ λυπημένη τρεμουλιαστὴ φωνή,
τὴν ἔκαμε νὰ συνέλθῃ :

— Δεσποινίς 'Υδέτ, συγχωρήστε,
μὲ, ἀλλὰ δέν ἀντέχω πλέον.

» Δέν μπορῶ νὰ περιμένω ὡς τὸ
βράδυ τὴν ἀπάντησιν σας.

Ἐνῶ μιλοῦσαν ὁ Ἐδουάρδος
Ππουασιέ, εἶχε γίνεῖ κάτωχρος καὶ
μὲ τὴν φωνὴν πνιγμένην ἀπὸ τὴν
συγκίνησιν ἐσταμάτησε, δέν μπο-
ροῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ.

Ἐκείνη γιὰ μιὰ στιγμήν ἐμείνε
σιωπηλὴ, ἀναυδῇ. Ἀλλὰ διὰ μίας
συνήλθε μὲ εἰλικρινὴς συμπάθεια
πλημύρισε τὴν καρδιά της καὶ ντρο-
πιασμένη γιὰ τὴν ποταπότητα τῶν
τῶν ὑπολογισμῶν της, ἔτεινεν αὐθόρ-

μητα τὰ δύο της χέρια στὸν Ἐδου-
άρδον Μπουασιέ.

Δέχομαι μὲ ἄφραστη χαρὰ νὰ
γίνω γυναῖκα σας, ψιθύρισε μὲ μιὰ
φωνὴν ποδ μόλις ἀκούσταν.

Τρελλὸς ἀπὸ τὴν χαρὰν του, ἐ-
σκυψεν ἐπάνω στὰ χέρια τῆς 'Υδέτ
καὶ τὰ ἐκάλυψε μὲ φιλιὰ, ἐνῶ ἐκείνη
ταραγμένη σκεπτόταν, ὅτι παρ' ὀλί-
γον θὰ κατέστρεφε τὴν ζωὴν της.

ΤΟ ΠΑΛΕΜΑ

«Ὅλα θολὰ κι' ὅλα πικρὰ καὶ βάρη
τρισκότιδα μπροστὰ στὸ νοῦ.
Κάθε ἀποκρύμπι συντριμμά κ' ἐχάθη
καὶ καθ' ἐλπίδα ἀπ' τ' ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ.

Μόνῃ ζωὴ τὸ πάλεμα : Μπρός, πίσου,
μέρα καὶ νύχτα, ἐδῶ κι' ἐκεῖ κι' ἄλλου.
μπρός ὁ χαμὸς σου, πίσω σου ἀπελπίσου,
— βαρκοῦλα μὲς στὴν μπόρα τοῦ γιγαντοῦ.

Κι' οὔτε πανὶ κι' οὔτε κουπί ἢ τιμόνι.
Μονάχος ; Χίλια μέλια ἀπ' τὴ στεριά.
— Κι' ὁ στοχασμὸς τὰ χέρια νὰ παγώνῃ
κάποιας γαλήνης π' ἄφηκες μακρὰ !

Μεχ. Ἀργυρόπουλος

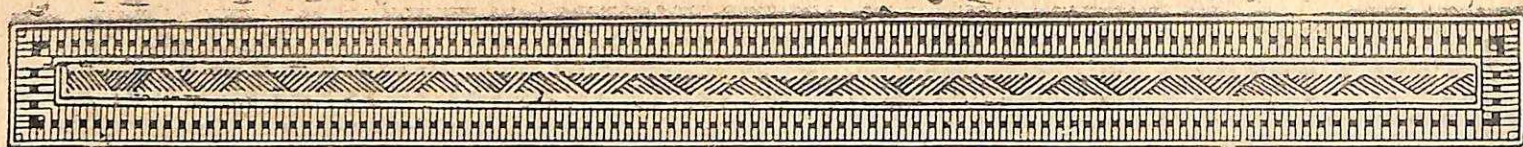
ΕΝΑ ΜΟΝΟ

Τὰ μαλλιά μου τὰ μαῦρα πὰ ἀσπρίσαν
κ' ἡ ψυχὴ μου δέν ἔχει φτερά,
καὶ στοῦ νοῦ μου πεθάναν παρθένων
καستانῶν καὶ ξανθῶν τὰ φιλιά.

Ἐνα μόνο φίλῃ, μόνον ἓνα,
μέστ' στὴ μνήμη μου αἰώνια θὰ ζῇ
Τὸ φίλῃ ποδ δέν πῆρα ἀπ' τὰ χεῖλῃ
τῆς ἀγάπης τῆς πρώτης μου, ἀλέξ

Π. Ἀμνηρᾶς

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΑΔΟΤΟΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΤΩΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Η ΜΕΘΟΔΟΣ DECROLY

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μέσα στα λόγια αυτά περιλαμβάνεται κάθε τι που χρησιμεύει για δόση της μεθόδου Decroby.

Κίνητρο της διανοητικής εξέλιξης του παιδιού τόσο για τον Βέλγο παιδαγωγό, όσο και για πολλούς άλλους είναι το ενδιαφέρον. Μά το ενδιαφέρον εκείνο που γεννάει σοβαρή και ευχάριστη προσπάθεια. Ένταση της προσοχής και της θελήσεως για την επιτυχία του σκοπού που το παιδί μόνο του, ελεύθερα διάλεξε.

Το Σχολείο του Decroby λοιπόν εγκαταλείπει την ακινησία και την απάθεια του μαθητού, κατά συνέπεια μεταβάλλει την ενέργεια του δασκάλου και θέτει αποφασιστικά το παιδί για κέντρο της όλης εργασίας. Το παρέχει μεγάλη ελευθερία στην ενέργειά του. Μά για ποιά ελευθερία άραγε πρόκειται. Μήπως αφήνει το παιδί να παραδίδεται στα καπρίτσια του και να δημιουργή έτσι την αναρχία;

Για ν' αντιληφθούμε καλά την έννοια που δίνει στην ελευθερία ο Decroby αρκεί να ποιμή πως δεν είναι καθόλου απαξίος του χάους και της αναταραχής. 'Απ' έναντις πιστεύει ότι είναι απαραίτητο ν' ασκούμε το παιδί στην αυθόρμητη δράση, στην προσωπική εργασία στην συνεργασία με τους άλλους «όλο το σύστημα της διουικής του Σχολείου, λέγει, πρέπει να διέπεται από την αρχή πως πρέπει να κάμουμε το παιδί να καταλαβαίνει εκείνο που κάνει και να το καθοδηγούμε στην αυτοδιδασκαλία». Το παιδί δεν αντιλαμβάνεται πολλές φορές αυτό που του ζητούν, δεν νοιώθει το ενδιαφέρον που έχει γι' αυτό ή εκπλήρωση ενός έργου, κατά συνέπεια γυρίζει τις πλάτες, το εγκαταλείπει.

Η ευστροφία διάνοια του δασκάλου πρέπει να είναι πάντα παρούσα για να παρατηρή και ν' απομακρύνει τα νέφη από τον ορίζοντα του παιδικού έγκραφου, να δημιουργήσει το ενδιαφέρον, την προσοχή, την πρωτοβουλία, να καλλιεργήσει την αυθόρμησία και να το σύρει στην κοινωνική εργασία, στην συνεργ-

ασία με τ' άλλα παιδιά τα μέλη της μαθητικής κοινότητας.

Επιδιώκει λοιπόν μ' όλα αυτά ο Decroby να εξελίξη όλες τις υγιείς δυναμικότητες του παιδιού, σωματικές και ψυχικές, να θέσει, όπως λέει ο Ferrier, το πνεύμα του σ' επαφή με τις γενικά παραδεδομένες αλήθειες, με την ανιδιοτελή επιστήμη με την ήθική και τέλος να το κάνει άνθρωπον ώρελιμο, μέλος της κοινωνίας τέτοιο, που να ενώνη εν συνειδήσει την θέλησή του με την θέληση των άλλων για το κοινό καλό και για την επικράτηση του δικαίου και της αλήθειας.

Οι ιδέες αυτές δεν είναι δέδαια νέες. Ειπώθηκαν τόσες φορές από τους παιδαγωγούς όλων των χωρών. 'Εκείνο όμως που είναι το νέο στο Σχολείο Decroby, είναι ότι οι αρχές αυτές εφαρμόζονται.

Και πρώτα-πρώτα ο Decroby θέλει να εισαγάγη το παιδί «στη γνώση της προσωπικότητάς του: συνειδηση τὰ ἐγώ του, των αναγκών του, των επιθυμιών του, των σκοπών του, των ιδεώδους του». Αυτή η μύηση προκαλεί την μελέτη των δια-

φόρων αναγκών του παιδιού οι οποίες είναι άμεσα συνδεδεμένες με τον οργανισμό του: ανάγκη της τροφής, της κατοικίας, ένδυμασίας, θερμοκρασίας, αμύνης, κατά των κινδύνων και των διαφορών έχθρων, κινήσεις, εργασίες και συνεργασίες με άλλους, ανάγκη της αναπαύσεως κλπ.

Επειτα, επειδή το παιδί ζή μέσα στην κοινωνία, θέλει να το εισαγάγη στην γνώση «των συνθηκών του περιβάλλοντος, φυσικού και ανθρωπίνου, μέσα εις το όποιον ζή από το όποιον εξαρτάται και μέσα εις το όποιον οφείλει να δράση για να πραγματοποιήσει τις ανάγκες του τις επιθυμίες του, τους σκοπούς του, το ιδεώδες του».

Αυτή η απαίτηση φέρνει την μελέτη του οικογενειακού, σχολικού και κοινωνικού περιβάλλοντος, την μελέτη του ζωικού και φυτικού περιβάλλοντος, διότι ο άνθρωπος χρησιμοποιεί την φύση εις τὰ ζώα και τέλος τη μελέτη του άβυσχου περιβάλλοντος του ήλιου και των αστρων.

Ο Decroby τακτοποιεί κατ' αυτόν τον τρόπον το διδασχθησέμενο υλικό, διότι έχει την αντίληψιν ότι επειδή πρέπει να προετοιμάσουμε το παιδί για την ζωή, πρέπει να το κάμουμε ν' αντιληφθή καλά τη ζωή αυτή. Η ζωή δε περιλαμβάνει δυο ουσιώδεις οντότητες, το ζωντανόν όν, και το περιβάλλον. Επομένως πρέπει να το δώσουμε όλο αυτό το σύνολο για ν' αντιληφθή βαθειά τη ζωή.

Για αναλυτική τώρα παροχή της ύλης προβαίνει στο μοίρασμά της σε διάφορες μεθοδικές ενότητες. Κάθε μία απ' αυτές αποτελείται από μια κεντρική ιδέα, την οποίαν αποκαλεί «κέντρον ενδιαφέροντος» και η οποία είναι στενότερα συνδεδεμένη με την ικανοποίηση μιας ή περισσοτέρων αναγκών του παιδιού π. χ. «οι καρποί» — κέντρον ενδιαφέροντος και η ικανοποίηση της ανάγκης της τροφής. εκδηλουμένη με τὸ βήμα «πεινώ».

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΑΥΜΑ

ΣΟΚΡΑΤΗΣ-ΠΛΑΤΩΝ ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΑΣΙΑΣΙΑ-ΦΕΙΔΙΑΣ
ΑΙΣΧΥΛΟΣ

ΘΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟ

Κ Ι Μ Ω Ν

ΘΟΟΟΟΟΟΟΟΟΟ

Γιατί ο Σαλαμίνιος ήρωας, ο μέγας αυτός πολιτικός νοῦς, ο άξιος πρόδρομος του Περικλέους, που δεν τον άφησε να κοιμηθή το τρόπαιον του Μιλτιάδου, είναι κι' ο πρώτος ιδρυτής της θαλασσοκρατίας των Αθηνών και της μεγάλης Αθηναϊκής συμμαχίας. Με τρόπο να συνασπισθούσιν αι Αθηναϊκαί πόλεις γύρω από την πόλη της Αθηνάς κι' αυτή κυρία της θαλάσσης να κυβερνή την Ελλάδα, έτοιμη ν' αντιμετωπίξη πάντα τη ζηλόφθονη Σπάρτη. Ο Κίμων όμως σύμφωνος σ' αυτό με τον Αριστείδη ήθελε, όχι με τα όπλα και με τη βία να κερδίζεται η ήγεμονία, παρὰ με την πειθώ, το λόγο και τη σύνεσι. Γι' αυτό άντετάχθη στο Θεμιστοκλή κι' άργότερα στον Περικλή και δεν ένεκρινε ποτέ τους έμφυλιους πολέμους και τις τιμωρίες στους άποστατημένους συμμάχους.

Μετά το θάνατο του Αριστείδη μόνος αυτός ανέλαβε τα πολιτικά της χώρας. Πρόγραμμα του η Έλληνική ένότης, η έξόντωσις του κοινού έχθρου, η εθνική πολιτική στους συμμάχους, η άποφυγή έχθρότητος με τη Σπάρτη. Ο ίδιος ο φιλόλακων Κριτίας τον κατακρίνει πως έδετε δευτερεύοντα τα συμφέροντα των Αθηνών όταν έπρόκειτο να έξυπηρετήση τη Σπάρτη. Ο Πλούταρχος όμως κι' ο Θουκυδίδης τον παραδέχονται φιλόλακωνα από χαρακτήρος κι' από ειλικρινή θαυμασμό στο γερό και άυστηρό φρόνημα των Λακεδαιμονίων κι' όχι από έλλειψη αγάπης στην ιδιαιτέρα πατρίδα του. Κι' αυτό είν' αλήθεια. Μάρτυρες οι περιλαμπρές νίκες του, με τις οποίες έμεγάλυνε την πόλη κι' έπλούτισε τους θησαυρούς της. Μάρη Ηιών, η Αμφίπολις, η Θάσος, ο Εύρυμέδων, το Κίτιον.

Απήλλαξε την Χερσόνησον από τους Πέρσας, κέδισε τα μεταλεία της Θάσου, έκτισε πόλεις για τους Αθηναίους κι' όταν γύριζε τόσος ήταν ο θρίαμβός του μπουστά στα μάτια των πατριωτών του που σ' αυτόν άνέθεσαν την τελική κρίσι στο θέατρο την ώρα που τους Έλληνοδίκες είχε παράξει η πρώτη ήττα του μεγάλου Αισχύλου

από τον νέον κι' άγνωστο ακόμη Σοφοκλή. 'Ως άντιστοιχή για τις λαμπρές αυτές νίκες, έδόθηκαν στον Κίωνα Έρμαι, στήλος νικητήριος όπου μπορούσε ν' αναγράψη τα κατορθώματά του.

Και γραφτηκατ πράγματι αι νίκαι κι' άνεφέρθηκαν αι κατακτηθείσαι πόλεις, μα ούτε λόγος δεν έγινε για τον Κίωνα.

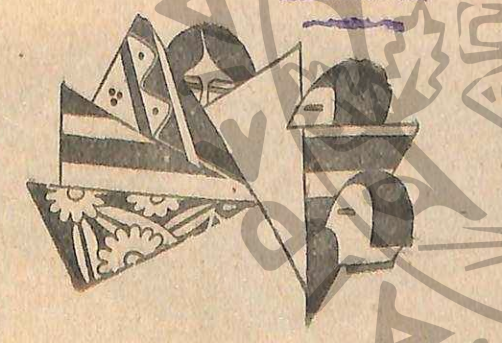
Υμνήθηκαν ομαδικά οι Αθηναίοι οι στρατιώται κι' όχι ο άρχηγός. Έτσι ήταν οι χρόνοι εκείνοι.

Ατομικές φιλοδοξίες δεν ήταν επιτετραμένες. Κανένας δεν ξεχώριζε. Νικούσαν οι Αθηναίοι, νικούσε ο Δίμος.

Οι Αρχηγοί στις επιγραφές έμεναν άώνυμοι. Ο Πλούταρχος αναφέρει πως κάποτε ο Μιλτιάδης ζήτησε από τους Αθηναίους έναν στέφανον θαλαεράς έλαίας για τον έαυτόν του, κα' δέχτηκε τέτοιαν άπάντησι: «Όταν μόνος άγωνισάμενος, ο Μιλτιάδης νίκησες τους βαρβάρους τότε και τιμάσθαι μόνος αξίουν».

Έτσι στα επιγράμματα του Συμωνίδου για τους Μαραθωνομάχους και τους ήρωες των Θερμοπυλών, δεν γίνεται λόγος για Μιλτιάδη και Λεωνίδα και στο περίφημο έργο του Αισχύλου «Οι Πέρσαι», τον άθάνατο ύμνο της Ναυμαχίας της Σαλαμίνας ο άκροατής Θεμιστοκλής, δεν άκουσε ν' αναφέρεται τ' όνομά του, μ' όλο που σε κάθε λέξη, σε κάθε περιγραφή, οι Αθηναίοι γύριζαν και τον κύτταζαν

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΑΔΟΤΟΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΤΩΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

και το βλέμμα τους αποκάλυπτε τον άώνυμο άρχηγό της ύμνουμένης γιγαντομαχίας.

Νά γιατί δημιουργήθηκαν τα μεγάλα έργα: Γιατί οι μεγάλοι ύποτάσσον τη δική τους δόξα στο γενικό μεγαλείο.

Η Αθηναϊκή συμμαχία, με άρχηγό τον Κίωνα, είχε ως πρόγραμμα την παντελή εξαφάνισιν, από των Έλληνικών θαλασσών και Ιωνικών παραλίων του βαρβάρου έχθρου.

Αυτό που λέμε σήμερα για τους Τούρκους ήταν και τότε το ιδανικό των έξστρατειών του Κίμωνος. Ν' απομακρύνη τον Πέρση από τις Έλληνικές άποικίες, να τον περιορίση στην πρώτη κοιτίδα του πίσω απ' την ώραία Ανατολή, που ο Έλληνικός Θεός, ο Απόλλων, είχε θέσει με τις πρωινές ακτίνες του, τα σύνορα της Ελλάδος. Και το πρόγραμμα τούτο έπέτυχε έντελώς.

Κανένας δεν έταπεινώσε τόσο τον μέγαν Βασιλέα όσον ο Κίμων. Έδιώξε τους Πέρσας από το Βυζάντιον, ματαίωσε τα προδοτικά σχέδια του Ίφισανία και πλούτιζε διαρκώς με λάφυρα το ταμείο του στόλου. Τις διαφορές, που τυχόν γεννούσε, άνάμεσα στους συμμάχους, η άρπακτική διάθεση κι' ο φθόνος, ακολουθώντας το ειρηνικό πρόγραμμά του, κατώρθωνε πάντα να τις λύνη προς όφελος των Αθηνών χωρίς να δυσαρεστήση κανένα.

Όραίο είνε το ανέκδοτο που μάς αναφέρει ο Ίων, σχετικά με τους αιχμαλώτους Σηστού και Βυζαντίου. Γύρω απ' αυτές τις πόλεις είχαν συληφθή πολλοί βάρβαροι, πλούσιοι με χρυσές πανοπλίες και πολυτελείς άμφιέσεις. Όλοι ένόμιζαν ότι θα γίνη διάσπασις της συμμαχίας άπάνω στη διάνομή. Ο Κίμων έατησε από τη μία μεριά γυνούς τους αιχμαλώτους κι' από την άλλη, σωρό, τα λάφυρα. «Διαλέχτε» λέει στους συμμάχους η μία μεριά άνήκει στους Αθηναίους και η άλλη σε σας. Οι σύμμαχοι διέλεξαν βέβαια τα λάφυρα, έλαιο, ολογώντας τους Αθηναίους και τον εύχθη διαίτητή τους.

(Ακολουθεί)

ΥΠΟ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ κ. Δ. ΒΟΥΤΕΤΑΚΗ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Νίκανδρος: Ἄλλα μετὰ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου, ὅποτε οἱ σημεῖνοί μας ἐνθουσιασμοὶ καὶ ἐρωτικοὶ οἱστροὶ λατισμοὶ θὰ ἔχουν κοπάση, δὲν θὰ τὰ αἰσθάνεσθε. Καὶ τότε θὰ ἀρχίζετε νὰ σκέπτεσθε μὴπως δὲν ἐκάμετε καλὰ νὰ μὴ κάρτετε σὺζυγον ἐκ τοῦ κύκλου σας, ἐκ τῆς τάξεώς σας.

Ἐλένη: Ποιῶ, ποτε κ. Νίκανδρε. Ἐχω πεποιθήσιν εἰς τὴν σταθερότητα τοῦ χαρακτῆρός μου.

Νίκανδρος: Βεβαίως δεσποινίς, καὶ ἡ λεπτότης τῆς ψυχῆς σας, καὶ ἡ λεπτότης τῆς ἀνατροφῆς σας, δὲν θὰ σὰς ἐπιτρέψουν νὰ ἐκδηλώσετε ποτὲ τὴν ἐνδόμυχον αὐτὴν μεταμέλειά σας διὰ τὸν μετ' ἐμοῦ γάμον σας. Ἄλλ' εἰς ἐμὲ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο. Εἰς ἐμὲ ἀρκεῖ ὅτι θὰ γεννηθῇ τοιαύτη σκέψις καὶ ψυχολογῶν τὴν γέννησιν τῆς θὰ τὸ φέρω βαρέως, θὰ πληττομαι ψυχικῶς.

Ἐλένη: Μὰ ἀφοῦ ὁμολογεῖτε, καὶ δὲν θὰ τὸ ἐξεδήλωνα ποτὲ, καὶ ἂν ἀκόμη τὸ ἡσθανόμην τί σὰς ἐνδιαφέρει;

Νίκανδρος: Σεῖς ὅμως δεσποινίς, καὶ ἂν δὲν τὸ ἐφανερώνετε θὰ αἰσθανόσασθε εἰς τὴν ψυχὴν σας μίαν πικρίαν.

Ἐλένη: Ἔστω. Ἄλλα τί θὰ ἐσήμαινε, ἀφοῦ δὲν θὰ ἐδίδετο ἀφορμὴ εἰς τὴν συζυγικὴν σας εὐτυχίαν νὰ παραινέσθῃ;

Νίκανδρος: (μὲ ζωηρὰν ἐκφράσιν) Ὁ, ποτὲ δεσποινίς, δὲν θὰ ἐστεργον τοιαύτην εὐτυχίαν προερχομένην ἀπὸ αὐτῆς τῆς ψυχικῆς γαλήνης τῆς συζύγου μου. Εὐτυχία ἡ ὅποια δημιουργεῖται ἀπὸ τὴν δυστυχίαν ἢ καὶ ἀπλῶς ἀπὸ τὴν ἀπόλειπτον τῆς ψυχικῆς γαλήνης τῶν ἄλλων, πολὺ δὲν περισσοτέρον τῆς συζύγου μας, εἴνε εὐτυχία ἀνήθικος, τὴν ὅποια μόνον οἱ κατώτεροι ἄνθρωποι δύνανται νὰ στέργουν.

Ἐλένη: Προσπαθοῦντες ὅμως νὰ οὐδυνῶμε τὸν ἔρωτα μου, τὸν ἀνάπτετε περισσότερον μὲ τοὺς σοφοὺς λόγους σας, μὲ τὰς ὑψηλὰς αὐτὰς σκέψεις σας. Διότι μὰ μάταια νὰ σὰς θυσιάζω περισσότερον, συνεπῶς νὰ σὰς ἀγαπῶ ἑμμανέστερον.

Νίκανδρος: Μὰ σὰς ἐκετεύω δεσποινίς. Ὑποβάλλετε τὸ εὐγενὲς αὐτὸ αἶσθημα σας ὑπὸ τὴν βάσανον τῆς λογικῆς.

Ἐλένη: Δὲν δύναμαι λατρεῦτέ μου διὰ μεταχειρισθῶ ἄλλην λογικὴν, ἀπὸ τὴν λογικὴν, ἡ ὅποια μοῦ λέγει νὰ σὰς ἀγαπῶ, νὰ σὰς λατρεύω.

Νίκανδρος: Μὰ ἀπὸ σὰς λέγει τὸ αἶσθημα σας καὶ ὅχι ἡ λογικὴ.

Ἐλένη: Ἐχουν

ταὶ ὅμως ἐκτακτοὶ σιγναί ποὺ τὸ αἶσθημα μας πλημμυρίζει ἀκατασχέτως σὺν τοῖς μεγάλους ποταμοῖς καὶ τότε, καμμιὰ δύναμις, (καμνὶν μορμασμένον ἐμφαντικὸν καὶ χειρνομίαν) τίποτε ἀπολύτως, δὲν μπορεῖ νὰ τὸ συγκρατήσῃ, νὰ τὸ περιορίσῃ. Γίνεται τότε ὁ κυρῆρος τῆς ζωῆς μας. Ὁ ἀπόλυτος αὐθέντης καὶ δεσπότης αὐτῆς.

Νίκανδρος: Ὅμως καὶ αὐτὸ τὸ φουρτουνασμένο αἶσθημα περὶ τοῦ ὁποίου ὀμιλεῖτε δεσποινίς εἶνε θανατὸν νὰ συγκρατηθῇ ἀπὸ μίαν μεγάλην προσπάθειαν.

Ἐλένη: Ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους δὲν ξέρω. Δι' ἐμὲ ὅμως τοῦτο εἶνε ἀδιτόρητον.

Νίκανδρος: Καὶ ὅμως δεσποινίς, εὐδαρτέητε νὰ μὲ παρακολουθεῖτε προσεκτικὰ καὶ θὰ δῆτε ὅτι θὰ μπορῇ νὰ γίνῃ κατορθωτὸν καὶ ἀπὸ σὰς.

Ἐλένη: Ἀδύνατον, ἀδύνατον.

Νίκανδρος: Μὴ παρακαλῶ, μὴ προκαταλαμβάνετε, εἰσι; λοιπὸν δεσποινίς πανθροῦνόμενος θὰ ἦμην ὑποχρεωμένος ἐκ καθήκοντος νὰ ἀφοσιωθῶ εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς εὐτυχίας τῆς εἰκογενείας μου καὶ τὴν ἀνατροπὴν τῶν τέκνων μου. Ναί ἢ όχι;

Ἐλένη: Ναί.

Νίκανδρος: Ἄλλως πρᾶττον θὰ ἦμουν ἀσυνείδητος καὶ ὡς πατὴρ καὶ ὡς οἰκογενειάρχης. Δὲν εἶνε ἔτσι δεσποινίς;

Ἐλένη: Δὲν δύναμαι νὰ εἰπω ὅχι.

Νίκανδρος: Ἄλλ' ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη νὰ ἀφοσιωθῶ ἐξ ὁλοκλήρου, ψυχῇ τε καὶ σώματι, εἰς τὴν ἐπιδιώξιν τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἰδανικοῦ μου. Καὶ τὴν ἀφοσίωσιν ταύτην τὴν θεωρῶ ὡς τὸ ὑπέρτατον καθήκον μου.

Ἐλένη: Ἀλλὰ δὲν μπορεῖτε νὰ ἀφοσιωθῆτε καὶ εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἰδανικοῦ σας καὶ εἰς τὰς οἰκογενεῖας σας συγχρόνως;

Νίκανδρος: Ὁχι δεσποινίς. Οἱ μεγάλοι σκοποὶ καὶ τὰ μεγάλα ἰδανικά διὰ νὰ ἐπιτύχουν εἰς τὸ ἀνώτατον ὅριον τοῦ δυνατοῦ, χρειάζονται τῆς ἐξ ὁλοκλήρου ἀφοσίωσός μας, ἀνευ οὐδενὸς ἄλλου περισπασμοῦ. Δὲν δύναται

δυστυχῶς εἶσι νὰ δουλεύῃ εἰς δύο Κυρίους.

Ἐλένη: Ἔστω. Ἄλλα τί θὰ σὰς ἐμποδίσῃ νὰ ἀφοσιωθῆτε ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἰδανικοῦ σας; Ἀφοσιωθῆτε ὅσον θέλετε! Ἐγὼ δὲν θὰ ἐγὼ ἀξιώσω νὰ μὲ βλέπετε παρὰ ὅταν δὲν θὰ ἔχετε τίποτε ἄλλο νὰ κάνετε, παρ' ὅταν θὰ ἔχετε ἀνάγκη νὰ ἐκουρσώσῃτε ἀπὸ τὰς ἀσχολίας σας.

Νίκανδρος: Ἄλλ' αὐτὴ ἡ ἐξωριστὴ ζωὴ ἀπὸ τὸν σὺζυγόν σας δὲν θὰ σὰς πλήττῃ; Δὲν θὰ τὸ θεωρεῖτε θυσίαν τῆς εὐτυχίας σας;

Ἐλένη: Παντάπασι. Λοιπὸν μάλιστα. Καὶ ἂν ἀκόμη ὡς θυσίαν μου τὸ θεωρήσω πρᾶγμα ποῦ δὲν παραδέχομαι, ἡ συναισθησις ὅτι ἡ θυσία μου αὕτη ὑποβοηθεῖ τὸν σὺζυγόν μου, ὑποβοηθεῖ τὴν ἐργασίαν τοῦ ἡ ὁποῖα ἀφορᾷ τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ἐπερχομένων γενεῶν. θὰ μὲ καθιστᾷ ὑπερήφανον καὶ ὑπερευτυχῆ.

Νίκανδρος: Ἀλλὰ δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν σας τὰ σχόλια τοῦ κόσμου; Διότι θὰ ἔχετε βεβαίως, πῶς ὁ κόσμος ὀνομάζει τοὺς τοιοῦτους οἱ ὁποῖοι ἀπορροφούμενοι ἐξ ὁλοκλήρου ἀπὸ ἑνα σκοπὸν παραβλέπουν ἢ δὲν δίδουν προσοχὴν εἰς τὴν κατὰ συνθήκην ζωὴν. Τοὺς ὀνομάζει «αἰσχολαστικούς» ὅταν δὲν τοὺς ὀνομάζει «ἀνισορρόπους».

Ἐλένη: Θέτετε λοιπὸν καὶ ἐμὲ εἰς τὸ ἐπίπεδον τοῦ πολλοῦ κόσμου;

Νίκανδρος: Ὁχι, δεσποινίς. Πιστεύσατέ μοι, ὅτι σὰς ἐξωρίζω ἀπὸ τὸν πολλὸν κόσμον. Ἄλλ' οἷς δὲν θὰ ἀποχωροσθῆτε, ὅπως ἐγὼ, ἀπ' αὐτὸν, ἀλλὰ θὰ ζήτε κατ' ἀνάγκη μαζὺ τοῦ καὶ θὰ ἀκούετε τὰς σκέψεις τοῦ καὶ τὰ σχόλια τοῦ.

Ἐλένη: Ὁχι (μὲ ἐρεθισμὸν) κ. Νίκανδρε. Εἶμαι πολὺ ἀνοήτως ἀπὸ τοῦ νὰ διδῶ προσοχὴν εἰς τὰ σχόλια τοῦ πολλοῦ κόσμου. Γνωρίζετε ὅτι ἡ μοῖρα τῶν ἀνωτέρων ἀνθρώπων εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ χλευασμὸς ὅταν δὲν εἶναι ἡ σταύρωσις, καθεὺς δυσμαγὲς σχολίων τοῦ κόσμου θὰ καθιστᾷ θερμότεραν τὴν πρὸς σὲ ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν.

Νίκανδρος: Ὁ ἄνθρωπος ὁποῖοι ὁ πόσῃν εὐγένειαν ἔχουν αἱ σκέψεις σας! αἱ ὁποῖαι ὅμως προερχοῦν εἰς τὴν ἄλλαν πρᾶγματικὴν τῆς.

Ἐλένη: Ὁχι, λατρεῦτέ μου. Δὲν προσκυνοῦν πνεύμα. Θέλω νὰ ζῶ μὲ τὴν συναισθησὶν ὅτι εἶμι αὐτὸς γὰς. Ἰδοὺ ἡ μὴ ἀξίωσις. Ἰδοὺ ἡ πηγὴ τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας μου.

Νίκανδρος: Μὰ σὰς ἐπαινεῖτε ὅτι ὅλα αὐτὰ σὰς ἐπαινεῖτε, ἀπὸ ἑνα μεγάλου ὅτι εἰς εὐγένειαν αἰσθῆται.

(ἀκολουθεῖ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Μαρία: Ὡς τώρα αὐτὸ ἐνόμιζα καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ ἀπὸ ὅσα μοῦ ἀνακοινώσατε πρὸ ὀλίγου, ἐκλονίσθηκα πολὺ ἡ γνώμη μου καὶ ἀμφιβάλλω ἂν θὰ βρεθῇ καμμιὰ γυναῖκα νὰ σὰς φθάσῃ εἰς τὴν πρὸς τοῦτο ἰδιοφυΐαν.

Πρόξενος: Ἀπὸ μετριοφροσύνης σας δεσποινίς. Καὶ θὰ τὸ δῆτε, μὲ τὴν ἐξέληξιν τῶν πραγμάτων πόσον ἄνωγερὰ θ' ἀποδειχθῇ ἡ ἰδιοφυΐα σας εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Μόνον ὀρεβουὰρ δι' αὐρίον. (τῆς τείνει τὸ χεῖρ ἐκείνη ἀποχαιρετὰ καὶ τὴν Μαρίαν διὰ χειραφίας λέγουσα)

Μαρία: Ἡ συμπατριώτισσά σας κ. Πρόξενος φαίνεται ἕνα συμπαθητικὸν κορίτσι καὶ πιστικὸ. Ἐτσι δὲν εἶναι Μαρία;

Μαρία: Ἀπὸ καλωσύνης σας Κυρία μου.

Πρόξενος: (συννοθεύων τὴν Μαρίαν πηγαίνουσαν πρὸς τὴν θύραν) βεβαίως ὅλες ἡ συμπατριώτισσές μου εἶνε διαλεχτὲς καὶ ἐκκουστές διὰ τὴν τιμότητα τους. Ἡ Μαρία ἐξέρχεται, ὁ Πρόξενος ἐπιστρέφει λέγων εἰς τὴν Μαρίαν ἡ ὅποια ἔσσκε).

Πρόξενος: Κάθισε τώρα Μαρία μου καὶ πρόσεξε πολὺ διότι ἔχω νὰ σοῦ ἐκμυστηρευθῶ ὡς συμπατριώτισσά μου ἕνα μυστικὸν μου ποῦ θὰ ὠφελήσῃ καὶ τοὺς δύο μας, καὶ θὰ σὲ βοηθήσῃ καὶ σὲνα ν' ἀποκατασταθῇ καλὰ μὲ ἕνα ὁπὼς τὸ θέλει ἡ καρδιά σου παλλημάρι.

Μαρία: (Νεροπαλά) Σὰς εὐχαριστῶ κ. Πρόξενε. Τὸ γνωρίζω γὰ καὶ το λέγε καὶ ὅλοι οἱ συμπατριώτες μας πῶς ἀγαπᾶτε καὶ ὑποστηρίζετε τοὺς συμπατριώτας μας πολὺ.

Πρόξενος: Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια Μαρία. Σ' ὅσους συμπατριώτες μας μπορῶ νὰ κάμω καλὸ, τὸ κάνω καὶ σὲ σὲνα ἐλπίζω νὰ κάμω ἕνα πολὺ μεγάλον καλὸ. Ἀγαπᾶ λοιπὸν Μαρία μου μὴ κόρη πάμα πολὺ. Μὰ πάρα πολὺ ὅσο μπορεῖς νὰ φαντασθῇς.

Καὶ ἀπεφάσισα νὰ τὴν πᾶρω. Μοῦ προέβλεπον μὴ ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν μὲ πολλὰ ἐκατομμύρια καὶ πολλὰ ἄμορφη. Μὰ ἐμὲ νὰ μήτε οἱ ὠμορφίαις μήτε τὰ ἐκατομμύρια μὲ τραβᾶνε. Μὲ τραβᾶν ἡ εὐγενικὴ ψυχὴ καὶ ἡ καλὴ γνώμη. Καὶ αὐτὴ τὴν κοπέλα ποῦ ἀγάπησα διότι ἐμὰ θὰ πῶς ἔχει μὴ χρυσὴ ψυχὴ καὶ εὐγενικὴ γνώμη. Ἐγὼ ὅμως δὲν θὰ παντρευθῶ ποτὲ χωρὶς

νὰ μ' ἀγαπᾷ καὶ ἡ κόρη τοῦ θὰ πᾶρω γυναῖκα μου. Μ' αὐτὴ ὅμως π' ἀγάπησα οὔτε γνωρίζομασθε καθόλου καὶ οὔτε τὸ γνωρίζει φυσικὰ ὅτι τὴν ἀγαπᾶ. Θέλω λοιπὸν νὰ μ' ἀγαπήσῃ καὶ ἐκείνη. ἔτσι μόνη τῆς, αὐτοπροαίρετα ὅποτε μόνον μπορεῖ νὰ εἶμαι εὐτυχής, σ' αὐτὸ ἄπάνω θέλω λοιπὸν νὰ μὲ βοηθήσῃ καὶ σὺ καὶ νὰ πᾶς σὲ σπῆτι τῆς κόρης ποῦ ἀγαπᾷ ὑπέρτατα.

Μαρία: Μὰ δὲν τὸ ξέρω κ. Πρόξενε, καὶ ξέρω ἂν θὰ μὲ θέλουνε;

Πρόξενος: Ἐσὺ δὲν τὸ ξέρεις, μὰ τὸ ξέρω ἐγὼ. Σὲ θέλουνε διότι τῶν ἐφυγε ἡ ὑπερηφάνια τους ἐπειδὴ παντρεύεται καὶ θέλουνε τώρα ἄλλη καὶ ἀναθέσανε σὲ μεσίτη νὰ τοὺς βρῇ μίαν.

Λοιπὸν αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶνε διορθωμένο. Παρὰ πρόσεξε σ' αὐτὸ ποῦ θὰ σοῦ πῶ τώρα. Ἐγὼ ἐνοίκιασα ἀπέναντι σὲ σπῆτι τους ἕνα δωμάτιον καὶ θὰ μεταφερθῶ εἰς τοὺς δύο ἄμα θὰ πᾶς σὲ αὐρίον. Λοιπὸν ἐσὺ ἄμα θὰ πᾶς σὲ σπῆτι αὐτὸ καὶ ὅστερα ἀπὸ λίγες μέρες ποῦ θὰ λέβης θάαρξῃς μὲ τὴν κόρη π' ἀγαπᾶ, διότι εἶναι πολὺ καταδεχτικὴ καὶ πολὺ καλοψυχὴ, καὶ εἰς ὑπερηφάνους τῶν τις μεταχειρίζεται σὺν φιλενάδης τῆς καὶ ἄχι σὺν ὑπερηφάνους, ὅταν θὰ βρεθῇ ἀφορμὴ νὰ ἀναφερθῇ τὸ ὄνομα μου ἢ ἂν τύχῃ νὰ σὲ γνωρίσῃ τίποτε γιὰ μένα, ἀφοῦ βλέπεις κυριότατοι ἀπέναντι, τί τὰ παραθύρα μας, νὰ τῆς πῶς μὲ γνωρίζεις ἀπὸ τὴν πατρίδα καὶ νὰ τῆς λέγῃς ὅλο καὶ καλὰ λόγια γιὰ μένα πού νὰ νυμφεῖται νὰ τὴν κάνῃς νὰ μὲ συμπαθήσῃ καὶ ἐκείνη μὲ τὸν καιρὸ. Μὰ ἔξω, τὰ μάτια σου τέσσερα νὰ μὴ κακαλάβῃ ποτὲς δι' ἐγὼ σοῦ εἶπα τίποτε, οὔτε πῶς σὲ γνωρίζω, οὔτε καὶ πῶς τὴν ἀγαπᾶ. Αὐτὸ τὸ κορίτσι ποῦ εἶδες καὶ ἐφυγε τώρα, γνωρίζεις τὸν πόνο μου καὶ θέλει τὸ καὶ μὲν μὲ κάθε τρόπο νὰ μὲ βοηθήσῃ ἐπειδὴ εἶναι ἀδελφὴ ἐνδὸς πολὺ, πολὺ φίλου μου. Καὶ ὅταν θὰ θέλω τίποτε θὰ σοῦ τὸ μὴνῶ μὲ αὐτὴ τὴν κοπέλα ποῦ εἶνε καὶ συγγενὴς τῆς κόρης, ποῦ ἀγαπᾶ. Καὶ ἐσὺ νὰ τῆς ἐμπιστεύσῃς, δι' αὐτὴν.

Μαρία: (Νεροπαλά) Σὰς εὐχαριστῶ κ. Πρόξενε. Τὸ γνωρίζω γὰ καὶ το λέγε καὶ ὅλοι οἱ συμπατριώτες μας πῶς ἀγαπᾶτε καὶ ὑποστηρίζετε τοὺς συμπατριώτας μας πολὺ.

Πρόξενος: Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια Μαρία. Σ' ὅσους συμπατριώτες μας μπορῶ νὰ κάμω καλὸ, τὸ κάνω καὶ σὲ σὲνα ἐλπίζω νὰ κάμω ἕνα πολὺ μεγάλον καλὸ. Ἀγαπᾶ λοιπὸν Μαρία μου μὴ κόρη πάμα πολὺ. Μὰ πάρα πολὺ ὅσο μπορεῖς νὰ φαντασθῇς.

Καὶ ἀπεφάσισα νὰ τὴν πᾶρω. Μοῦ προέβλεπον μὴ ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν μὲ πολλὰ ἐκατομμύρια καὶ πολλὰ ἄμορφη. Μὰ ἐμὲ νὰ μήτε οἱ ὠμορφίαις μήτε τὰ ἐκατομμύρια μὲ τραβᾶνε. Μὲ τραβᾶν ἡ εὐγενικὴ ψυχὴ καὶ ἡ καλὴ γνώμη. Καὶ αὐτὴ τὴν κοπέλα ποῦ ἀγάπησα διότι ἐμὰ θὰ πῶς ἔχει μὴ χρυσὴ ψυχὴ καὶ εὐγενικὴ γνώμη. Ἐγὼ ὅμως δὲν θὰ παντρευθῶ ποτὲ χωρὶς

νὰ μ' ἀγαπᾷ καὶ ἡ κόρη τοῦ θὰ πᾶρω γυναῖκα μου. Μ' αὐτὴ ὅμως π' ἀγάπησα οὔτε γνωρίζομασθε καθόλου καὶ οὔτε τὸ γνωρίζει φυσικὰ ὅτι τὴν ἀγαπᾶ. Θέλω λοιπὸν νὰ μ' ἀγαπήσῃ καὶ ἐκείνη. ἔτσι μόνη τῆς, αὐτοπροαίρετα ὅποτε μόνον μπορεῖ νὰ εἶμαι εὐτυχής, σ' αὐτὸ ἄπάνω θέλω λοιπὸν νὰ μὲ βοηθήσῃ καὶ σὺ καὶ νὰ πᾶς σὲ σπῆτι τῆς κόρης ποῦ ἀγαπᾷ ὑπέρτατα.

Μαρία: Ἐγὼ εἶμαι ἐκδοχὴ κ. Πρόξενε σ' ὅτι μπορῶ. ἂν καὶ τὶ περὶ νὰ ἐμένα τῆς φτωχῆς ἀπὸ τὸ χεῖρ μου, Μὰ πῶς νὰ τὸ κάμω ὅμως κ. Πρόξενε, ποῦ ντρέπομασ τὸν παραφέντη μου ποῦ νὰ εἶναι πολὺ εὐγενικός ἄνθρωπος καὶ δὲν ἔχω κανένα παράπονο μαζὶ του, νὰ φύγῃ ἔτσι ξάφνου ἀπὸ τὸ σπῆτι του χωρὶς νὰ τὸν προειδοποιήσω 10 μέρες τοῦλάχιστον προηγήτερα νὰ βρῇ ἐν τῷ μεταξὺ καμμιὰ ἄλλη;

Πρόξενος: Ἐνοία σου Μαρία μου καὶ ἔχουμε μετὶς συνεννοηθῇ διότι εἶμαι καὶ φίλος, γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα καὶ θὰ φύγῃς μὲ τὴν εὐχαρίστησίν του.

Μαρία: Αἶ, τότες μάλιστα.

Πρόξενος: Ἐπειδὴ ὅμως εἶσαι φτωχὸ κορίτσι καὶ οὐ καμμένη Μαρία, ἂν ἐστελέψῃς μὲ καλὸ ὡς ἐλπίζω, ἂν ἐξελθῇς γιὰ νὰ κάμῃς τὴν προίκα ἕνα ρεγάλο, γιὰ νὰ κάμῃς τὴν προίκα σου, χίλιες λίρες ποῦ σὲν πατρίδα ὑστερᾷ, μ' αὐτὴν τὴν προίκα παίρνεις τὸν καλλίτερον τοῦ χωρισμοῦ.

Μαρία: (συνεσταλμένα) Γιὰ τὸ θεὸ κ. Πρόξενε τί λέτε; νὰ πληρωθῶ πῶς θὰ πῶ δυὸ καλὰ λόγια γιὰ τοῦ λόγου σας ποῦ τάξιζετε; (κάνει μορφασμὸν) Μὰ μὴ, ὁ θεὸς νὰ φυλάξῃ (ὁ Πρόξενος ἐν τῷ μεταξὺ γράφει ἀπὸ δειξίν).

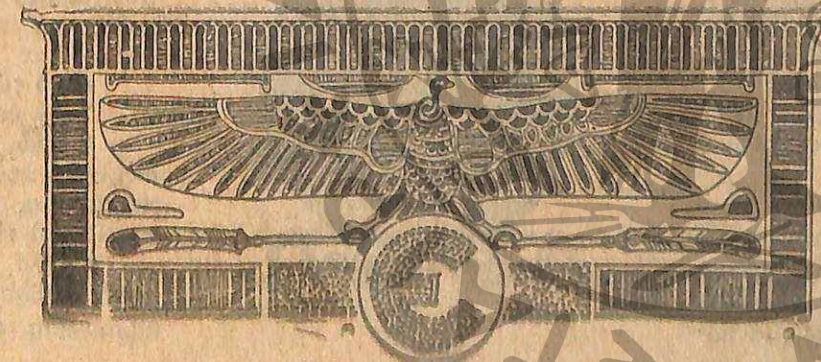
Πρόξενος: Σώπα σὺ καλὸ κορίτσι, καὶ αὐτὸ δὲν εἶνε πληρωμὴ, εἴνε δῶρο. Καὶ τὰ καλὰ κορίτσια ὅπως ἐσὺ πρέπει νὰ καλοτυχεῖς, μόνο πᾶς αὐτὴ τὴν ἀπόδειξις τίς χίλιες λίρες ἐν περιπτώσει ποῦ τελειώσῃ τὸ συνοικέσιο, (σηκώνεται ἐπάνω παίρνει τὸ τσαντάκι τῆς ἀπὸ τὸ χεῖρ τῆς, ἐκείνη ἀνδιστά μὲνης τὸ ἀνοίγει, τὴν βάζει μέσα τὸ κλειδί καὶ τῆς τὸ δίνει). Ἐκείνη διαμαρτυρεῖται καὶ κάνει νὰ τὸ ἀνοίξῃ).

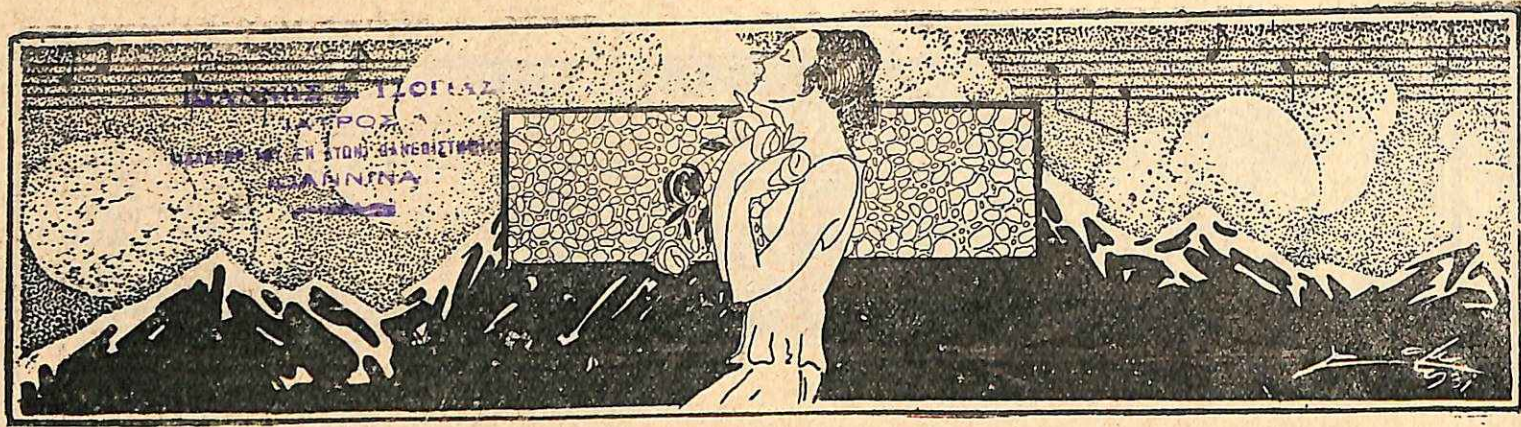
Μαρία: Τὶ νεροπὴ γιὰ μένα γιὰ τὸ θεὸ. Ὁχι, ὅχι (καὶ κάνει ν' ἀνοίξῃ τὸ τσαντάκι ὁ Πρόξενος τὴν ἐμπ. δίνει, τὴν τραβάει ἀπὸ τὸ μαρμάρι καὶ τῆς λέγει).

Πρόξενος: Ἄντες τώρα σὲ καλὸ Μαρία μου ἀντὶ σὲ καλὸ (ἐπιστρέφει δι' οὗ ἐχει βρῇ σχεδὸν ὅλο ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, τὴν κλείει, βηματίζει πρὸς τὴν κάτω σιγῶνα τοῦ ὡσεὶ σχεδιάζων ἀνοίγει ἡ θύρα ἀποτόμως εἰσέρχεται βιαστικὰ ὁ γνωστός Γιώργος καὶ ἀνελ χαιρετισμοὶ λέγει μὲ γέλωτα καὶ χαρὰ).

Γιώργος: Καὶ εὐόρθωμα πρῶτον,

(ἀκολουθεῖ)

ΘΑΛΑΣΣΙΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΗ ΣΠΗΛΙΑ

Δε θα μπορέση ποτέ να φύγη από τη μνήμη μου μια χαριτωμένη ακρογιαλιά, που μικρός μικρός γνώρισα, όπου κάθε ακτινόμαλλη αύγουλα πρώτος χαιρετούσα το πρωτογέννητο κύμα που τη γλυκοφιλούσε. Έτσι, με την ανάμνησι πολλές φορές φωτίζω τη σκοτεινή που έριξε στη ζωή μου η αλήθεια, που, ψυχρή σαν ύστερη πλάκα και σκληρή σαν μάτι δημίου, σβύνει με την παγωμένη πνοή της κάθε ευτυχίας ακτίνα, που γλωμώ προσπαθεί κάπου κάπου να γλυκαίνει το βαθύ της ψυχής μας σκοτάδι... Άλλα, τί τα θέλω; Πόσοι θα μπορέσουν να ιδούν μες το λογισμό μου, όσα κι' αν είπω;... Πόσοι;

Στη χαριτωμένη εκείνη ακρογιαλιά ήρχονταν τό καλοκαίρι, που γλυκό γλυκό το μαεστράλι κάνει το πέλαγο ν' ανατριχιάζει. ήρχονταν δυο τρείς γνώριμες μου φελούκες, δυο τρείς καλαματιές, ν' αράζουν και να ξεφορτώσυν τα ψάρια πουχαν σκλάβώσει τ' αγκοιμήτα δίχτυα τους.

Και πήγαινα, σαν σε προσκυνητήρι, να καθήσω ανάμεσα στους αγαπημένους μου ψαράδες, απάνω σ' ένα κομμάτι πανί ή σε μια κουλούρα παλαμάρι, ν' ακούσω τα παραύχονα των τραγουδιών τους, να μυριστώ το κατράμι της φελούκας τους και τη μαγευμένη ευωδιά του γυαλού τους, να ιδώ, σαν ξερωτευμένα τ' αστέρια που καθρέφτιζαν τρεμουλιαστή την όψη τους, στ' ασημόνερα, ν' ακούσω του νυχτοπουλιού το βογγητό πάνω απ' τ' αγκυρόβατα της βραχωμένης ακρογιαλιάς, αλλά μάλιστα για ν' ακούσω τα παραμύθια του γέρο-Λάρα, του ψαρά.

Μια νύχτα ξημερώθηκα με το παραμύθι, που θα σάς διηγηθώ κ' εγώ τώρα.

«Του Καπετάν Μήτρου το καράβι γύριζε από ταξίδι μακρινό· είχαν αφήσει πίσω του μεγάλες φουρτούνες και πάντες μπροστά φιλόξενη στεριά. Ο γέρο-Μήτρος είχε μια κό-

ρη του μαζί του, μια νεράιδα του γυαλού από κείνες που μονάχα στα παραμύθια και στα όνειρα απαντά κανείς... Ο βορράς παίζει με το ναύτη, άνικανος να τον βλάβη, σκοτώνει όμως την αφρόπλαστη κόρη μ' ένα του σφιχταγκάλισμα.»

«Μπροστά τους ξανόγαν πέλαγο ακόμα, χωρίς καμιά ακρογιαλιά να καρτερή στην αγκαλιά της τα κύματά του... Μά, το χλωμό κουφάρι της Λιλής θέλει κρεββάτι από στεριά για ναύρη τον ύστερόν και τον αιώνιο ύπνο.

θέλει κρεββάτι άνήλιαστο, να νάνε στη στεριά. Όχι στο μαύρο πέλαγο νεροχτισμένο λυήμα να της θυμίζει τη ζωή κάθε άφρισμένο κύμα και κάθε άχεινοφίλημα από την ξαστεριά...

«Πλάι του ξάρνου ξανοίγει ο γεροπατέρας τα άγρια βράχα της Λαχιάς. Άλλά τα βράχα της Λαχιάς είναι στοιχειωμένα, και κανένας ναύτης δεν θέλει συντροφέψη το άγνό κουφάρι ως τη στερή του φωλιά.

«Α Γέρο-Μήτρο, μονάχος σου θα την θάψης, καταμόναχος...»

«Μικρή φελούκα παίρνει το ζωντανό πατέρα και τη νεκρή του κόρη. Και ποιός από τους δύο είναι πιο

νεκρός, ή θολωμένη μου ματιά δεν μπορεί να ξεχωρίση...

«Μονάχος του τραβῶ κουπί για τους στοιχειωμένους βράχους, που ξανοίγει μπροστά του, θαμπός ακόμα από την πρωινή καταχνιά,

«Λες κ' ή αφροσταλαγματιές π' αφήνει κάθε κύμα σαν έρχεται να φιλήση το νεκροκράββατο που κολυπάει, λες κι' είναι τα δάρκνα που χύνει στην νεροπομπή της Λιλής της ή θάλασσα.

«Δυο φορές θα βαφτίση ακόμα τα κουπιά της ή βαρκοῦλα στο νερό, και το φόρτωμά της θα γίνη φόρτωμα της άμμουδιάς... Μά, τί έχει ο γέρο-Μήτρος; Τα κουπιά του φεύγουν απ' τα χέρια και πέφτει ξάρνου απάνω στο άψυχο κορμί της Λιλής του... Του φεύγουν απ' τα χέρια τα κουπιά, και, μαζί τους, το λογικό του σκοτεινιάζει... Πατέρας! Πόσοι και πόσοι δε γνωρίζουμε τι κλεί μέσα του το άγιο αυτό όνομα... Πατέρας!

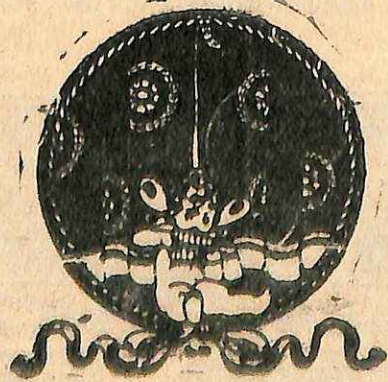
«Μά, τί θα γίνουν τώρα; Δεν τους είδε καμιά ματιά απ' το καράβι που παλεύει πίσω τους; Δεν είναι κεί καμιά καρδιά που να χτυπά γι' αυτούς; Καμιά ψυχή για ν' άψηφήση τα στοιχειά και να τους συντροφέψη;... Καμιά;— Α, όχι! Κάπου αντιλαλήθηκε πικρά ο στεναγμός του δύστυχου πατέρα... Θάλασσα χωρίς φουρτούνα και ναύτες χωρίς καρδιά, δεν ακούστηκε πουθενά.

«Κουπιά λοιπόν είναι τα θεριωμένα κείνα χέρια και τιμόνι αλάθευτο το δασωμένο στήθος του Λάμπρου, που, σε μια στιγμή, πλάγιασε ή βαρκοῦλα να τον δεχθῇ στην αγκαλιά της;

«Δυο τώρα θα συντροφέουν τη Λιλή στην ύστερή φωλιά της...

«Εδώ κοντά βρίσκονταν μια σπηλιά, που βγαλε ως τώρα μύρια παραμύθια, Να ή πειδ στοργική αγκαλιά για τη Λιλή!

«Άλλά, τ'είν' αυτό; Ός εδώ ήσαν ο δρόμος σου, Λάμπρο;... Τα παραμύθια τί δεν κάνουν! Η καρ-

ΜΙΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Αγαπητέ μου κ. Βουτετάκη
Υστερ' από 16—17 χρόνια ξαναβρίσκω σ' αν άγάπη παλιά το «Έγερτήριο» «Έθνικόν Έγερτήριο» τότε

Τότε ήμουνα 14 έτών τώρα 31. Τότε μαθητής γυμνασίου τώρα Ειρηνοδίκης.

Τότε στα πρόθυρα της άγάπης τώρα έγγαμος με δυο παιδιά.

Τότε με όνειρα πολλά τώρα με τα περισσότερα πραγματοποιημένα.

Πέρασαν χρόνια πολλά τέλειωσα το γυμνάσιον Κερκύρας, ένεγράφην στο Πανεπιστήμιον, έστρατεύθην, έπολέμησα, ήχημαλωτίσθην, άπελευθερώθην, έτελείωσα τας σπουδάς μου λαβών δίπλωμα Νομικής τόν Ιανουάριον 1925 και την άδειαν του δικηγόρου τόν Ιανουάριον του 1926. Έδικηγόρησα έν Αθήναις επί δύο έτη διά να σταματήσω το 1927 στο διάβα μιας πτωχής την όποιαν ήγάπησα και συζηεύθην. Διά ν' άποφύγω την μνήν των γονέων μου διωρισθην Ειρηνοδίκης και έχω όρεξιν να σταδιοδρομήσω στον δικαστικό κλάδο... Έτσι με εύρίσκει το Έθν. Έγερτήριο.

Ότι έχω τό έχω και τό όφείλω στον

πνευματικό πατέρα μου, ύστερα απ' την μητέρα μου και αυτός ο πατέρας μου είσαι σύ «Έγερτήριο».

Γιά όλα αυτά έκτός απ' την άγάπη μου και την ύποσθηξιν μου (έδώ αγοράζουν όλοι τό Έγερτήριο άλ' τον ένθουσιασμό μου όρμώμενοι) και νομίζω ότι πωλούνται πολλά φύλλα σε μιάν Όρεστιαδα 3.500 κατοίκων.

Δωρίζω λοιπόν τόν τόμον 1915—16 στον κ. Βουτετάκη χαροδεμένον, τόν έφύλαξα ως κόρην όφθαλμού, τόν διέσωσα ως ιερόν κειμήλιον κα! τόν δωρίζω ως τοιοῦτον. Άποχωρίζομαι τών πλέων άλλων κειμηλίων τών νεανικών μου χρόνων με πόνον τόσον όσον και με εύχάριστην διότι τόν προσφέρω σ' εκείνον που άξίζει.

Δέν θέλω ούτε άμοιβήν ούτε συνδρομήν διά την περoχήν ταύτην κ. Βουτετάκη εάν έπιμένετε όμως σάς συνιστώ να έγγραψετε ως συνδρομητήν του Έγερτηρίου δι' έν έτος τόν διδάσκαλον Άνδρέαν Σαλβάνον Οινόνη—Όρεστιάδος.

Διατελώ μετά της προσηκούσης τιμής
Δαπέργολας
Ειρηνοδίκης—Όρεστιάς

15—2—1932

Σημ. Έγερ. Είναι τόσον όμορφο τό άνωτέρω γράμμα του Ειρηνοδίκου Όρεστιάδος κ. Δαπέργολα από άπόψεως διατυπώσεως, τόσον ευγενικόν από άποψε-

ως ευνενόκων, τόσον άποστολήν του «Έγερτηρίου» την όποιαν έδικαιοῦτο συνεπεία της ύπ' αυτού άποστολής προς ήμας όλων τών φύλλων του Έγερτηρίου του 1915 και 16 διά τα όποια είχον έποσχεθῇ μιάν έτησίαν συνδρομήν δωρεάν, την δωρίζει εις ένα πτωχόν διδάσκαλον, του όποιου την άυτοβελτίωσιν επιθυμεί νη ύποβοήθησιν.

Γι' αυτά όλα τα τόσον όμορφα, τα τόσον ευγενικά, τα τόσον άνθρωπινικά, να ευχαριστωμεν, να συγχαώμεν τόν τώος άγνωστον φίλον και ήδη τόσον πολύ γνωστόν και από τα μυχαυτάτα της καρδιάς μας παμφίλοτον Δαπέργολαν, είναι νομίζομεν όλως περιττόν. Ας του σφίξωμεν μόνον νορρως θερμά τό χέρι και άς εύχηθώμεν εις την πτωχόν χώραν μας, την λειψανδρον Έλλάδα μας να γεννά όμοια τέκνα πάμπολλα όποτε ο δρόμος της θα έγινετο ξελευτός και άνθόσπαρτος.

ως αισθημάτων, τόσον ύπερόχον από άπόψεως πολυχρόμου και πολυχύμου διακυνάσεως της ζωής του, ήτις ένεφάνισεν τας ώραιότερας και τραγικότερας έναλλαγάς σ' ένα έλάχιστον χρονικόν διάστημα—σπουδαστής, πολεμιστής, αϊχμάλωτος, έπιστήμων, έρπετευμένος, παντρεμένος, κακιομένος με τούς γονείς του, διότι ο γυιός των ύψητεών την σκέψιν και τό αισθημα έρόσπετο προς τόν θεϊον γάμον, ένω οι γονείς του θα τόν όνειροπόλουν έμπορικόν και ήδη, με την οίκογενειακήν ευτυχίαν αγκάλιασμένος, συνισταμένην από μια άναπαύσαν και άγαπημένη σύζυγον και από τόν καρπὸν του γάμου του, δυό άγγελούδια, χάριμα άναμφιβόλως της ψυχής του και τροφή τών έλπίδων του, ιεροφάντης, λειτουργός της θεμίδος, με τό εύφορόν τον συναίσθημα ότι ήξάθη, επί γής εύρισκόμενος, να έκτελή έρπον Θεών.

Ευτυχ ή φίλε! Πόσον σε μακαρίζω, διότι ή σταδιοδρομία σου, ένω ύπηρες τόσον πολυκύμαντος, κατεστάλαξεν εις τό κέντρον της αληθινής ευτυχίας, την όποιαν άπαρτίζουν: ο ευτυχής γάμος σου και τό ύψηλόν έργον σου.

Άλλ' ως να μην ήρουν όλα αυτά, ο ευγενικός Δαπέργολας μας εμφανίζεται προικισμένος με τό ευδότερον χάρισμα, τό χάρισμα του άλτρονισμού και την δωρεάν άποστολήν του «Έγερτηρίου» την όποιαν έδικαιοῦτο συνεπεία της ύπ' αυτού άποστολής προς ήμας όλων τών φύλλων του Έγερτηρίου του 1915 και 16 διά τα όποια είχον έποσχεθῇ μιάν έτησίαν συνδρομήν δωρεάν, την δωρίζει εις ένα πτωχόν διδάσκαλον, του όποιου την άυτοβελτίωσιν επιθυμεί νη ύποβοήθησιν.

Γι' αυτά όλα τα τόσον όμορφα, τα τόσον ευγενικά, τα τόσον άνθρωπινικά, να ευχαριστωμεν, να συγχαώμεν τόν τώος άγνωστον φίλον και ήδη τόσον πολύ γνωστόν και από τα μυχαυτάτα της καρδιάς μας παμφίλοτον Δαπέργολαν, είναι νομίζομεν όλως περιττόν. Ας του σφίξωμεν μόνον νορρως θερμά τό χέρι και άς εύχηθώμεν εις την πτωχόν χώραν μας, την λειψανδρον Έλλάδα μας να γεννά όμοια τέκνα πάμπολλα όποτε ο δρόμος της θα έγινετο ξελευτός και άνθόσπαρτος.

ΑΝΘΟΔΕΣΜΕΣ ΣΚΕΨΕΩΝ

Αί γυναίκες σκέπτονται συνήθως ότι επιθυμούν.

Τα όμοια χείλη είναι εκείνα, που κατό την όρρωτάτην παρβολήν των άσχαίων, έχον τό σχήμα του τόσου του έρωτος, χείλη ούτε μικρά ούτε μεγάλα χωρίς ύπερβολικήν ευθυμότητα, ούτε άναμικλήν άσπράδα...

Ο γέρο-Μήτρος ήταν τοελλός

ΗΛ. Ι. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥΛΟΣ

Η ΡΗΓΟΠΟΝΛΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ.

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ
ΠΟΥ ΒΓΗΚΕ
ΑΠΟ
ΒΕΖΟΥΒΙΕΣ
ΦΛΟΓΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τι πώς αγάπησε μιὰ βασιλοπού-
λα : Μήπως είχε ελευθερία στην έ-
κλογή σάν η ψυχή του βάλθηκε ν' ά-
νοιχθῇ στὸν ἔρωτα : Μήπως δὲ θὰ
τὴν ἀγαποῦσε τὸ ἴδιο ἂν ἦταν καὶ
βοσκοπούλα : Καὶ τὸ μυαλό του ξε-
γελασμένο ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴ πλάνη
καὶ φτερωμένο ἀπὸ τῆς φαντασίας
τῇ δύναμει, ἔβλεπε ἕνα μικρὸ ξύλινο
καλυβάκι μέσα στὸ δάσος, μὲ μιὰ
μικρὴ χωριατοπούλα γιὰ νοικοκυρά,
μιὰ χωριατοπούλα μὲ τὸ πρόσωπο καὶ
τὰ γαλανά μάτια τῆς Ἀρετούσας νὰ
στέκη στὸ χαμηλὸ κατώφλι νὰ τὸν
περιμένῃ κι' αὐτὸς, ἕνας ἄπλως κυνη-
γὸς νὰ προβάλῃ πίσω ἀπ' τὰ δέντρα
καὶ ν' ἀποθέτῃ στὰ χέρια τῆς καλῆς
του, μὲ τὸ χαμόγελο τῆς εὐτυχίας στὰ
χείλη, τὸ φτωχὸ κυνήγι ποῦχε σκο-
τώσει γιὰ τὸ μεσημεριάτικο φαγη-
τό ...

Τὸ τέλος τοῦ ὀνείρου συνῶδευε
πάντα ἕνας στεναγμὸς κι' ἡ πραγμα-
τικότης, σκληρὴ, τοῦδειχνε τὴν ἀγα-
πημένη του μέσα σ' ἕνα παλάτι, στε-
φανωμένη μὲ στέμμα χρυσάκινο, ἕνα
ἐκθαμβωτικὸ ἥλιο ποὺ δὲν μπορούσε
οὔτε νὰ τὸν κυττάξῃ κατὰματα ... Πό-
σο πικρὸ ποῦναι τὸ ποτήρι τοῦ πό-
νου σάν τὸ κερνοῦν τὰ λιγοσπότητα
χέρια τῆς ἀγάπης !

Πόσο βαρὺ εἶναι τὸ χυῖμμα
σάν πέφτει, ἔαφνου καταγῆς ὕστερα
ἀπὸ τὸ θεόρατο πέταγμα ποὺ χαρί-
ζει ὁ πόθος καὶ ποὺ κάνει τὴν πτώ-
ση μεγαλύτερη ... τὸ ψέμμα τῆς ἀ-
γάπης εἶναι μεγάλο καὶ βαρὺ κι' ἡ
ζωὴ μᾶς ποτίζει μ' αὐτὸ λίγο-λίγο κι'
ἡ νεότης τὸ δέχεται σάν τροφὴ ἀπα-
ραίτητη κι' ὅταν νοιώσῃ μὲ τὴν ἀφι-
νι ποτίζηται εἶναι ἀργὰ γιὰ νὰ στα-
ματήσῃ τὴ χορῇ του ... ἔχει γίνῃ
ἕνα μαζὺ τῆς.

Ὁ ἔρωτας δὲν εἶναι μονάχα μιὰ
εὐχαρίστηση στοὺς νέους ἢ
μιὰ ἀνάγκη, εἶναι ἡ ἴδια ἡ
οὐσία τῆς, ἡ ἴδια ἡ νεότης.
Κι' ὅταν χάσῃς πιά τὴν ἀ-
γάπη καὶ σοὺ κλειστῇ ἡ πόρ-
τα τῆς χαρῆς, ὅταν σοὺ πά-
ρουν αὐτὴ τὴ θεία τροφή,
τί σ' ἀπομένει : Τί μπορείς
νὰ βάλῃς στὴ θέση τῆς γιὰ ν'
ἀντικαταστήσῃ δι' οὐπῆραν;

Ὁ Ἐρωτόκριτος ἄνοιξε τὰ μάτια
καὶ κύτταξε τὴν κάμαρα του. Τ' ἀ-
γαπημένα ἐπιπλα τοῦ φάνηκαν δίχως
ἐνδιαφέρον, τὰ βιβλία χωρὶς περιε-
χόμενο ἢ κάμαρη ἀγνωστὴ κι' αὐτὸς
ἕνας ἔενος διαβάτης ποὺ δὲν εἶχε θέ-
ση κ' εἰ μέσα. Ἐνα μπουκέτο φωτός,
ποὺ χυνόταν πλούσια ἀπὸ τὸ παρά-
θυρο, τοῦ ἦταν τόσο ἄρωμο κι' ἀ-
διάφορο ποῦνοιωσε μονομιᾶς πὼς
οὔτε καὶ μέσα οὔτε ποθενά ἄλλοῦ
στὸν κόσμον δὲν βρισκόταν πιά θέση
γιαυτὸν. Ἐκλείσε πάλι τὰ μάτια
κι' αἰσθάνθηκε τὴ γαλήνη τοῦ θα-
νάτου, ἐλκυστικὴ, μιὰ γοητεία νὰ
τὸν καλῇ ...

Πὼς θ' ἔλεγε ἔτσι, σκεπάζοντας
μὲ τὰ βλέφαρα τὴ σκέψη καὶ τὴ ζωὴ
μέσα του, νὰ σβύσῃ στὸ ἄπειρο, νὰ
χαθῇ ἔτσι ὅπως χάθηκε κι' ἡ ἀγάπη
του.

Ἀξαφνὰ ἡ πορτοῦλα ἀνοίχτηκε
σιγὰ-σιγὰ καὶ τὰ στοργικὰ βήματα
τῆς μητέρας του πλησίασαν μὲ προ-
φυλάξη γιὰ νὰ μὴν ξυπνήσουν τὸν
ἄρρωστο ...

Ὁ Ἐρωτόκριτος ἄνοιξε τὰ μά-
τια καὶ ἔαφνιστηκε μὲ τὴ λάμψη ποῦ-
ταν χυμένη στὸ πρόσωπο τῆς μητέ-
ρας του. Στὰ χέρια τῆς κρατοῦσε
τέσσερα κατακόκκινα μῆλα, καὶ τὰ
τέσσερα σ' ἕνα κλωνάρι, τόσο ὡσαύ-
τα ποὺ θάλεγε πὼς δὲν ἦσαν ἀλη-
θινά.

Σοὺ φέρνω ἕνα ξαρωστικὸ παι-
δί μου ... ἂν βρῇς ποῖός σου τὸ στέλ-
νει ...

Ὁ Ἐρωτόκριτος κύτταξε τὰ θαν-
μάσια μῆλα μὲ τὴν ἴδια ἀδιαφορία
ποῦχε κυττάζει πρωύτερα τὰ ἐπιπλα
τῆς κάμαρας του. Γιὰ νὰ εὐχαριστή-
σῃ ὅμως τὴ μητέρα του τὰ πῆρε στὸ
χέρι κι' ἔδειξε μιὰ προσποιητὴ εὐχα-
ρίστηση καὶ θαυμασμό.

Ἀλήθεια, εἶναι ὠραῖα, εἶπε.
Ποῖός ἄλλος μπορεῖ νὰ τὰ στέλνῃ πα-

ρὰ ὁ Πολύδωρος. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς
γονεῖς μου, δὲν ἔχω καμιὰ ἄλλη
καρδιά ποὺ νὰ νοιάζεται γιὰ μένα
παρὰ τὸν καυμένο μου τὸν πιστὸ φί-
λο ; Καμιὰ ἄλλη καρδιά, ξαναεἶπε,
μὲ πικρία.

Κι' ὅμως νὰ ποὺ δὲν τὸ βρῆκες
Ἐρωτόκριτε. Ὑπάρχουν κι' ἄλλοι
φαίνεται ποὺ σ' ἐχτιμοῦνε καὶ σ' ἀ-
γαποῦνε. Τὰ μῆλα τὰ στέλνουν ἀπὸ
τὸ παλάτι κι' εἶναι μεγάλῃ τιμὴ γιὰ
σένα ποὺ οἱ ἀφέντες σ' ἔχουν σὲ τόση
υπόληψη.

Ὁ Ἐρωτόκριτος χάθηκε γιὰ τὴν
τιμὴ ποὺ τοῦκανε ὁ Ρήγας, γιὰτὶ δι-
κό του νόμισε τὸ δῶρο, μὰ θέλησε
περισσότερα νὰ μάθῃ καὶ ῥῶτῃσε τὴ
μητέρα του μὲ ποιὸν τᾶστειλαν.

Τᾶφερε ἡ μικρὴ Ἑλπινίκη.
Ἡ Ἑλπινίκη ! Μὰ πὼς ὁ Ρή-
γας δὲν τᾶστειλε μὲ κανένα ἀπεσταλ-
μένο σπαθάριο ὅπως ταίριαζε Μή-
πως τοῦ τᾶστειλε ἡ Ρήγισσα ; ἔ; βέ-
βαια ἔτσι θάνα.

Ἡ Ἑλπινίκη ἀνῆκε στὴν ἀκο-
λουθία τῆς.

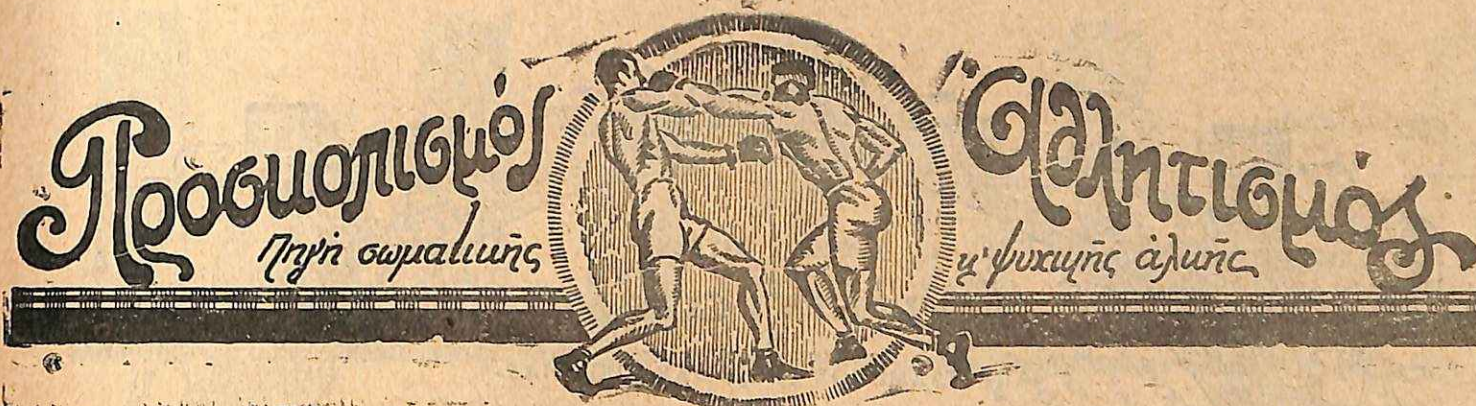
Κατάλαβα, μητέρα, τᾶστειλε ἡ
εὐγενικὰ ῥήγισσα κι' ἡ τιμὴ εἶναι
περισσότερο δική σου παρὰ δική
μου.

Ἀπὸ τὴν ἐκτίμησι καὶ φιλία
ποῦχε σὲ σένα θυμήθηκε καὶ τὸ γυῖο
σου.

Ἐ, λοιπὸν πάλι δὲν μάντεψες
παιδί μου ... τὰ μῆλα τᾶστειλε ἡ
Ρηγοπούλα ... στὸν παιδικὸ φίλο τῆς.
Ἡ Ἑλπινίκη τᾶφερε πεταχτὴ καὶ
βιαστικὴ καὶ μοῦπε μάλιστα πὼς ἡ
Ἀρετοῦσα τῆς παράγγειλε νὰ τὸ πῇ
πὼς εἶναι δῶρο δικό τῆς γιὰ τὸν
ἄρρωστο ...

Βλέπεις τώρα, καλὸ μου παιδί,
πὼς εἶναι μονάχα γιὰ τὸ χατήρι τὸ
δικό σου ποὺ κόπηκαν τὰ βασιλικά
τοῦτα μῆλα.

Ἡ καρδιά τῆς μάνας, βοηθη-
μένη ἀπὸ τὴ διαίσθησι ποὺ
καίρει ἡ ἀγάπη κι' ἡ ἔ-
γνοια γιὰ τὸ παιδί τῆς ποὺ
τὴ μεταμορφώνει σὲ διαρκὴ
κατάσκοπο καὶ ἐρευνητὴ γιὰ
κάθε τι ποὺ τὸ ἀφορᾷ, μαν-
τεύει πάντα τὰ μυστικὰ τοῦ
παιδιοῦ τῆς ὅσο κι' ἂν προ-
σπαθῇ νὰ τὰ κρύβῃ.
(ἀκολουθεῖ)

(ὑπὸ Γο. Στεφάνου)

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Οἱ γυμναζόμενοι εἰς τὸ ἄλμα
σχεδὸν πάντοτε ἐκράτουν εἰς χεῖρας
«ἀλτήρας» πρὸς ἰσορροπίαν τοῦ σώ-
ματος. Ὡς δὲ μᾶς γνωρίζει ὁ Φιλό-
στρατος, εἰς τὸ περὶ γυμναστικῆς βι-
βλίον του, τοὺς ἀγωνιζομένους εἰς τὸ
ἄλμα συνῶδευε καὶ αὐλὸς ἵνα διὰ τῆς
μουσικῆς ὑποβοηθεῖται ὁ ἄλτης.
Ἐκτὸς τοῦ ἀνωτέρου, πηδήμα-
τος, μνημονεύονται καὶ ἄλλα. Ὅπως
τὸ ἄλμα εἰς ὕψος ἢ εἰς βαθέα μέρη,
τὸ ὑπερπηδᾶν τάφρον, τὸ λακνίζειν
καὶ ἄλλα.

Ἀσχέτως ὅμως ἔαν οἱ Ἕλληνες
ἐγνώριζον τὸ ἄλμα καὶ ἐγυμνάζοντο
εἰς αὐτό, δὲν ἔθεωρεῖτο ἐντούτοις ὡς
σπουδαῖον ἀγώνισμα. Διὰ τοῦτο καὶ
δὲν γίνεται εὐρὺς περὶ αὐτοῦ λόγος.

Η ΠΑΛΗ

Σπουδαιότατον ἀγώνισμα κατὰ
τὴν Ἑλληνικὴν ἀρχαιότητα ἀναμφιβό-
λως ἦτο ἡ πάλη, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἡ
«παλαίστρα» ἔλαβε τὸ ὄνομα. Ἀπό-
δειξίς δέ, ὅτι ἐτιμᾶτο ἰδιαίτερος, ἔ-
γινε δὲ ἐν τέλει καὶ ἡ κυριώτερα ἀ-
σχολία τῶν ἐφήβων εἶναι τὸ γεγονός,
ὅτι τάχιστα ὑπεσκέλισε τὸν δρόμον.

Ἀνεπτύχθη δὲ ἡ πάλη εἰς τοι-
οῦτον σημεῖον τεχνικῆς ἐπιτηδειότη-
τος ὥστε ὁ Πλούταρχος (Συμπόσιον)
καλεῖ τὴν πάλην «τεχνικώτατον καὶ
πανουργώτατον τῶν παλαισμάτων».

Τὴν πάλην οἱ Ἕλληνες ἐθεώρουν
ὡς εὐρεσιν τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἑρμοῦ
Παλαίστρας. Κατὰ τὸν Πτολεμαῖον
ὅμως ἡ παλαιστρική εὐρέθη ἐν Ἀ-
θήναις ὑπὸ τοῦ Φόρβαντος. Ἐπί-
στευον ἀκόμη, ὅτι ὁ Θησεὺς εἶναι ἐ-
κείνος ὅστις ἐτελειοποίησεν αὐτὴν καὶ
τὴν ἔκαμε τεχνικὴν, ἀφοῦ δι' αὐτῆς
ἐφόνευσε τὸν Κερκίονα. Ὁ δὲ Ἴστρος
δέχεται ὡς διδάσκαλον τοῦ Θησεῶς
εἰς τὴν πάλην αὐτὴν ταύτην τὴν Ἀ-
θηναίαν.

Ὁ Πίνδαρος ἀναφέρει, ὅτι καὶ ὁ

Ἡρακλῆς συνεπάλασε μὲ τὸν Ἀν-
ταῖον ὅστις ἦτο κατὰ τὸν Ἡρακλέα
«μορφὴν βραχὺς ψυχὰν δ' ἄκαμπτος».
Ὁ Ἡρακλῆς ὅμως ἀνεκάλυπεν ὅτι ὁ
Ἀνταῖος εἶχε ὑπερφυσικὴν δύναμιν
μόνον ὅταν ἔφαγε τὴν γῆν—τῆς ὁ-
ποίας ἦτο, ὡς γνωστόν, υἱὸς—διὰ
τοῦτο ἐσήκωσεν αὐτὸν μετέωρον καὶ
οὕτω τὸν κατέβαλεν ἐν γένει.

Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἐγένετο
χρησις δύο εἰδῶν πάλης. Τῆς «ὀρ-
θίας πάλης» ἢ «ὀρθοπάλης» ἢ «ὀρ-
θοστάδην πάλης» καὶ τῆς «ἀλινδή-
σεως» ἢ «κυλίσεως».

Καὶ ἡ μὲν πρώτη συνίστατο εἰς
τὸ νὰ πέσῃ κατὰ γῆς ὁ εἰς ἐκ τῶν
δύο συναγωνιζομένων, ὅποτε ὁ ἑτε-
ρος ἐνίκη. Κατὰ τὴν δευτέραν ὅμως
δὲν ἔπαυεν ὁ ἀγὼν, ἔστω καὶ ἂν ὁ
εἰς ἐκ τῶν δύο ἐπιπτε χαμαί.

Ἡ πάλη τότε ἐξηκολούθη καὶ
κατὰ γῆς εὐρισκομένων τῶν παλαι-
στῶν, μέχρις ὅτου ὁ ἡττηθεὶς ὁμολό-
γῃς ἔλεγον. Συνίστατο δὲ ἡ ἀπαγό-
ρευσις εἰς νὴν ὕψωσιν τοῦ δακτύ-
λου, ἥτις ἐλέγετο «ἀνάτασις». Τὸ εἰ-
δος ὅμως τοῦτο τῆς πάλης δὲν εἰσή-
χθη εἰς τοὺς ἀγῶνας. Ἦτο ὅμως κατὰ
τὸν Πλάτωνα (Νόμοι) λίαν χρησίμους
εἰς τοὺς πολέμους.

Κατὰ τοὺς Ὀμηρικοὺς χρόνους
οἱ παλαιστῆς ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ἀγωνι-
ζόμενοι ἠλείφοντο δι' ἐλαίου καὶ ἔκο-

νίζοντο. Διότι οἱ ἀρχαῖοι ἐπίστευον
ὅτι τὸ ἔλαιον κόμνει τὸ σῶμα ἐντο-
νον, εὐστροφον καὶ εὐλύγιστον. Ἡ
δὲ ἐπὶ τοῦ σώματος τοποθετημένη
σκόνη ἠμποδίζει τοὺς παλαιόντας νὰ
διολισθαίνουν συμπλεκόμενοι.

Τοὺς γυμναζομένους ἠλείφον οἱ
εἰς τὰ γυνάσια εὐρισκόμενοι διδάσκα-
λοι, κληθέντες «ἀλείφταις».

Ὅταν δὲ ἑτερομαίετο ὁ ἀγὼν
ἀπέπλυνον τὴν σκόνην καὶ ἀπέξουν
τὸ ἄλειμμα διὰ τινος ὀργάνου «στλεν-
γίδος» καλουμένου καὶ τὸ ὁποῖον ἐ-
χρησίμευεν καὶ εἰς τὰ λουτρά.

Ἦτο ἐκ μετάλλου ἢ ὀστοῦ καὶ
εἶχε τὸ σχῆμα τοῦ σημερινοῦ κουτα-
λιοῦ. Τὸ γνωστὸν ἀγαλμα ὑπὸ τὸ ὄ-
νομα «ὁ ἀποξυόμενος», εἶναι εἰκὼν
ἥτις ἐπιδεικνύει ἔφηβον ἀποξύνοντα
διὰ τῆς εὐρισκομένης εἰς τὴν ἀριστε-
ρὰν τοῦ χεῖρα στλεγγίδος τὸ ἄλειμμα
καὶ τὸν ῥύπον.

Διὰ τὰ λάβη τις μέρος εἰς τὴν
πάλην ὤφειλε νὰ τηρῇ ὁρισμένους
κανόνες. Ἀπαγορεύετο δὲ εἰδικῶς
νὰ μεταχειρίζεται τις τοὺς ὀδόντας
ἵνα καταβάλῃ τὸν ἀντίπαλον. Διότι ἡ
πάλη πλὴν τῶν ἄλλων ἐβασίζετο καὶ
εἰς τὴν λαβὴν ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐπρε-
πεν ὁ ἀντίπαλος ν' ἀπαλλαγῇ.

Τοῦτο δὲν ἦτο εὐκόλον βεβαί-
ως. Πρὸ τῆς ἀνάγκης λοιπὸν εὐρισκό-
μενος ὁ ὑφιστάμενος τὰς συνεπείας
τῆς λαβῆς ἐχρησιμοποίησεν πᾶν μέσον.
Καὶ ἔχομεν τὸ παρὰ τοῦ Πλουτάρχου
ἀναφερόμενον ἀνέκδοτον τοῦ Ἀλκι-
βιάδου.

Οὗτος παλαιὸν μετὰ τινος συ-
ναγωνιστοῦ ἠναγκάσθη νὰ δαγκώσῃ
αὐτὸν ἵνα ἀπαλλαγῇ τῆς λαβῆς του.
Καὶ τὸ ἐπέτυχε. Οὕτω δὲ μόνον δὲν
ἡττήθη ὁ Ἀλκιβιάδης. Τότε ὁ ἀναγ-
κασθεὶς νὰ ἀφίσῃ τὴν λαβὴν, εἶπε
πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην.

Δαγκᾶναι, Ἀλκιβιάδη ὅπως αἱ
γυναῖκες.

Ὅχι, ἀπῆλθον ἐκείνος, ἀλλ' ὁ-
πως οἱ λέοντες.

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΟ ΕΤΕΡΤΗΡΙΟΝ

ΤΕΡΠΕΙ-ΜΟΡΦΩΝΕΙ-ΕΞΥΦΩΝΕΙ

ΚΑΙ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΟΛΥΤΙΜΩΣ ΕΞΥΠΗΡΕΤΟΥΝΤΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΣΑΣ, ΘΑ ΤΑ ΕΧΕΤΕ ΜΟΝΟΝ ΜΕ
150 δρ. που είναι η ετήσια συνδρομή
75 ή εξάμηνος, 40 ή τριμήνος

ΔΙΑΤΙΜΗΣΙΣ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΩΝ

Η τελευταία σελίς του εξωφύλλου Δρχ. 2000 — Δίχρωμος 2500 — Η δευτέρα και τρίτη σελίς Δρχ. 1000 — Δίχρωμος 1.400
Διαφημίσεις εντός του κειμένου και εντός πλαισίου Δρ. 500

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

Ι. Κηπουρόν Σκυλλουντία. Για την συνδρομήν σας εύχαριστούμεν. Το λάθος θα διορθωθῇ.

Α. Γκουτζιάν Σέρβια. Η πρώτη σας επιστολή δυστυχώς δεν ελήφθη. Καταλαβαίνουμε όμως το μεγάλο σας ένθουςιασμό και σας συγχαίρομεν. Εύχαριστώσας σας διορίζομεν αντιπρόσωπον μας και θα σας στείλωμε προσεχώς το σχετικό καρτέλ.

Ι. Τζωρτζάκη. Ποταμίδια Κισσίου. Σας ζητούμεν συγγνώμην για το σφάλμα της διεκπεραιώσεως. Κ. Σειραδάκη Λα. βαθεία. Εβελωθήσαμε το δνομά σας. Νικ. Αδαμόπουλον Τρίκαλα. Σας απεστείλαμε το ζητηθέντα. Το ανέλιον εκάστου είναι 3 δρχ. ήτοι εν όλω 15 δρχ. Σας συγχαίρομεν για τον ένθουςιασμό σας.

Τούς κ.κ. Δημ. Νιργιανάνιν Λασιθίου, Ι. Παπασταυλιανού, Μιχ. Αικατερινιδην, Έρ. Φραγκιαδάκη εις Συτείαν, έγγραφωμεν συνδρομητάς καθώς και τον κ. Κ. Βασιλάκη το όποιον και υπερευχαριστούμεν για την έγγραφην των άνωθεν συνδρομητών. Επίσης τούς κ. κ. Ν. Δασκαλάπουλον, Σοφικον, Κορίνθου, Γεωρ. Μαιώλην Κοκκόβατον, Έμμ. Πενταράκην Σκόφην Σελίνου, Κοινότητα Αναδρυτής Ναυπακτίας, ενεγράψαμεν συνδρομητάς και εύχαιοιστούμεν.

Σπ. Κ. Γουδέλην Λοτα. Ελάβομεν την συνδρομήν σας εύχαριστούμεν για τα εύγενικά σας λόγια.

Αθ. Λεβεντιδην Φούστανη, Αλ. Λαλά Αλπιός. Σας ενεγράψαμεν και εύχαριστούμεν.

Γ. Σταματόπουλον Κόρινθον. Σας εύχαριστούμε θερμότατα για το ενδιαφέρον και ενεργείας σας.

Ε. Γιαννούλην Ιατρών Δημητρώπουλον Πήραμε τη συνδρομή και σας εύχαριστούμε.

Σ. Μυλωνάκη. αντιπρόσωπόν μας Γυμνασίον Ρεθύμνης. Τα φύλλα απεστάλησαν. Για τα καλά σας λόγια και τας ενεργείας σας σας εύχαριστούμεν. Τωάν. Αντόπου Σταθμικόν Χωρίκις Πλάκος Μαυραβέλου. Ελάβομεν ετάμηνον συνδρομήν σας και σας εύχαριστούμεν. Αρχεται από το 5ον φύλλον.

Γ. Ν. Κωστανοπούλου αντιπρόσωπόν μας Γυμνασίον Σελινούντος. Σας εύχαριστούμεν δια τας εργείας σας αι όποιαι πιστεύομεν ότι θα αναπληρώσουν τον άπωλεσθέντα χρόνον.

Γ. Σ. Μασσέλον Κύθηρα. Για τη συνδρομή σας σας εύχαριστούμεν. Το

λάθος διορθώθη.

Ι. Αλφειέρην Έμπορον Παλαιόχωρα Κρήτης Σας ενεγράψαμεν και εύχαριστούμεν. Μάρκον Κωσταντινιδην Ατιπρόσωπον μας Αρμόζωστος Κύπρου. Φόλλα πόν μας Αρμόζωστος Κύπρου. Φόλλα απεστάλησαν. Σας γράφομεν ιδιαιτέρως. Νικόλαον Δούζον Δασοκόμον Αχ. λαδοχώρι, Σιδηρόκαστρον, Τάσον Παπαδάτον Δημ.λόν Αρσένων Έδεσσης. Σας ενεγράψαμεν συνδρομητάς και εύχαριστούμεν.

Αδρ. Β. Ρόζον. Αντιπρόσωπόν μας Κιάτου. Σας εύχαριστούμεν δια τας δραστηρίους ενεργείας σας "Ολα διορθώθησαν. Την συνδρομήν του Ιατρού κ. Επ. Γιαννούλη Δρχ. 150) ελάβομεν και τον εύχαριστούμεν θερμώς.

Τούς κ. κ. Μιχαήλ Βασιλακόπουλον Αημητρώπουλον Αιγίου και Γεηργίου Βασιλικόν Πρόεδρον κοινότητος Δάφνης ενεγράψαμεν συνδρομητάς μας και τούς εύχαριστούμεν.

ΑΠ' ΟΣΑ ΜΑΣ ΣΤΕΛΝΟΥΝ

Έπειδή εις την κριτική μας φαινόμεθα πολύ έπεινεις αυτά που ενεκριθήσαν είναι τόσο πολλά, ώστε μας είναι αδύνατον να τα δημοσιεύσωμεν όλα. Γι' αυτό λοιπόν απ' εδώ και σὺν έξης θα καταφεύγωμεν εις τον κλήρον. Από τα ενεκρινόμενα δηλ. μιας εβδομάδος θα εκλέγωμεν 3 4 δια κλήρον, και θα τα δημοσιεύωμεν τα δε υπόλοιπα κι' αυτά καλὸν δὲν θα δημοσιεύονται.

Ένα χειρόγραφο εις το όποιον εἴχαμε άνεγράψει τα όνόματα εκείνων που τα δοκίμιά των δὲν ενεκριθήσαν γιατί θέλουν να γραφούν με περισσότερη προσοχή.

σοχή. η ενεκριθήσαν μὲν ἀλλὰ δὲν θὰ δημοσιευθούν γιατί είναι μεγάλα ή για ἄλλη αἰτία χάθηκε.

Όσοι λοιπὸν δὲν δοῦν τὸ δνομά τους εις τὸ σημερινὸν και εις τὰ δύο ἐπόμενα φύλλα θὰ πῇ πὼς ἀνήκουν σ' αὐτὴ τὴν κατηγορίαν.

Νὰ προσπαθήσουν λοιπὸν και ἄλλοτε θὰ γράψουν καλλίτερα.

Παρακαλοῦμεν τὴν ἀποστολὴν ὕλης και νὰ συνεχίσουν τὴν ἀποστολὴν ὕλης και ιδίως λαογραφικὴ ήτοι δημοτικὰ τρανοῦδια, παραμῦθια ἀνέκδοτα, γλωσσολόγια κτλ. και θὰ δημοσιεύονται τὰ όνόματα των ἀποστολέων.

Νομίζομεν ότι οἱ ἀνανώσταί μας δὲν θὰ θυώσουν ἂν δὲν δοῦν τὰ δοκίμιά των δημοσιεύόμενα, γιατί τὰ ἀποστέλλόμενα και ενεκρινόμενα εἶνε τόσο πολλὰ ὥστε αὐτὰ εἶναι ἀδύνατον.

Χρ. Κουλ. Τὴ διήγημά σας πολλὸ μακροσκελὲς 13 ἐν ὅλῳ σελίδες. Όστε δὲ μορεῖ νὰ δημοσιευθῇ. Έπειτα σὺς νέος πὼς γράφετε με τὴν ἀπαισιόδια ή ἀποθρόνουν; Ι. Σπαθάρην Γ. Στεριανόν Α. Χαρουσιάδην Γὰ ποιήματά σας καλὰ.

Σπ. Κ. Γουδέλην τὸ ποίημα σας ὁλόκληρος Έρωτικόριτος, πολὺ μεγάλο

Κ. Αἴμων Κέρκυρα τὸ διήγημα σας καλοῦστικο τὸ ποίημά σας ὡς σπλήνις ὥραία ἀλλὰ ὕστερον σὲ λογοτεχνικὴ πλοκή.

Ι. Κηπουρόν Αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ ποίημα σας δὲν εἶναι καλὸ Ὑστερεῖ πολὺ τοῦ πρώτου.

Βέτην-Πούλον Τὸ «Μὴ με φιλᾷς μάνα μου» καλὸ.

Γρ. Εὐθυμίου. Αλ. Χριστοφίλην τὰ ποιήματά σας ενεκριθήσαν.

Γ. Καυταντζωνάκη Παλ. φάληρον Πολ. κοινότητο και ἄτεχνο.

Ανδρ. Γ. και Τάσον Γ. Τὸ ἐν συνεργασία γράφην διήγημα σας «Κάτω ἀπὸ τὴ σκάλα» ὄχι καλὸ. Ἀλλὰ φορὰ νὰ προσέγετε αὐτὲς οἱ δουλιές θέλουν προσοχή. Μὴν ἀπελπίζεσθε ὅμως ἐξακολουθήσετε τὸ ἔργον σας και πολλά θὰ κατορθώσετε Μόνο προσοχή.

Γ. Κ... Η μελέτη σας ὄχι ἐπιστημονικὴ. Οἱ κλασσικοὶ συγγραφεῖς δὲν μεταφορίζονται εἰς εὐκολα. Νὰ μ' ἔχετε πρώτα σιντακτικὸ και γραμματικὴ. Σὲς φαίνεσθε ἀνίδεος ἀπὸ τέτοια πράγματα.

Νικ. Σ Ντόκον. Κ. Κελέσην, «Μαῦρον Κουρσάρων», Ν. Σταθόπουλον Κυπαρισίαν Σ. Κανάριον, Βα. Οικονόμου Παγκράτι, Ίωαν. Σταματάκη. Γ. Σκουρλήν Π. Δανόπ. Ένταῦθα, Ξεν. Παπουσόπουλον. Πολ. Ε. Αλεξόπουλον. Βάσον Κέρκυρα. Μάνο Τριανταφυλλιδην Ε. Παπαδόπουλον Ἀθήνας. Έὰν ἐπιμένετε θὰ γράψετε καλλίτερα.

ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΤΡΑΠΕΖΩΝ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1839

Από την μακροχρόνιον αδιαπτώτως εϋφημον δρασιν της τί άλλο λογικὸν συμπέρασμα βγαίνει παρὰ ὅτι Διοικείται τιμίως και ἀμέμπτως ἐξ ἐνός, ἐκτελεῖ τὰς παντός εἶδους ἐργασίας της με ταχύτητα, εἰλικρίνειαν, ἀκρίβειαν και εϋσυνειδησίαν, ὥστε οἱ πολυπληθεῖς πελάται της, μένοντες εϋχαριστημένοι, νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν πελάται της, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἴδρυσιν τῶσων και τῶσων ἄλλων Τραπεζῶν.

ΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΚΑΛΙΤΕΡΟΥΣ ΟΡΟΥΣ

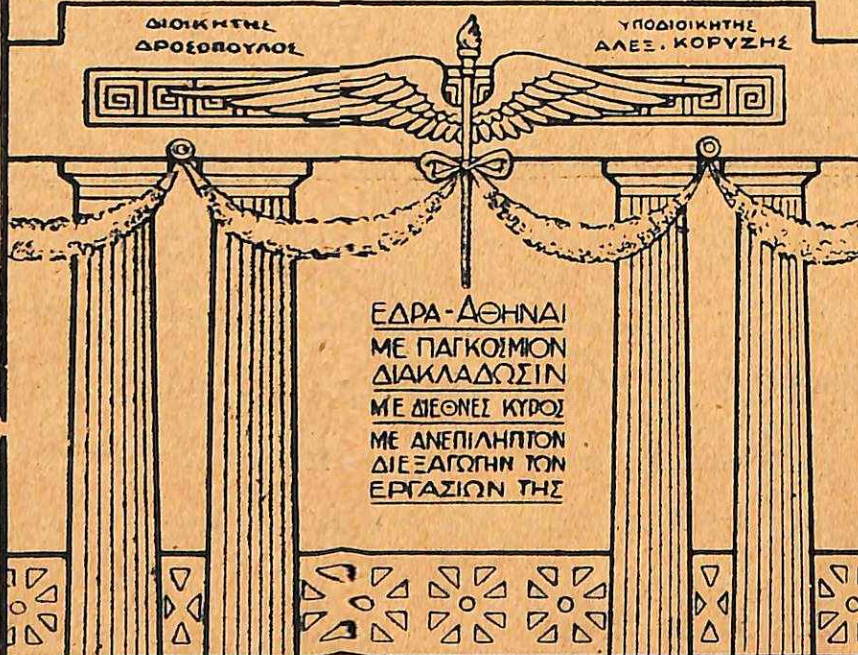
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ μέχρι Δρχ. 100.000 ἐλεύθερον παντός φόρου.

ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΕΙΟΝ τριακόσια πενήκοντα θυρίδες εις τὴν διάθεσιν τοῦ κοινού με μικρὸν μίσθωμα.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΑΛΕΞ. ΚΟΥΖΗΣ

ΕΔΡΑ - ΑΘΗΝΑΙ
ΜΕ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ
ΔΙΑΚΛΑΔΩΣΙΝ
ΜΕ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΚΥΡΟΣ
ΜΕ ΑΝΕΠΙΛΗΠΤΟΝ
ΔΙΕΞΑΓΩΓΗΝ ΤΩΝ
ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΗΣ

Ο ΠΕΛΟΡΙΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΒΡΑΧΟΣ
Ο ΑΚΛΟΝΗΤΟΣ ΑΠΟ ΠΑΣΑΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΝ ΘΥΕΛΛΑΝ
ΜΕ ΕΘΝΙΚΟΤΑΤΗΝ ΤΗΝ ΒΑΣΙΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΗΝ ΤΟΥ
ΕΙΣ ΟΝ, ΩΣ ΕΙΣ ΑΓΚΥΡΑΝ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΠΡΟΣΤΡΕΧΟΥΝ ΤΟ
ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΧΩΡΑ ΕΙΣ ΠΑΣΑΝ ΔΥΣΧΕΡΗ ΑΥΤΩΝ ΟΙΚΟΝ. ΣΤΙΓΜΗΝ

